

Tépő Donát
Erudíció

Versek és Elbeszélések
(2001-2013)

„- Az önkifejezés nehéz és önző dolog. Mindent felfal, még az ént is. A végén rájössz, hogy nincs már éned, amit kifejezhetnél. Engem már semmi sem érdekel, doktor. Nem akarok sem nővel lefeküdni, sem épületet tervezni.

- Nincsenek gyermekei?
- Valamikor voltak, de.....az önkifejezés az apát is felfalja az emberben.”

Graham Greene: Gyógyulás

Elbeszélések

Ismerősök

„Az ember...nagy, vaskos könyveket olvas a világegyetemről és a szellemről és az erkölcsről. El sem tudja képzelni, mennyi ilyen könyv van. azt hiszem elolvastam húsz vagy harminc tonnát az utolsó öt évben. Húsz tonna szillogizmus. Ha az ember így méri, egyszerre megérti, hogy ez a súly agyonnyomja”

Aldous Huxley_Nyár a
kastélyban

Marlamnak nem sok kedve volt az egészhez. Ez már akkor látszott rajta, amikor a Jan Van Galenstraat-on leintették a taxit, és megindultak a belváros felé. Eredetileg úgy volt, hogy a Vondelparkban találkoznak előző este azon a szabadtéri koncerten, ám Dirt megbetegedett és nem tudott eljönni, ezért végül ők mentek el hozzá. Így legalább mégiscsak kultúráltabb – gondolták mindketten, amikor a bengáli sofőr rálépett a gázpedálra.

Marlam üresnek érezte magát, és még a tegnapi esti mámorpihék is ott vakaróztak a szemhéján, amitől jócskán gondterheltnek tűnt. Cosette, a nők ösztönös, kegyetlen

hidegségével feszült rá az üléshez, és mereven maga elé nézett. Hát tényleg nem jelent neki semmi? De biztosan csak egy újabb szerep, egy álarc – morfondírozott Marlam, és kezével elhessegette maga előtt az egyre sűrűbbé váló marihuána-füstöt, amit a sofőr eregetett hátrafele folyamatosan. Az ülés sem volt túl kényelmes – már teljesen szétülték évek alatt a helyi szumósok, meg az elhízott amerikai turisták – Marlam pedig a vesztt érezte. Bal térde újfent sajgott, mint mindig, amikor valami változás történt az életében, és nagyon is tisztában volt azzal, hogy most miért jött elő szokatlan beidegződése.

A koncert azért jó volt. Abban mindketten egyetértettek, hogy semmi értelme nem lett volna nem elmenni, csak azért, mert Dirt lemondta. Neki már így is, úgy is mindegy. A dobos meg milyet tolt. Azt lehetett hinni, hogy a dal felénél leszakad a bal válla, és berepül a mélyládák mögé kábelvárosba. De aztán csak pörgött tovább. A lábdob meg egy felgyorsított mozgóképre emlékeztetett.

Cosette-nek meg inkább a gitáros tetszett, és végig azon gondolkozott, hogy vajon a fickó látja-e, hogy mit csinál a gitáron, miközben körkörösén pergeti a haját. Meg: hogy nem szédült már el a nyitódal alatt? És végre most

az énekes sem volt rekedt - Cosette olvasta is az egyetemi újságban, hogy a két, korábban lemondott koncertet új időpontokban megtartják.

MARLAM Meg se szólalsz egész úton.

COSETTE

MARLAM Na, látod.

Robogtak tovább a Nassaukade-on, ahol testes krómbiciklik sütkéreztek a vasárnapi napfényben. Vázukon eltévedt pillangók telepedtek meg tanácstalanul, és várták a fejlemények alakulását. Cosette továbbra sem szólt semmit, Marlam pedig továbbra is szenvedett. Legszívesebben nyüszített volna.

MARLAM Legszívesebben nyüszítenék.

COSETTE

MARLAM Biztos, hogy ezt akarjuk?

Csend

MARLAM Nincs más választásunk.

Kisvártatva megérkeztek Dirt lakása elé a Rokinon, ahol a sirályok már bőszen piszkították a csatornákon lebegő lakóhajók felületét, hiszen elmúlt dél. Néhányuk alig

látszott ki a fehér maszlag alól, az egyiken pedig egy öreg fazon szorgoskodott hegymászófejszéjével, ámbár igencsak nehézkesen halad előre.

Kiszálltak a kocsiból, és fejükhöz máris hozzácsapódott a mélabús őszi szellő. A lakás pont a Rokerij egyik coffeshopja mellett állt, így a sofőr le is parkolt, és azt mondta, szívesen megvárja őket addig odabent. Marlam csúsztatott neki még egy kis borralalót, aztán megindultak. A közeli Da Jaaren teraszáról odahallatszott fülük szélére a sok jóllakott turista karattyolása, miközben arcuk tövéből felpállott elégedettségük.

Marlam előrement és átverekedte magát a szűk feljáratú ajtón, Cosette meg szóltanul követte. Már megszokták, hogy ebben az országban az emberek leginkább felfelé építkeznek, mert a földrajzi adottságok miatt a vízszintes terjeszkedés itt drága dolog. Kevés a hely, így hát minden kicsi, szűk és legalább négyemeletes, plusz az alsó lakás vagy a pince. Végül rutinból nem is estek hátra/hanyatt egymásnak, teljesen simán feljutottak a másodikra Dirt lakásáig.

Dirt akkor éppen a WC-n ült, mert még mindig hasmenése volt egy komolykodó vírustól. A láza ugyan már elmúlt, de a fejében

folyamatosan kalapált valami Thor, és éjfél körül valamikor hányt is. Cefetül érezte magát. Ennél tán csak az lett volna cefetebb, ha mindennek tetejébe valaki beállított volna még egy rossz hírrel is.

Megszólalt a csengő. Dirt pár másodpercig először arra gondolt, hogy át kellene már állítani a csengőhangot, mert már nagyon unja a ezt a Dijf Sanders dallamot, de aztán rögtön újabb hascsikarás lendült bele, és ez a gondolat azonnal felülíródott, később pedig teljesen megfeledkezett róla.

DIRT Mi a ...?

Amennyire csak tudta mégis összeszedte magát, és bár néhány darabot elszórt közben, azért csak-csak eljutott az ajtóig, ami így jó időbe tellett neki. A jövevények bizonyára már türelmetlenek – gondolta – márpedig ő kivált feszélyezve érezte magát, ha valakinek rá kellett várni. Szörnyű érzés. A krémpuding-fehér kémlelőnyíláson át halszemben látta, ahogyan Marlam balra elferdül, Cosette meg kezével jobbra felível és megnyomja a csengőt még egyszer.

DIRT Itt vagyok.

MARLAM Mi vagyunk azok. A barátaid.
Beugorhatunk?

DIRT Egy perc.

Dirt összefogta magán az alján már nedves ingét, és elfordította a kulcsot. A két jövevény ott tornyosult előtte.

Cosette gyönyörű volt, mint mindig. Egyszerű ruháján át is áttűnt tökéletes alakja, amiért a többi nőstény gyermekkorától irigyelte. Arca is kifénylett a háttérből, és még szokatlanul hűvös mosolyán túl is melegség áradt, csak úgy látszott, nem volt hova. Marlam tétova tekintetéből viszont Dirt azt olvasta ki, hogy itt valami készül. Már reggel óta bizsergett a térde. Bizs.

DIRT Gyertek be. Kicsit még bénán vagyok, de most már megleszek.

MARLAM (*Beljebb lép, Cosette utána*) Kösz. Nem zavarunk ám sokáig, csak gondoltuk megnézzük, hogy vagy.

COSETTE Nem csak ezért jöttünk.

MARLAM Hogy vagy?

DIRT Majdnem.

MARLAM (*A lakás belseje felé tartva*) Aha.

DIRT Akkor?

Cosette könnyű szerrel odatípegett a nappaliban lévő bárpulthoz. Töltött magának egy Sztolicsnaját, amit azonnal felhajtott, majd az üveget kivéve mindent visszapakolt a helyére.

MARLAM Akkor

COSETTE Figyelj Dirt. azért jöttünk, mert el kell, hogy mondjunk valamit.

DIRT Oké.

MARLAM Oké.

COSETTE Nézd, nem akarjuk rabolni az idődet, úgyhogy mindjárt a tárgyra is térek. Elköszönni jöttünk.

DIRT Nahát. Elköszönni? Na és hová mentek?

COSETTE Nem megyünk sehová. Talán élni.

DIRT Most nem éltek?

COSETTE Nem úgy, ahogy hitted. Amit belőlünk láttál, életünk csak egy részlete lehetett. A többit nem tudod.

DIRT Mindent tudok rólatok.

COSETTE Senki nem tud senkiről mindent. Azért jöttünk, hogy elmondjuk, végeztünk a színészképzőn.

DIRT Nem is tudtam, hogy színészképzőbe jártatok, mikor?

COSETTE Mégsem tudtál mindent?

DIRT (*Marlamhoz*) Mesélj. Marlam, mi ez az egész?

MARLAM Oké.

COSETTE Hát, szóval, az elmúlt hat évben egy színészképzésen vettünk részt. Elég komoly a felvételi, az ország legjobb tanodája. Folyamatos gyakorlaton voltunk, be kellett férközzünk valaki bizalmába, elhíttetni vele, hogy a barátai vagyunk. El kellett rejtenünk az igazi énünket, nem beszélhettünk az igazi életünkről. Amikor veled voltunk csak szerepet játszottunk.

DIRT Ismerlek titeket ezer éve.

COSETTE Gondold csak végig, Dirt. Mióta ismersz minket? Majd én megmondom: hat éve. Amióta a képzésünk folyik. Emlékszel, hol találkoztunk?

DIRT Hú, hát...azt hiszem a Dance Valley-n.

COSETTE A hat évvel ezelőtti Dance Valley-n.

MARLAM Oké.

DIRT Mi van?

COSETTE A találkozásunk is szándékos volt. Mi alakítottuk úgy.

Dirty kissé most már idegesnek tűnt, ahogy ide-oda forgatta a fejét köztük, amelyben meg tucatnyi idegvégződés rugdosta oldalba egymást, és csak egyetlen kérdés maradt szilárdan a helyén: az most átverés? Hol van az a tetves kandi kamera?

Végül úgy döntött, belemegy a játékba. Nem tehetett mást. Fura arckifejezést öltve leült a kanapéra és kortyolgatni kezdte az odakészített szóda-bikarbónás vizet.

DIRT Ott voltam tavaly az esküvőtökön. Az is kamu volt?

COSETTE Fizetett színészek. Hivatalosan még nem házasodtunk össze.

MARLAM Mondjuk az anyakönyvvezető igazi volt.

COSETTE De valójában nem írtunk alá semmit.

DIRT Na és az anyád?

COSETTE A beszédtanárunk az egyetemről. Jó fej.

DIRT A közös barátaink?

COSETTE Őket is átvertük.

DIRT Egy csomó partit végigcsináltunk.

MARLAM Jó volt.

COSETTE A műsor része.

DIRT Kedves voltál, és ráragadt az orrod szélére a kokain azon a szilveszteri bulin.

COSETTE Mert túl nedves volt.

DIRT Nevettél és elmondtad, hogy mit gondolsz a világról. Akkor azt hittem, tényleg megismertelek. Azóta máshogy is nézek rád.

COSETTE Minden csak kellék volt.

DIRT Együtt mentünk Horvátországba nyaralni. Az egész csapat. Lakókocsit béreltünk és tengeri sünöket gyűjtöttünk az öbölben.

COSETTE Ezek a dolgok lefedik egymást. Attól még érezhettem jól magam. Az emberek soha nem látják a lényegét, mindig csak a felszínt, amit készséggel elhisznek, mert hihető, és kézenfekvő. Senki nem akar a dolgok mélyére nézni, mert fél attól, amit találhat.

DIRT Akkor sem magad voltál.

COSETTE Annyira profi vagyok, hogy néha már magam sem tudom, melyik énem vagyok.

DIRT Gombát tettetek a reggelibe?

COSETTE *(Sóhajt)* Örülök, hogy megismertünk, Dirt, komolyan. Nagyon szépen köszönjük, hogy az alanyunk voltál. Kiváló alany vagy. De most el kell búcsúznunk. Letettük a vizsgát.

DIRT És most már nem működik?

COSETTE Nem működhet.

DIRT Majd megismerem az új éneketek.

COSETTE Ezek után? Lehet, hogy nem tetszene.

DIRT Ezek után.

COSETTE Az emberek így is úgy is álarcokat viselnek, Dirt.

Azzal Cosette megindult az ajtó irányába, felkapva a Sztolicsnájás üveget odabiccentett Marlamnak, aki azon erőlködött, hogy szomorúnak tűnjön, de sehogy sem sikerült neki. Azért megpróbált még valamit mondani, de gyorsan rájött, hogy minden más felesleges lenne. Így hát az ajtó lassacskán visszacsévélte magát a helyére, Dirt pedig hirtelen ott maradt egyedül a nappaliban az italát szürcsölgetve. Nem sokkal később úgy döntött, visszacsücsül még a toalettre egy kicsit. Így is tett.

Tompítás

„Igaz volt, hogy az élet elviselhetetlen, csak a legtöbb embert megtanították rá, hogy megjátsszák, hogy nem az. Olykor-olykor előfordult egy öngyilkosság, vagy valakit bevittek a diliházba, de nagy általánosságban az emberek úgy csináltak, mintha minden rendben lenne.”

Charles Bukowski: Shakespeare ilyet nem csinált

Az utca túloldalán áll az Otthon. Kétszintes, hatalmas épület. Olyan, kihalófélben lévő szinkronszínészek számára hozták létre, akik hangjukkal végigfestették ifjúságát, és ott bólogattak, amikor beköszöntött a heroikus videó-korszak. Áttolmácsolták neki a nyugat ígéretét, aztán megöregedtek, ahogyan ő is. Ezek mind ott laktak. A lakóövezet ékkövében. Ez volt az intézmény egyedi szolgáltatása.

Minden nap elment az épület előtt, miután a sarki trafikosnál megvette a napi adag dohányát, amelyet esténként, írás közben kézzel tekert. Aznap már korán reggel megindult, mert tudta, hogy Szilveszterkor még az a néhány elszánt boltos is bezár délben. Vásárolt egy kis Golden Virginiát, és az újévre

való tekintettel egy narancssárga Styvesant-ot is. Arra ott helyben rágyújtott, amivel megváltoztatta az oxigén és a szén-dioxid korrelációját a feje felett. Átnézvén a füstön, eltekintett a főépület csúcsa felett a megzöldült felhőkre. *Milyen lenne azzal a tudással élnünk, amellyel most rendelkezünk, egy olyan testben, amit huszonévesen birtokoltunk?* Egy ismert színész hangján beszélt magában és megindult hazafelé. {Magyar hangja: Koroknai Géza}

Ahogy sodródott visszafelé az Otthon algazöld kerítése mentén, számolgatta a kiégett olajoshordókat, amelyek matematikai pontossággal 5745 centiméterenként követték egymást a rozsdás járdaszéleken. Némelyik még erősen füstölt, különleges hangulatot adva az utcaképnek. A hamuszín hó egyre inkább fel-türemkedett az úttest ölén, és vaskos torlaszokat emelt a járda felé. A tél nyúlós, rágós domborzatúvá változtatta a várost, de időnként még így is felragyogtak a csodaarcú lányok a kirakatok oldalbordájából. Ott álltak a zebránál meg a buszmegállóknál, a várótermekben, és a sínek mellett. Ott voltak a jegypénztárnál is és mindenütt csak ingerelték a külvilágot. Tökéletes lábuk volt, ízlésesen voltak öltözve, és látszott, hogy mindaz a megjátszás, az a szerep, amit nap, mint nap

megélnék, mennyi idejüket leköti, de néhányuknak jól áll. Gyönyörű hajuk volt, és még télen is jól látszott formás alakjuk. Az arcukra már rá sem mert nézni. Hol születnek az angyalok? Hogyan rajzolnád meg a tökéletességet? Miért vannak ilyen mértéktelen szépséggel felfegyverezve? Ennyire kiéleződött a világ? Már tizenévesen ráébrednek, hogy mit kell tenniük a sikerért.

Felrémllett egy kép a tavaszi kosárlabdadöntőről, meg arról a tízéves forma kislányról az előtte lévő sorban. A lány szégyentelenül szép volt, mintha selyemből gyúrták volna, nem is húsból meg vérből. Már akkor megközelíthetetlennek tűnt. Még az angyalok arca is csak szétfoszlott szaténhamu lehetett az övéhez képest, idomainak finom ívelése pedig már e még gyermeki testen is előretükröződött. Oldalvást ült tőle, így jól rálátott. Szégyellni való-e az ösztön, ami olykor perverzitásnak tetszhet? Nem tudta, hogy mit gondoljon. A lány viszont észrevette, hogy figyelik, és utána sokat mosolygott. Ez már - már illetlen volt. A szünetben aztán, mikor látta, hogy a mellette ülő fickó lomhán megindul hot-dogot venni, hetykén ott termett mellette és leszólította:

- És te kinek szurkolsz? - üde
parfümillat lengett körülötte friss szolidsággal
árasztva a szűziességet. *Aztapicsa! A végén még
felszed egy tízéves kiscsaj.* - mondta egy hang
ismét a fejében. {Magyar Hangja: Gáti Oszkár}
*Valami egyedi méret super push up melltartó lehet
rajta, mert érvénytelenül formásak a kis keblei. Na
ez az igazi átverés. Így könnyű. Gyanútlanul
összejössz egy jó mellű csajjal, aztán meg kiderül,
hogy bénaság az egész.*

- A Lajhároknak. - válaszolta
tömören, és elhatározta, hogy kihozza a
helyzetből a maximumot.

- Az jó, én is! - süvöltötte a
bársonyarc, és lesütötte a szemét. Aztán
elhangzott még néhány üres sor, és a hot dogos
fazon visszatérni látszott. Az angyal felállt és
búcsúzott:

- Találkozhatnánk még.

- Tíz év múlva megkereslek és
megduglak. - felelte, azzal tapsolni kezdett,
mert következett a harmadik negyed.

Persze tisztában volt vele, hogy egyiküket
sem kapja meg soha, és hogy a sorsa csak
henceg a csábítás felakasztott koncaival nap,
mint nap, hogy lássa, hogyan őrlődik és
szenved. Tehetetlenek vagyunk. Csak tesszük,

amit kell, mert költség-hatékony az eszünkre hallgatni a szívünk helyett.

A főkapu széléhez érve megpillantott egy hajléktalant a sárszínű lámpafény alatt, aki kezében borostyánba kövült apró állatkákat szorongatva érthetetlenül mormogott, de volt benne valami ritmus.

Együgyű kántálás.

{Magyar hangja: Viczián Ottó}

Ismét a régi dilemma, amitől mindig enyhe zavar lesz rajta úrrá. Jóhiszeműségéből adódóan dobott volna némi aprót a szakadt fazonnak, de nem tudta eldönteni, hogy vajon hasznára válna-e, vagy pedig úgyis csak elinná az egészet. Ahhoz, hogy ezt az alatt a néhány másodperc alatt eldöntse, amíg pillantása átfut az alakon, bele kellett volna néznie a szemébe. Azonnal megtalálni a kontaktust. Ez nagyon nehezebbre esett. Olykor rezignáltan odadobott valamit, és már fordult is, míg máskor tehetetlensége tovább sodorta. Túl hosszúvá vált a reakcióideje, eképp az idő becsukta hát az ajtót, és a járat elindult.

Talán most a kántálás terelhette el túlságosan a figyelmét, de a zebra lámpája mindenestre a szokott módon zöldre váltott. Pedig már a nadrágzsebében kotorászott.

A széjjelkotort zebracsíkok sietősen távoztak talpa alól, és egyre kellemetlenebbül érezte magát. Maró hiányérzete támadt a bal pitvar mögött. *Oda kellett volna dobní. Mi van, ha netán megátkozott?*

Serdülőkorban ragadt kétségbeesés.

{Magyar hangja: Detre Annamária }

Hátranézett, hátha abból erőt gyűjt a visszaforduláshoz, ami komiszan érlelődött benne, de a látványtól rögtön visszahőkölt. A hajléktalan helyén egy igazságtalanul nagy fekete kutya ült. Nem volt semmi a kezében, és nem is kántált, viszont nézett. Szőrének sötétsége szétfoszlott a kerítésen, és csak a két vörösen izzó szemének barázdája látszott. Úgy festett, mint az ördög kedvenc ölebe.

{Magyar hangja: Seszták Szabolcs }

Van olyan, hogy rosszakat álmodunk. Az a sötét placsni pedig pontosan úgy nézett ki, mintha legrosszabb rémálmából lépett volna elő. Most már nem kellett gondolkoznia az aprón. Csúcsosan felemelte hát az állát, és megrendülve indult vissza a társasházak irányába, ahol a bejáratí ajtót, mint egyetlen lehetséges végső menedéket megtalálni vélte. Átsuhant a jelzőlámpa utolsó vinnyogása alatt, és máris a gyepen trappolt. Nem érdekelte, hol van a kikövezett kis út, csak egyenesen haladt

légvonalban a bejárati ajtóval. Letaposott egy rakás ízléstelen színű árvácskasort. A kutyaszarhabcsókok ijedten ugrottak el útjából.

Nem mert visszanézni. Szokatlan ijedtség áradt el benne, érezte, ahogy végigfolyik az ereiben és megköt a lábánál. *Csak semmi pánik, Szilveszter van. Az ember nem ilyenkor döglik meg. Biztos csak a sok fű teszi, ami az évek alatt már a szöveteimbe szívódott. Nincs itt semmilyen sátánkutyája. Nem is követ senki.*
{Magyar Hangja: Dörner György}

Már az ajtóhoz felvezető lépcsőn járt, amikor azt kezdte érezni, hogy a rém egészen biztosan az utolsó pillanatban fog lecsapni, mégpedig amikor ő majd megfogja a kilincset. Ahogy elérkezett az a mozdulat az idő eseményszalagján, minden egy mikroszemcsényi időpöttybe sűrűsödött be.

De nem történt semmi. Agyvelő cafatjai nem fröccsentek fel az üvegajtó vaskos tömbjére, csontjai nem roppantak bele a lecsapódó mancsok súlyába.

Mégis van isten. {Magyar hangja: Kristóf Vilmos}

De mint mindig, most is kiderült, hogy mégsem, mert ahogy megfordult és becsapta az ajtót, megpillantotta az állatot, ahogy természetes nyugalommal a lépcső aljánál ül. Még csak nem is lihegett. Vagy valami. Mellső

lábaival most is ugyanúgy támasztotta magát, mint az előbb. Mozdulatlanságba mártott tartása felsőbbrendűséget kölcsönzött neki. Mintha csak nyilvánvaló lett volna, hogy ha igazán akarja, könnyedén utoléri áldozatát. Azt sugallta, hogy ő irányít, ő dönti el a történések további menetét.

- Mi a picsa?! – vakkantotta, aztán már húzódott is befelé a házba, hogy minél előbb a lakásában teremhessen. Agyában újra meg újra átmosódtak az elmúlt percek történései, és úgy érezte, hogy az egész túl filmszerű, tehát biztos csak álom. Ha felébred, majd meg is hallgatja mp3-ban Krúdy Gyula Álmoskönyvében. *{Előadja: Tomasevics Zorka }*

De amikor behajtott a maga mögött a lakása ajtaját, még látta, ahogy két kicsinyke koromfekete cica elsuhan egymással ferdén párhuzamosan: az egyik épp az ajtaja előtt, a másik meg a folyosó üvegezett falának túloldalán, odakint a gyepen.

Akkor most mi is van. Felhívom Daniékat {Magyar hangja: Minárovics Péter}, - hogy mégsem megyek ma át a buliba, sőt jobban tennék, ha inkább ők jönnének. Vagy mégsem?

Odament a bárpulthoz, és töltött magának egy dupla Sztolicsnaját. Bekapcsolta a plazmatévét, amelyen már jócskán szétfolyt a

szilveszteri giccsparádé. Végül otthagytta azon a román sci-fi csatornán. Feldúltan tekert magának egy cigarettát, és bekapcsolta a szagelszívót. Miközben felfújva a füstöt megváltoztatta az oxigén és a szén-dioxid korrelációját a feje felett, egy pillanatra elmerült magában. A képernyőn eközben a félholt hős {*Magyar hangja: Rajhona Ádám*} alulmaradt egy zombiszerű lénnel szemben, és épp a monológjával bajlódott:

- Akkor sem adom fel. Ha már meg kell, halnom, legalább küzdelemben haljak meg. Egyébre is milyen ez a világ? Mocsok és depresszió mindenütt. A szépség? Na, igen, azért már majdnem megéri, de aztán végül azt is bemocskolják. Nem félek a haláltól, mert nincsenek céljaim, és tudom, hogy amit elrontottatok, már nem lesztek képesek visszafordítani. Már nem érdekel, mit kezdtek ezzel a világgal.

Arra eszmélt, hogy valami kaparászik az ajtón. Elméje pillanatok alatt visszaélesedett, és a horrorfilmek által beléplántált válaszreakcióval arra utasította, hogy szerezzen egy kést. Talált is párat a fiókban, de akárhogy forgatta őket, rájött, hogy mindegyik életlen, vagy tompa recés. Mégis magával ragadott egyet, és

megvetemedett az ajtó felé. *Ez csak egy film, nekem meg játszanom kell a szerepem* - mondta egy újabb narrátor a fejében. {Magyar hangja: Szabó-Sípos Barnabás}

Feltépte az ajtót, hogy az egyébként bejutni akaró macska is megrémült egy pillanatra. Felkapta az állatot a nyakánál fogva, aki abban a pillanatban már tudta, hogy alultervezett valamit, és jól jönne most a társa segítsége. De az nem volt sehol, így az idő becsukta az ajtót, a járat elindult.

A fekete szőrcsatakat a földhöz taszítva megszorította a kést és átvágta vele a nyaka tövét. Az állat pont a távkapcsolóra esett, ami átváltott egy fekete-fehér mozira. De a kés nem vitte át az ereket. Annyira tompa volt, hogy ez még inkább feldühítette, és összekaparva minden haragját, újból vágott. És most már sikerült. A sós macskavér ráfröccsent az arcára, miközben Bob Dylan {Magyar hangja: Gáti Oszkár} a képernyőről hadarta, hogy:

*Kurva kocsma kurva bár
Minden sarkon kurva vár
Minden fiú, minden lány
Meggyilkolna akárhány
Hülye csávó taxit néz
Megkéseli kurva kéz
Kurva kéró kurva ház*

*Kúr a szomszéd dől a gáz
Az egész cucc egy rakás szar
Ilyen ez a kurva dal*

A macska nyilvánvalóan halott volt, ő meg véres, de nem sokáig tudott ezen morfondírozni, mert az állat egyszerre átváltozott zoknivá. A vér megvolt, meg egy levágott zoknidarab átázva a skarlátvörös anyaggal, amiről csakhamar kiderült, hogy az övé. Akkor a földre dobta, és az ajtónak hátrált. A másik dögöt nem látta, úgyhogy becsapta.

Miközben zúgott a feje a zavarodottságtól, a konyhapultnál leöntötte vodkával a sebeit. Felszisszenve fél-káromkodásokat öblögetett ki magából, aztán meghúzta az üveget. A tér parázslani kezdett. Ránézett a faliórára, és nyugtázta, hogy el kellene kezdenie készülődni arra a bulira, amire nem fog elmenni, mert épp zoknikat gyilkol a parkettán. Mi az isten, nem figyeltek? Zoknikat gyilkol a parkettán. A kamera tovább pereg.

A filmszerűség kedvéért még egyszer rágyújtott, és hitte, hogy jól áll neki a dohányzás. Magabiztossága csak akkor tört meg, amikor végre nagy lendülettel megindult az erkély felé, hogy odakint szívja el a cigit, és friss levegő érje. Ahogy a szoba közepére ért, az erkélyről befele bámuló két vékony vörös

csíkkal szembesült. Aztán meglátta a kiteríthetetlen sötétséget is mögötte.

Ehhez nem lesz elég egy életlen kés. De ezt nem volt ideje tovább gondolni. Megzavarta az ajtó újboli nyikorgása. *Már megint karmolásznak. Adok én nektek.* Megindult hát, hogy elsőként leszámoljon a másik kismacskával, aztán majd utána ráér elintézni a fősátánt. Most már nyugodt volt. Hiszen minden előre meg van írva, mint a filmekben. Persze nem mindegy hogy dráma vagy fantasy, vagy egyszerre mindkettő, vagy netán vígjáték (olykor), mindenesetre nem történhet semmi, aminek nem kell megtörténnie. És hát ő a főszereplő.

Úgyhogy már szaggatta is a kilincset, majd teljes lendülettel döfött az előtte álló alakba, aki viszont nem egy macska volt, hanem az a hajléktalan fazon a sarokról. Mivel arra számított, a penge életlen lesz, egyből kettőt-hármat suhintott, mire aztán észrevette, hogy mit csinál. Pedig az előbb még annyira természetes volt, hogy a nyakcsontot kell átszúrni – persze nem megy olyan könnyen, egy ilyen szar késsel, de azért harmadszorra sikerült.

A szakadt alak összerogyva vonaglott az ajtóban, alatta meg apró vércsíkok tócsáztak megkergülve. Szaggatott hörgésbuborékok

szállingóztak a plafon irányába, mert a hang felfelé terjed. Ütemes aláfestő-zeneként szolgáltak a halálnak, amely épp indulóban volt. Az erkélyen túlról az Otthon kivilágított felső emeletei szűrtek be sárgás fényoszlopokat – már majdnem besötétedett. A korán kezdő petárdás fattyak első hordája már javában dúlta a várost. Pattogtak a szikrák és füstölt az aszfalt. A vadak megkezdték örömtáncukat. Az erkély üresen tátongott rájuk. Nem sokára aratás.

A hörgés elhalt, és Dylan még mindig csak darálta:

A kurva krumplin hideg nyál

A kurva tél, a kurva nyár

A kurva sörben kurva hab

A pecókban meg patkány had

Itt minden óra rosszul jár

Minden napból elég már

Az egész cucc egy rakás szar

Ez egy ilyen kurva dal - köszönöm, jó éjt!

Szinkronban

„Ha az ember felér a csúcsra, nem marad más, mint még több pénzre és hatalomra szert tenni, és inni, enni, baszni, kábítószerezni és ölni”

Charles Bukowski: Shakespeare ilyet nem csinált

Végre találok egy szabad parkolóhelyet a fodrászüzlettől kétsaroknyira, és fellélegzem, hogy nem kell olyan sokat visszagyalogolnom. Lehetne rosszabb is szombat délelőtt ezen a környéken.. Egy kihalófélben lévő telefonfülke mellett állok meg, ahol egy hófehér bőrű, ótvar kurva kérődzik a tegnapi rágóján. Ellentmondást nem tűrően rám kacsint, amikor kiszállok.

- Majd visszafelé. - intek neki, miközben megkakukkoltatom a központi zárat. Kicsit még mindig bosszús vagyok, amiért ma ki kell hagynom az úszóedzésemet, de hát jó esetben csak egyszer nőszül az ember öccse. Akkor meg azért illik valahogy kinézni.

Meg is indulok a hajászat irányába, és élvezem a lakópark retkes másnaposságát. Még csak dél körül jár, de a tüzek már most égnek a hordókban, amelyek matematikai pontossággal 5745 centiméterenként követik

egymást. Hamuszín hó türemkedik az úttest ölén, és vaskos torlaszokat emel a járda felé. A tél nyúlós, rágós domborzatúvá változtatja a várost, de időnként még így is felragyognak a csodaarcú lányok a kirakatok oldalbordájából. Ott állnak a zebránál meg a buszmegállóknál, a várótermekben, meg a sínek mellett. Ott vannak a jegypénztárnál, és mindenütt, ahol megjelennek, csak ingerelik a külvilágot tökéletesre rajzolt lábukkal meg a fenemód ízléses öltözködésükkel. Persze gyönyörű hajuk van és még télen is jól látszik formás alakjuk. Az arcukra talán már rá sem lehet nézni. Hol születnek az angyalok? Hogyan rajzolnád meg a tökéletességet? Miért vannak ilyen mértéktelen szépséggel felfegyverezve? És beszél erről valaki a házasodni kívánóknak?

Állsz a boltban a pénztárnál reggel és nézed a csillogó szemű eladólányt, akibe egy másodperc alatt bele tudnál szeretni. De ez nem igaz. Minden csak ösztön. S amíg a női alapösztön a családfenntartásra irányít, addig a hímek a szaporításra születnek. Így van ez az állatvilágban is. És ami azt illeti, mi is csak emlősök vagyunk. Nem kellene, hogy jelentsen semmit, hiszen csak egy biokémiai folyamat, és mégis. A bolygó tele van jobbnál jobb seggekkel, lábakkal és mellekkel.

Beszél erről valaki a leendő férjnek?

Elérek a következő lépcsőházig, amely után a célállomás következik. Az utca túloldalán áll az Otthon. Kétszintes, hatalmas épület. Olyan kivénhedt szinkronszínészek számára hozták létre, akik hangjukkal végigfestették ifjúságomat, és ott bólogattak, amikor beköszöntött a heroikus videó-korszak. Áttolmácsolták a nyugat ígérését, aztán megöregedtek, ahogyan én is. Lehet, hogy lassan festetnem se ártana.

Sietek, mert utána nekem kell kivinnem a torát is a helyszínre, de azért az üzlet előtt még elszívok egy narancssárga Styvesant-ot, mielőtt belépek. Azért szeretek ide járni, mert általában végzős fodrástanulókkal végeztetik a munkát, már amennyiben a vendégnek is megfelel. Nem mintha nem tudnám megfizetni a profi fodrász felárát, a kiscsajok kezének puhaságát viszont aligha. Ha a feleségem tudná, hogy hová járok vágatni, biztos kicsinálna. Az felér egy háromnapos összeveszéssel. De ez csak amolyan apró és jelentéktelen kis csíny a házasság élet feneketlen bugyraiban. Nem jelent semmit. Tudod, hogy nem lesz az egészből semmi, és ez neked is jó így. Kinek van szüksége felesleges

problémákra? Ez egyszerűen csak a vonzásról szól. Megint az ösztönök.

És már be is huppanok a kényelmes bőrülésbe, hogy érezzem a lágyan erőszakos ujjak birizgálását. Fejjel lefelé látom a tanulólány tökéletes arcvonásait, és érzem parfümének üdeségét. A bőre hibátlan, friss szolidsággal árasztja a szűziességet körülötte. Egy ismert szinkronszténész beszél magamban, amikor átérzem a pillanat tehetetlenségét: *Rohadjon meg.*{*Magyar Hangja: Szokolai Ottó*}

Onnan tudod, hogy megöregedtél, hogy egyre többet jársz temetésre. Jó esetben gyerekkorodban csak néhány évente hal meg valaki, és nem is gazán érted, hogy miről van szó. Később, ahogy nősz, egyre gyakrabban kell elővenned a fekete ruhádat. Szépen, fokozatosan minden évben többen dőlnek ki. Elmegy a nagyi, meg a szomszéd néni, aztán tragikus hirtelenséggel apád munkatársa is. Tavalyelőtt a barátaid szülei. Tisztában vagy vele, hogy a te szüleid következnek. Az öltönyöd kikopott. És közben hullanak a barátaid is.

Ez meg itt csak mossa a hajamat és leheli rám semmisségét, hogy úgy érezzem, törődik még valaki velem. Hogy ne csak egy rideg húsrobot legyek, akit túlélésre programoztak.

Élvezem, ahogy beleturkál a hajamba és aztán lassan, de határozottan elkezdni nyirbálni. Az önbecsülésemnek annyi. Valljuk be, nem is mernék szóba állni vele, vagy ha igen, akkor zavarban lennék és össze vissza hadoválnék. Szárátsad csak. Az a levezetés.

- Jó lesz így? – kérdezi végül {*Magyar Hangja: Bogdányi Titanilla*}, én meg alámerülök még egy kicsit a zsibbadásba és a vágyódás utolsó rezgéseit csapodom mielőtt válaszolok:

- Aha. Persze. Mennyivel tartozom?

Már rohanok is vissza a kocsinhoz, hogy vihessem a tortát, és közben megpróbálom felidézni a mai nap menetrendjét. A kesztyűtartóból előkeresem a meghívót, amely részletezi a programot. A dátum: 2015. december 19. Hát igen. Ma van az utolsó nap, hogy megmenthessük még a földet. Az okosok már rég kiszámolták a szén-dioxid kibocsátás és az olajkitermelés mértékéből. És persze a három évvel ezelőtti pólusváltás meg a „nagy szemléletbeli változás” sem jött el, már ami az emberiséget illeti. Akkor hát holnaptól megindulunk a lejtőn. Remek érzés a csúcson lenni. Kár, hogy már lelátni a szakadékba.

Megpróbállok nem gondolni erre, és feltekerem a rádiót, amiben egy régi Díj Sanders {*Magyar Hangja: Kreszpó Rodrigó*}

számot adnak, amely nem igazán illik a mai naphoz, de a hangulatomhoz annál inkább. Áthajtok a külvároson, hogy megkeressem a cukrászdát. Gyorsan telnek a jólét utolsó percei. Ha holnap tényleg megkezdődik a globális természeti rothadás, akkor a mai napot még ki kell élvezni. Nem tudom, mire számítottunk. Hogy a hatalmasok az utolsó pillanatban majd feladják luxuséletüket a föld megmentéséért? Ki nem szarja le a holnapot. Ma jól érzem magam. Ez volt a jelszavuk, de lassan elfogy az olaj. Létezik a nagy világmegmentő technika? Fenéket. Pontosan azért dőzsölnek, mert tudják, hogy nincs menekvés.

A sütibár akkora, hogy nem lehet nem észrevenni már jó messziről. A fél háztömböt elfoglalja és külön parkolója is van.

Kikászálódok a kocsiból és a hajbelövéstől felfrissülve újult erővel indulok neki az üzletnek, amely láthatóan a tömegtermelés és a pazarlás újabb bázisa. Több tonna szénhidrát egy helyen, különféle színekben. A boldogság fellegvára. Legalább negyvenen tobzódnak odabent különféle elrendezésben, így majdnem fél óra, míg sorra kerülök. Annyian vagyunk már ezen a tetves bolygón, hogy nem látunk egymástól. De végre

sorra kerülök. Az eladólány persze tuti. A csinos kis feketén látszik, hogy ez az első munkahelye. Annyira igazságtalanul fiatal. És érvénytelenül szép. A bőrén nincs nyoma egy nyamvadt ráncnak sem, és gondolom a lelkén sem sok szárad.

- Miben segíthetek? - kérdezi bűbájosan {*Magyar Hangja: Sostarics Ágnes*}, és megperzselődik egy húsdarab a szívem sarkában. Elmesélem neki jövedelem célját, aztán elnézem, ahogy kilibben a raktárba keresgélni. Megint el vagyok zsibbadva a tehetetlenségtől meg a hiábavalóságtól.

A tortát több részletben kapom meg darabokban, és a lány mosolyú lány a továbbiakban rám bízva, hogyan puzzle-ozom ki. Mivel semmi más mondanivalóm nincs, muszáj tőle búcsút vennem, és egy semmit nem érő bók után távozom. A sütemények meg a habcsókok tömkelegének látványa után rájövök, hogy jócskán megéheztem. Ennek ellenére ki kell bírnom a vacsoráig, mert addig már nem lesz időm enni. Most a következő etap az esküvő helyszínéig tart, ahol beöltözhetek a mai szerepruhámba, és aztán irány az anyakönyvvezető.

Suhanok át a megpuhult városon, és arra gondolok, hogy nem kellene sokat innom

ma, mert akkor kifekszem már éjfél körül. Öreg vagyok én már ehhez. Nem vagyok képes többé férfi módjára inni. De úgy tűnik, sokaknak elég jól megy. Őket aztán nem érdekli a folyamatban lévő világvége. Az emberiség minden csapásra azonnal tudott reagálni a történelemben, és végül túlélte. De az időben elnyújtott rothadás túl közel van. Benne állunk. Nem látjuk az erdőt a fától. Nekem viszont megoldást kell találnom a hamarosan felbukkanó fáradtságomra. De nem aggódom. Szerencsére én amolyan előre felkészülős típus vagyok.

A Vörös Trák Étterem hátsó rámpájánál parkolok le, hogy minél kevesebbet kelljen cipelni. A tortát lerakom a hűtőházban miután két konyhai kisegítő gondjaira bízom. Meg kell keresnem a rendezvényszervezős csajt, hogy megkérdezzem, melyik szobában vannak az előre ideküldetett ruhák. Mindenhol nyüzsögnek az uniformisok, a bárpultban tükörfényesre masszírozzák a poharakat. A bálterem impozáns és kecses. Az egész olyan, mint egy bíborszín selyemhernyókapzsula. A sarokban egy Kingstonból iderepített jazz quartett lebzsel, és egy hatalmas jointot paskol balról jobbra. Na megérkeztünk. Nekem sem ártana valami nitro, hogy eljátszhassam a

szerepem. A felső szinten lévő szobákhoz vezető lépcsősor alján végre belebotlom a rendezvényszervezőbe. Nem is emlékeztem, hogy ennyire csinos. Vagy csak most jobban ki van öltözve? Azok a lábak.

- Hello. - mondja, mert bizonyára felismer. *{Magyar Hangja: Radó Döniz}*. Egyszer már találkoztunk, de akkor figyelemre sem méltatott. Persze nem is velem kellett foglalkoznia, hanem a jegyesekkel.

- Hello. - válaszolom, aztán visszafogottan megkérdezem, hol is lehet átöltözni, és közben arra gondolok, mi a faszt mosolyog? Ezek mindenkire így mosolyognak. Ezzel adják el magukat, ezzel kerülnek előnybe. De azért mégis megkérdezem tőle, hogy nem akar-e némi futócipőt a műsor előtt. Valójában meg sem lepődöm, hogy nem tiltakozik, és elkísér a szobáig. Csak bele kell nézni az emberek szemébe, és meglátni a kapcsolódási pontokat. Ha megvan az összhang, minden működik. Nem is nagyon tévedek. Ezért sem beszéltem le az öcsémet a házasságról. Az a csaj pont neki való. Jól ellesznek egy darabig, észre sem fogják venni, hogy széthullik minden, és filmszerűvé válik az életük. Egy rossz dokumentum film.

A nadrágom rejtekezsebéből előveszem a kis fóliát, amit magammal hoztam, és kiszórok belőle a kisasztalra. A szoba, ahol vagyunk egyszerű, de ízléses. Egy sor lefóliázott ruha vonaglik mindenütt körülöttünk. A személyi igazolványommal igazgatok két kisutcat a spuriból - kezdetnek elég lesz. Miközben öltözöm, a csaj végigszipkázza az egyiket egy betekert húszassal, és nézi, ahogyan öltözöm. Kár, hogy a speed-nél csak utóhatásként jelentkezik a kíváncsiság, nem úgy mint a kólánál. Ebből nem lesz semmi, de legalább jól szórakozom. Az öltöny nagyon fess rajtam. Ezt ő is konstatálja, miközben azokat a fehér morzsákat tuszkolja vissza az orrába, amelyek nagyobbak voltak a tapadáshoz, és kiestek.

- Félsz az élettől? - kérdezem, nem is tudom miért, miközben én is megteszem a magamét. Drogozás közben szeretek elmélkedni. Talán a még fel nem szívódott anyag placebo hatása az agypörgésem, ami érezhetően most is megindul.

- Persze, hogy félek. Hogyne félnék. Aki azt mondja, hogy nem fél azoktól a dolgoktól, amik félelmetesek, az hazudik. - Darálja, mert talán nála is működik a placebo hatás. Ki tudja, mivel jár egy

rendezvényszervező munkája? Bölcsen válaszolok hát:

- Az a lényeg, hogy szembenézz a dolgokkal. Hogy ne hátrálj meg. Győzd le a félelmeidet. Aztán, ha már egyszer sikerült, akkor legalább azon túl vagy. Eggyel kevesebb, és legközelebb, ha netán ismét szembekerülsz vele, tudod: egyszer már legyőzted. Az a hülye közhely tudod...

- Ami nem öl meg az erősebbé tesz.

- Aha. Valami ilyesmi.

Szívesen diskurálnék még vele egy vodka mellett, de mennem kell tovább a szertartásra. Könnyes búcsút veszek tőle, és megígérem, hogy később még találkozunk. Talán még összejöhet valami a hátsó szobák valamelyikében. De persze úgysem lesz belőle semmi. Megint előbújik majd a jobbik énem, és csendesen elrendez mindent.

Suhanok át a felolvadt városon tovább a másik helyszínre. Berakok egy Joris Voorn mixet, hogy jobban elkapjam a lendületet, az esküvői zene úgyis füstösebb lesz. Jól jön most a lüktetés. Van az az érzés, amikor minden együtt áll: a drog pont a megfelelő pillanatban jön felfelé, és egyszer csak megérkezel. A zene tökéletes, és arra gondolsz, hogy jó lenne folyamatosan így érezni. Megvan az összhang

a környezet és közted. Beleolvadsz, a része vagy. A zene által. Csak sodródsz, és ez jó. Minden apró kis rezdülést meghallasz, a basszus adja az alaphullámot, aztán jönnek rá a zörejek és a harmóniák. Az emberek nem is gondolnák, mennyire nehéz elkapni ezt a momentumot. Általában minden félrecsúszik: attól, hogy a biokémia feltartóztathatatlanul működik, még nem biztos, hogy tökéletes a hatás. A mindenkori állapotodtól függ. Azt hiszem a fogyasztók ezt az érzést keresik újra meg újra. Hogy hátha akkor épp összejön.

Mire a házasságkötő teremhez érek, a bizsergés már elég jól megfészkei magát bennem. Innentől kezdve kicsit felgyorsulnak az események, én meg csak teszem a dolgom. Bevonulok és indul a film. Mosolygok az emberekre. Szívélyes vagyok, sőt néha már túlbuzgó. A feleségem {*Magyar Hangja: Zsigmond Tamara*}, észre is veszi, hogy stikkelek. Le kell állítanom magam.

- Olyan szórakozottnak tűnsz. -
lihegi, miközben már az anyakönyvvezető {*Magyar Hangja: Dezsőffy Rajz Katalin* }
ékeesszólásait hallgatom a szép jövőről meg a felelősségről. Hogy kerülök ide?

- Csak élvezem a műsort. - felelem,
és azon gondolkodok mennyire nem a várható

jövőről hadovál a nő az emelvényen. Ez az egész egy illuzórikus szar, az utolsó kenet a szabadságod elvesztéséhez, a választási lehetőségeid leredukálása, és az önként vállalt száműzetés, amelyért cserébe kapsz néhány boldogságmorzsát. Miért nem beszél arról, hogyan fognak telni a napjaid, ha majd két gyereked lesz? A lakásban káosz. Eldobált játékmaradványokban gázolsz egész nap. Nincs idő helyrehozni. Amint rendet raksz az egyik sarokban, másutt már földrengés pusztított. A parkettára ragadt ételmaradványok. A zsírpecsétfoltok a falakon meg a hűtőn. A felgyúrt szőnyeg és az alóla kimenekülő megszáradt kekszpiramisok a legkisebb Lego darabkák árnyékában. A szervezetlenül bolyongó kopott hegyű színes ceruzák a kisszobában. Az asztalon festéknyomok, és gyurmatörmelékek. Megint ráléptél valami szarra. A percenként nyitódó hűtőajtó. A másodpercenkénti készenlét bármire. A zokind a WC csészében. Hogy sehova sem tudsz menni. Hogy mindent meg kell szervezni. Hogy elfogyott a pelenka. Hogy megint elkapták egymástól. Idén megint nem megyünk szilveszterezni. A kérdések, amelyekre azonnali választ várnak: tudok valami vacsorázni? Hogy ez az utolsó

ásványvíz. Hogy el kéne már mosogatni. Hogy te tehetsz róla. Nem tudsz megállni vagy visszafordulni. Hogy eltűntek a színek.

Csókoljátok meg egymást. A kertben fotózás. Van, aki már éhes. Kocsisor a mellékutcán. Joris Voorn dübörög a fülemben ismét. Nem látom az utcákat csak megyek. A parkoló őrnek kedves arca van. Nem hiszem, hogy igazi veszélyt jelentene egy autó tolvajra. Túl száraz vöröspezsgő a bejáratnál. A jamaikaiak már nyomják. A nagybögő félelmetesen szól. Leültetem a családot és kérek egy Sztolicsnaját a bárpultnál. Meglátom a rendezvényszervező csajt a másik oldalon és rámosolygok. Lila ködben úsznak a szemei. Hozzák a levest, de én már nem is vagyok éhes. Viszont inni tudnék rendesen. A nép szolidan fogyaszt, előre megírt, bárgyú dialógusok. A harmonikus tányércsörgedezés adja az alaphangot. A zenészek is esznek. Jönnek a sülték meg a majonézes burgonya. Semmi kedvem enni. Lehangol az egész ügy. Innom kell. Alig bírom kivárni a vacsora végét. Amint sikerül elszabadulnom, rögtön letolok két Sztolicsnaját egymás után, és kimegyek rágyújtani. A teraszon belebotlom a zenészekbe, akik újabb jointot szívnak. Nem restellek kérni tőlük. A száraz füst jól ismert

íze szétárad a számban és a tüdőmben. Nincs is ennél jobb. A fű pont jót tesz a speednek. Kitágulnak az erek, a maradék fel nem szívódott amfetamin egyszerre beleágyazódik a gyomorfalomon át a vérbe. Egy burokból vagyok, ami elég nagy ahhoz, hogy jól érezzem magam benne. A feké a megfelelő asszimiláció után felvonulnak az emelvényükre, és rákezdik valami tőgyökeres ska ritmussal. Innen aztán meg sem állnak még vagy másfél óráig, amit én végigugrabugrálok a táncoló násznép között. Az összes rokon arcán pezsgőfoltos mosoly nyúlik, az unokatestvéreim serdülőkorban lévő lányainak a mellét bámulom. A nem rokonokkal mind összeismerkedem, és legtöbbjükkel a bárpultnál végzem. Aztán a parkolóban találok magam az öcsém munkatársával, aki egy átlátszó flaskát lóbál előttem. A vércukor szintem az egekben. Már megint a zenekar előtt ugrálok. Hol lehet a család? A gyerekeket már biztos hazavitte valaki. Hozzák a tortát, amit én hoztam. Furcsa ez a zene nélküli moraj.

Hajnali három van, és még mindig nem vagyok fáradt. A világvége gondolom közben elkezdődött, de ezzel ráérek holnap – azaz ma- foglalkozni. Nyüszítve menekülök a

képtől, amely felvillan előttem a rám váró nappal kapcsolatban.

A rendezvényszervezős csajjal táncolok a tánctér közepén, de igazából már alig vannak. A feleségem lefeküdt aludni a bérelt szobánkban, és meghagyta az öcsémnek, hogy vigyázzon rám. Ami azt illeti, én sokkal inkább képben vagyok. Tükörlencsés szemem előtt táncpartnerem testhez feszülő ruhája lebeg. A rokonok mind elmentek, csak néhány barát lézeng. Reggel öt van, még mindig sötét. Érezvén a napfelkelte közeledtét, kimegyünk rágyújtani egyet. A lány is rendesen kész van. Baljósan vigyorog rám, és nyeklik-nyaklik a feje.

- Nem iszunk még valamit a szobámban?. – kérdezi most valami egész más hangon. {*Magyar Hangja: Spilák Klára*}

Befelé bámulok az üvegablakokon, és elnézem, ahogy az ifjú pár hullakészen ölelkezik a tánctér közepén. Már alig állnak a lábukon, és milyen elégedettek. Szinkronban vannak, és azt hiszik, megváltoztathatják a sorsukat, ha bátran nekiállnak, hogy véghezvigyék tetteiket. Nem tudom. Talán valakinek sikerül. De a legtöbben belebukunk, miközben úgy teszünk, mintha még várnánk a nagy lehetőséget, de már tudjuk, hogy nem

lesz több. És akkor már csak az marad, hogy lázadjunk vagy alkalmazkodjunk. Ha lázadsz, megégsz, ha alkalmazkodsz, elsorvadsz. Nem bírunk magunkkal. Nem bírtunk megváltozni ma reggelig sem. A hatalmasok arra kényszerítették minket, hogy fogyasszunk és alkalmazkodjunk. A társadalom átalakult tenyészetté. És most a lufi ki fog durranni. Hiába lázadtál.

- Nem, azt hiszem jobb lesz, ha ledőlök. – felelem, és ránézek, hogy lássam az arcáról lecsorgó megdöbbenést. Nem mintha nem kívánnám. Nem mintha nem akarnék belenyalni a pinájába egy csík kokaint most azonnal.

De akármilyen erős bennem a vágy ösztöne, a becsületességem meg a jó lelkem végül mindig felülkerekedik.

Csak önmagadnak felelsz. A város elrohad körülötted, az eszmék köddé válnak, a jó emberek meghalnak. Végül semmi nem marad, csak aránytalanság. Nem mintha számítana rajtad kívül bárkinek is, de csak egy dolgot tehetsz: szinkronban maradsz önmagaddal.

Megoldások Világvégére

„Előbb-utóbb minden bekövetkezik, s ha egyszer
úgyis bekövetkezik, mi értelme előre félni tőle?”

Ernest Hemingway- Szigetek az áramlatban

És aztán ki kellett találnunk valamit, mert a világvége még sem jött el.

A bátyámmal egyszerre csak ott álltunk tanácstalanul, a kitűzött nap estéjén, és bámultuk az eget, vagy valami. Hiszen azt mondták, aznap vége lesz, úgyhogy már hónapokkal előtte nem is csináltunk semmi mást, csak vártunk. Az egyik világvége verzió szerint {merthogy több lehetőségünk volt aznapra elpusztulni} ugyanis a naprendszer bolygóinak együttállása miatt olyan tömegvonzás alakul ki, melynek hatására kitörhet a Yellowstone Park-béli hipervulkán. Ez nemigen tett volna jót a légkörnek, amelynek szennyezettsége pár év alatt kipuštított volna szinte mindent. De még az is lehet, hogy néhányan túlélnének egy ilyen katasztrófát, és akkor nem is igazán világvége a világvége. Ezzel hozakodtak elő a spirituálisabb megközelítést hangoztatók is, akik úgy vélték, hogy azon a napon bizony a teremtőink fognak leszállni hozzánk,

valamiféle felsőbbrendű lények, akik végre elmagyarázzák, hogy mi a fene folyik itt. Az mindenesetre mindkét álláspont biztosra vette, hogy az eddig ismert földi élet megszűnik, és újra kezdünk mindent.

Év végül ugyanott folytattuk.

Idővel aztán mindenki úgy lett vele, hogy a maják megint jól átverték mindenkit, de azért mégis...vagy az egészséget csak azért dobták be évekkel azelőtt az újságok, hogy a filmeseknek legyen egy kis alapanyaguk, meg, hogy az embereket legyen mivel riogatni. Mert, ami azt illeti, az bizony egészen jól ment nekik. Ha a népek túl boldogok, abból nem sül ki semmit jó. Még a munkakedvüket is elveszthetik, és akkor ki fog rabszolgamód igázni a Rotchildoknak meg a barátaiknak, akik irányítják a világot?

Mert a legtöbben abban azért biztosak voltak, hogy ha valóban világvége közeledne, akkor ezek a hatalmasságok csak a végbeteljesülés előtti utolsó napokban jelentenék be a dolgot, addigra meg már jól elvackolnák magukat az atom biztos földalatti luxusbunkereikbe.

De mi tényleg elhittük. A bátyám Maxim, azelőtt egy kifőzdében gályázott arcpirítóan kevés fizetségért, és esténként már

csak ahhoz volt kedve, hogy jól betépjen. Nemigen érdekelte már semmi, csak bámulta a Parkmúsort és szívta a füvet. Még barátnője sem volt harminchat évesen. Neki mondjuk nem esett nehezére asszimilálódni a világvége hangulattal, hiszen ez tűnt a legkényelmesebb megoldásnak a jövőre nézve, nem beszélve arról, hogy most már minden pénzét marcsára költhette. Abból pedig nem volt hiány mifelénk.

Amsterdam nyugati külterületén laktunk a Tweede Helmerstarssén, nem messze a Melkwegtől, ahol szinte minden este tartottak valami happeninget. Általában koncertek voltak, meg kortárs képzőművészek dolgai, de Maximmal mi csak a kisterembe jártunk mozizni meg tépni. Maxim leginkább az anyaggal kapcsolatban volt maximalista. Ismerte a legtöbb fajtát, hatásmechanizmusuk szerint: hogy melyik a beszélgetős-pörgetős, a lebegős-lazulós, a bealvós-mozizós, és melyiktől lehet feltépni a hűtő ajtaját hajnali fél háromkor, mikor hazaérsz. A legtöbbnek megvolt az a tulajdonsága.

Én ugyan nem nagyon szívtam, hacsak nem ünnepélyes alkalmakkor, amikor valahonnét még sikerült Jack Herrert szerezni, de azért jól szórakoztam. Mindig is azt

gondoltam a fűről, hogy hosszútávon tompítja a memóriát, és az embernek egy idő után már nem jut eszébe semmi értelmes.

Én viszont képből akartam lenni.

Kár, hogy sose volt szerencsém, és Maximmal ellentétben nekem mindig beütött a balsors. No nem mintha ő olyan nagy karriert futott volna be az életben, de ez legalább nem érdekelte. Csak sodródott. Neki elég volt ennyi. Azzal állt bosszút a saját balszerencséjén, hogy kiröhögte azt.

Én viszont akárhogy is erőlködtem, végül mindig beállt a csőd. De semmiképp nem akartam olyan lenni, mint Maxim. Majd bele dőglöttem, mire elvégeztem az egyetemet, de akkor is megcsináltam (legalább fel tudtam mutatni valamit az életben), és fél év múlva már állásom volt. Ahonnan persze csakhamar kirúgtak. Remek érzés. De nem adtam fel olyan könnyen. Láttam, hogy Maxim hogyan pocskolja el az életét, és annál többre vágytam. Akkor elmentem felszolgálónak egy olasz étterembe a Rokin végén - de nyilván ez sem jött be. Mindig is utáltam az olaszokat. Azt, hogy úgy odavannak a tésztáikkal, hogy úgy néznek ki, mint a cigányok, hogy hangosan beszélnek és vehemensek, mintha a világ menten összedőlne. Apropó. Az sem jött

össze. Nem csoda, hogy első nap meggyűlöltem a főnökömet, és ki sem bírtam Karácsonyig.

És ez így ment éveken keresztül. Én állást kerestem, Maxim meg szívott.

És akkor valami paraszt bejelentette, hogy négy év múlva világvége. Négy év - az sok idő. De a világvégehez képest csekélység.

Nekünk viszont fogalmunk sem volt, mihez kezdünk most két éven keresztül? Hát persze. Semmihez. Nem erőlködünk, nem feszülünk meg. Nem sajnáljuk a múltat, meg a régi szép időket, mert bár valóban szépek voltak - már úgy sem tudjuk visszahozni őket. Örülünk, hogy a dolgok részesei lehettünk. Köszönjük a finom ételt és italt, amit az élet adott, köszönjük a csajokat, akikkel összejöttünk a koncerteken, és a több száz liter csapolt sört, amit bevedeltünk. Köszönjük az orosz vodkát. Köszönjük a zenét, a filmrendezőket meg a focimeccseket, köszönjük az internetet.

De azért akadtak, aki másként gondolhatták, mert már amúgy is évek óta a föld megmentésén dolgoztak az alternatív energiaforrások fejlesztésével. Hogyan mentsük meg magunkat, ha húsz év múlva elfogy a földgáz, a kőolaj meg a szén? Az

eredeti terv az volt, hogy korán megtaláljuk a megoldást, amivel aztán addig nem rukkolunk elő, míg el nem illan az utolsó gázpára, el nem ég az utolsó olajcsepp vagy a szén. Csakhogy itt van ez a világvége, és most már senkit sem érdekel, hogy mi a megoldás a jövőre. Akárhogy is, az embereknek azért mégis csak reményt kell, adni, különben semmire sem viszik. Válaszok kellenek, meg egy kis reklám-marketing.

Bedobták hát a nagy világmegmentő ötletet, amelyen mér évtizedek óta dolgoztak: a hidrogén szétbontásából keletkező energiával. Ha ez beválik, akkor felhasználhattuk volna az űrkutatásnál, és elhúzzunk. Látom magam előtt a reklámokat, amelyek egy másik bolygóra való költözést hirdetik. Csakhogy ez a kutatás folyamatosan kínlódott önmagával, és úgy tűnt, négy év semmire sem elég ez ügyben. Volt ugyan néhány látványos gyár felrobbanás, amelyben pár ezren meghaltak, no, de mi az egy világvégéhez képest?

És az idő csak folyt előre kérlelhetetlenül, néhányan pánikoltak, sokan meg nem. Mi is oda tartoztunk. Gondoltuk, úgy sem tehetünk semmit.

Aztán elérkeztünk a megjelölt naphoz, amelyre a világvégét tűzték ki, és persze nem

történt semmi, mint ahogy az előző tizenháromnál sem. Mekkora balekok vagyunk! Már megint jól átverték mindenkit. Igaz, hogy a föld pusztul, de lám nincs olyan szerencsénk, hogy gombnyomásra véget érjen száználmas és semmitmondó életünk, amelynek sokszor olyan nagy jelentőséget tulajdonítunk. Ki kell várnunk, míg mindent felélünk magunk körül, aztán éhen pusztulhatunk, és ölhetjük egymást a megmaradt energiáért.

Ezen először nagyon bepöccentem. Hát ezért szórakoztam szét magam két éven keresztül? Pedig még Jack Herrert is sikerült szerezni a gálaműsorra.

De később, amikor bosszúból mégis csak elszívtuk azt a fél alu-pakkot, amit Maxim zsákmányolt valahol a meleg-negyedben egy marokkóitól, egy ötlet villant belém. Egyszerre leszűrődött az elmúlt két év esszenciája az agyamra, amit szerencsére nem kellett leszívatnom, és ott volt a megoldás előttem:

Az eltelt két évben leginkább azt figyeltem meg, hogy az emberek a múltra vágynak. Azt tapasztaltam, hogy a velük megtörtént kellemetlenségeket félrerakják, és csak a szépre emlékeznek szívesen. Csak még egyszer átérezni bizonyos pillanatokot, még egyszer a világvége előtt. Nem vágynak másra,

mint egy napra visszamenni a gimnáziumba, vagy arra nyaralásra Kos-szigeten. Az első amifetamin tablettájukat akarják, ami beütött, vagy a legjobb szexet, ami valaha volt. A nagymama süteményére vágynak mikor még élt, mert már senki nem tudja úgy megsütni azt a lepényt. Gyerekkorukba vágytak, vissza az ártatlansághoz és felelősségmentességhez.

Ha még sincs világvége, és nekünk meg kell élnünk valamiből, akkor olyat kell adnunk a népnek, amire vágyik.

És akkor megépítettük az emlékgépet.

Most végre hasznát vehettem a diplomámnak, Maxim meg a fűtermesztési tudásának. Mindkettőnket motivált valami. De a kísérletekhez pénz kellett. Sok. Emlékszem, legalább még két évig szórakoztunk a fűtermesztéssel, mire olyan összegek pörögtek, amiből fejleszthettünk.

Az egész emlékgép egy kis elektromos dobozka volt egy állványon, amely hasonlóképpen működik, mint agyleszívó, csak ez épp az emlékeidet szívja fel az agyad rejtekéből, és előrehozza a tudatodba.

Maxim végre összekapta magát. Mivel fő profilunk a termesztés lett, állandóan képben kellett lennie. Akkora mennyiségeknél már éssen kell lenni. Úgyhogy még a szívással

is leállt, és csak a születésnapján tépett. Még még utána egy hétig.

Én éjjel-nappal dolgoztam a számításokon, és összeismerkedtem néhány japán zsenivel az interneten, akiket később sikerült elszállásolnunk a nappaliban. A munkák gyümölcse csakhamar beérett: lett pénzünk egy kisebb épület bérlésére, ahol berendezkedhettünk. Néhány hónapon belül egészen jól nézett ki a kis rendelőnk. Eleinte nem nagyon volt érdeklődő, és lökött kóklereknek néztek bennünket. De ahogy néhány közeli ismerősünk önfeláldozóan kipróbálta a szerkezetet, majd továbbadta a hírt ismeretségi körében, egyszerre megszaporodtak a vendégek. Hétről hétre többen jöttek. Mert a dolog működött. Mondom, csak egy kis reklám-marketing.

Amikor az áttörés megtörtént – mert abban hittünk az elejétől fogva – szétcsapós bulival ünnepeltünk. Életemben nem szívtam még annyi kólát, mint azon az estén. A japánok annyira készen voltak, hogy csak három nap múlva értek haza.

Ahogy beindult az ötlet, csak néhány hét kellett, hogy még jobban behálózzuk a reklámpiacot. Tőke most már volt bőven, mert az emlékek mellett a tizenhét fajta termékünk

is igen jól fogyott, és lassan abba is kellett hagynunk a természetést, hiszen kezdett illegális lenni. De nem aggódtunk, mert az előjegyzési füzetünk már hetekre előre megtelt. Néha azért rutinból még eladtunk némi beszáradt füvet, és volt, akinek az emlékek mellé adtunk bónuszban. Nem volt világvége, így hát az emberek megint ünnepelhettek egyfolytában. Hát még, amikor megtudták, mi vár rájuk. Egy masina, ami valós időben visszavisz a múltba.

A dolog úgy működött, hogy a vendég befeküdt a nagyon kényelmes kezelő ágyba, a japánok meg rákötötték a gépre. Előtte némi lizgersav kezelésben részesült, csakhogy az eljárás gördülékenyebben menjen. És ez tényleg segített. A kezelés aztán a delikvens által megadott időbe vitte vissza őt a múltjába, a megadott időintervallumra. Sajnos ez maximum csak tíz-tizenöt órát jelentett, hiszen az emberi szervezetnek szüksége van a fizikai ébrenlétre.

De sokan csakhamar függőkké váltak. Az ilyenek hetente többször is visszajöttek, és kérték a folytatást. Rengeteg pénzt elköltöttek, és nekünk rengeteg pénzünk lett. Mi árultuk a legjobb portékát a világpiacon. Emlékeket, amelyeket valóban átélsz, mert a tudatod azt

hiszi, hogy ott vagy. Aztán felébredsz, és minden annyira eleven még, hogy napokig magadhoz sem térsz. Fel is kellett vennünk egy orvos brigádot, akik ellenőrizték a folyamatokat. Előzetes orvosi tesztek, folyamatos ébrenléti kontroll. Kedélyjavító tabletták.

Nagyon jól ment az üzlet. Csak úgy fortyogtak a érdekesebbnél érdekesebb emlékmorzsák. A kívánságok elénk tártak egy beteg világot, amelynek sokszínűsége felülmúlt minden képzeletet. A fickó, aki visszament, hogy megnézzze még egyszer azt a montreali meccset Shawn Michaels és Hitman között. Dijn Sanders utolsó fellépése az Amsterdam Arénában. A nagymama, amikor az első gyereke született. A postás, aki majdnem megnyerte a Legyen Ön Is Milliommost-t, de az utolsó kérdésnél elbukott.

Kár, hogy nem bírtuk megoldani a képek vizuális kivezetését, mert úgy mi is mozizhattunk volna az eseményeken.

Akadtt néhány keményebb eset is, amivel megizzadtunk rendesen: a fickó, aki születési pillanatába akart visszakerülni. A kezdetekhez. Az első néhány órára. Csakhogy a csecsemők látása abban a szakaszban még nem úgy funkcionál, ahogy kell. Még az is

születik. Csak elmosódott foltokat látsz, homály az egész. Volt is panaszkodás, de hát mi szoltunk előre.

A legtöbb vendég esetenként azt fájlalta, hogy nem tud beleavatkozni a múltba. Nehezen értették meg, hogy amit éreznek a transz alatt, az végső soron illúzió: egyszer már megtörtént, az agyad pedig csak sorban pergeti az intenzívvé merevedő emlékeket, amit átérzel. Az egész csak mozi, te nem irányíthatod az eseményeket, hogy azáltal megváltoztasd a múltat. Ez különösen akkor fájó, ha például elhunyt szeretteinket láttuk újra, amikor még éltek. Nagyon sokan kértek ilyesmit, mert azáltal, hogy még egyszer találkozhattak valakivel, aki fontos volt számukra, mintha megnyugodtak volna. Hogy minden rendben van, és mindenki jó helyen. Pedig tudniuk kellett, hogy ez az érzés hamis. Csak a múltat élték újra, amitől a jelen fikarcnyit sem változott.

És akkor elfogyott a kőolaj. A gazdasági válság már vagy két éve tartott, de még mindig voltak, akik megengedhették maguknak az emlékvásárlást. A tehetős emberek nagyon nehezen mondanak le a megszokott életszínvonalukról, inkább pusztuljon mindenki legalul, de ma még akkor is

megesszük az utolsó kaviárt. Ez kihatott mindenre. Nálunk is megcsappant a vendégek száma, és már csak a középréteg meg az igazán gazdagok jártak „kezelésre”.

A földgáz is kifulladásban, és a hatóságok egyre nehezebben birkóznak meg a tiltakozó tüntetőkkel, akiket lassacskán nyomorba taszít a közelgő globális pusztulás.

Tegnap délben pedig, amikor egy kiadós proteinzselé elfogyasztása után kijöttem a Da Jaaren utcáján, feltűnt egy különös fényreklám a Munt-torren tetején

Mentse meg a földet! Rakasson fel agy-energia szivólátort! Az adójából is leírhatja.

Azt hiszem, ez itt a vég kezdete.

Ha jól tudom, az emberi agy működése nagyjából 10 watt körüli energiát termel. Amennyiben jó sok agy termelését leszedjük, és egybe kapcsoljuk, meggyőző energiaforrásra teszünk szert.

Hát ezt találták ki ezek a mocskok.

Mindegy. Az üzletnek már úgyis annyi. Senki nem pazarol már emlékekre, megvannak azok valahol, csak elő kell ásni őket. Ingyen.

A jövőbe meg senki nem akar nézni.

Használati Útmutató Gyermek Esti Ágyba Helyezéséhez

Kategória: 1 éves

1. Bemelegítés

Miután meggyőződött arról, hogy a gyermek valóban elaludt, vegyen magához izomlazító kenőcsöt. A célnak bármely általános sportkrém vagy diklofenák tartalmú gyulladás-csökkentő megfelel, de használható fekete nadálytő kenőcs vagy lóbalzsam is. (Ez esetben a piros, melegítő hatású változatot ajánljuk). Végszükség esetén arizóniai kobraméreg kivonat is alkalmazható. Az izomlazítóval kenje be a hátát és a derekát annyira, amennyire eléri. A hatásosabb felkészülés érdekében kérje meg valamelyik, még nem alvó családtagját (ha van ilyen), hogy kenje be az egész hátát a választott kenőccsel

2. Végrehajtás

2.1 Hajoljon a gyermek fölé, és annak elhelyezkedésétől függően próbálja meg minél határozottabban, ugyanakkor minél kíméletesebben magához emelni és a vállára borítani. Az esetek többségében a gyermek ilyenkor felriad, de szinte azonnal visszaalszik. Mindenesetre a

folyamat meggyorsítása érdekében igyekezzon minél előbb bejutni vele a gyerekszobába, az ágyához. Itt álljon meg, és hajtsa be maga mögött az ajtót függetlenül attól, hogy odakint villódznak-e a televízió fényei vagy sem.

2.2 Várjon öt percet, lélegezzon lassan. Érezze, hogy a gyermek teljesen elernyed, szinte belesüpped a testébe. Ennek ideje gyermekenként változó. Miután ez megtörtént, egyik kezével a gyermek hátsóját, másikkal pedig a felsőtestét tartva egy határozott mozdulattal hajoljon az ágy fölé és helyezze el a gyermeket. Testével mindvégig követve a mozdulatot "maradjon rajta", hogy érezze még mindig ott van vele. Néhány másodpercig még maradjon így, majd óvatosan engedje el magát, felsőtestét még mindig készenlétben, meghajolva tartva. Az esetek többségében ilyenkor elenyésző sírdogálás észlelhető, de ez hamar elmúlik, és a gyermek visszafekszik. Intenzívebb felsírás esetén gyengéden próbálja meg visszanyomni a gyermeket. Nagyon fontos, hogy az egész művelet alatt ne beszéljen.

- 2.3 Kezét még három percig tartsa a gyermek hátán, azután engedje el azt is, majd néhány centire hagyja még a test fölött állni. Közben lehetőség szerint alkalmazzon jóga-légzést
- 2.4 Várjon két percet. {Folytassa a jóga-légzést} Előfordulhat, hogy gyermeke elszántabb, mint gondolná, és még egyszer felriad. Úgy ismétlje meg a 2.3 és 2.4 pontban leírtakat.
- 2.5 Nagyon lassan próbáljon meg felemelkedni. Koncentráljon súlypontjának elmozdulására, és kezének a kiságytól való elszakadásának a könnyedségére.
- 2.6 Újabb két perc elteltével véglegesítse testtartását függőleges pozícióban, majd halkán vegyen egy nagy levegőt. Maradjon mozdulatlanul három percig.
- 2.7 Nyúljon vissza az ajtóhoz és nyissa ki.
- 2.8 A legnagyobb odafigyeléssel lassan kezdjen el kilépni a szobából. Az egész művelet során ésszerű zoknit alkalmazni, hogy minimalizálja a padló recsegéseit. Puhán lépdeljen, a testsúlyát fokozatosan tegye át egyik lábáról a másikra, kezével támaszkodjon a falon és az ajtófélfán. Ha van rá lehetőség, még a születés előtt

járjon el Thai-Chi oktatásra, melynek során elsajátíthatja a szobából való hangtalan távozást. Amennyiben nem rendelkezik ezzel a képességgel, próbáljon meg minél körültekintőbben eljárni, esetlegesen már a gyermek érkezése előtt térképezze fel lakása recsegés-pontjait.

2.9 Fejezze be a távozást.

3 Relaxáció

3.1 Menjen ki az erkélyre, vagy adott esetben abba a helyiségbe, ahol kényelmesen elvégezheti a relaxálást.

3.2 Vegyen magához alkoholt, tetra-hydro-cannabol származékot, vagy bármely más önnek szimpatikus tudatmódosítót, majd kapcsoljon át.

Begyűjtők

„Igazából sose volt felelőtlen, de fegyelmezetlen
volt, önző és kíméletlen”

Ernest Hemingway- Szigetek az áramlatban

Megyek fel a lifttel, és közben nézegetem a bevásárlószatyor tetejéről sértődötten kikandikáló sárgarépacsonkokat. Nem is tudom, mit csináljak velük. Olav utálja a répafőzeléket, a gyerekek viszont meg nem eszik, ha párolom.

A lift halkan szuszog egyet, és szétválnak az ajtaja. Kilépek a folyosóra, és elindulok a lakás felé. Sportcipőm talpának a padlóról való felemelkedése közben olyan hangja van, mintha ráléptem volna egy meztelen csigára.

Leteszem a szatyrot az ajtó elé és előveszem a kulcsokat. A lakásból néma csend fogad, persze Olav már dolgozik, de mit csinálnak a gyerekek? Miért nem hallom a legújabb zombis videójáték megszokott hörgéseit és a fröcsögő hangeffektjeit?

Lám a nappaliban állnak, és kibámulnak a hatalmas dupla üveges ablakon. Milyen jó, hogy annak idején ilyen tágas nappalit választottunk.

Kirakom a nappaliból nyíló konyha pultjára a holmikat, amelyeket vásároltam, és közben a gyerekeket figyelem. Két kis szargombóc.

Biztosan a begyűjtőket nézik, ilyenkor kedden van a heti szállítás. Majd megszokják.

Letörök egy banánt a csomóból, és elindulok feléjük. Tekintetemmel azonnal megtalálom a pontot, amelyre szemük szegeződik. Odakint a lakótelepek közé ékelődött futballpályán már megy a begyűjtés. A háztömbnyi nagyságú úrhajó energiamoduljának morgását nem hallani, mert az üvegek teljesen hangszigetelnek, de azért érezni a remegést rajtuk. Több tucat fém-markolófejjel ellátott lánc ereszkedik most le a magasból komótosan és magabiztosan, pont mindegyik egy csomag felett. A csomagokat természetesen rendeltetésszerűen az előírtaknak megfelelően helyezi el mindenki, különben a gépek azonnal kiszúrnák, és akkor nesze neked, áshatod el te magad. Ezt senki sem kockáztatja, és nem csak a fertőzések, hanem az időhiány miatt is. Ki ér rá manapság temetkezni?

-Nagyapát kivittétek? – kérdezem a gyerekeket, akik még mindig úgy bámulnak, mintha nem ez lenne minden kedden. - Hahó!

-Persze. - feleli a nagyobbik - Még apuval reggeli után.

-Oké. - mondom, és arra gondolok, hogy vissza kellene már vinni a kutyát a kölcsönzőbe, mert megint odavizelt a sarokba.

-Hol van az eb?- nézek körül.

-Kidobtuk. - feleli most a kicsi.

-Ti fizetitek a likvidálási költséget. - neheztelek.

-Rendben anya. - felelik szinte egyszerre, aztán tovább bámulják a dögunalmas műsort.

Hirtelen elkap valami hihetetlen rossz érzés. Nem is tudom. Csak úgy érzem. Azt érzem, hogy csomagolnom kell, és el kell tűnnöm innen.

Megindulok a hálószoza irányába, ahol a franciaágy alól előkapom a bőröndöt, és pakolni kezdek. Csak a legszükségesebb ruhadarabokat rakom be, néhány védőruhát, meg a vitaminokat.

Gyorsan megvagyok. Már ott állok megint a nappaliban, és gondolkodom, nem felejtettem-e ki valamit a számításból. De nem.

Becsapom magam után a bejárati ajtó, és már sietek is tovább. Nem tudom hová sietek vagy miért. Csak azt tudom, hogy mennem kell. Muszáj.

A lift gyorsan leér, és máris a bejárati kapunál vagyok. Kint az utcán megcsap a kellemes tavaszi szél. Innen az ajtóból már sokkal jobban hallani az újárművek hideg morajlását, de látni nem látom őket, csak az egyiknek a csücskét balra fent. Továbblépek.

Taxival utazom vagy fél órát, ki a városból, minél messzebbre. Nem tudom, miért. Késztetést érzek, hogy a város széli erdőben kösse ki. Így is lesz.

Fizetek a sofőrnek, és megindulok az erdő keskeny földútján. Nagyon szép ez az erdő. Hatalmas keserűnyírek hajolnak egymásba felettem sűrű oszlopokban, mintha csak barátságot akarnának kötni önmagukkal. Olyan meghitt és biztonságot árasztó az egész, hogy meg is állok beszívni ennek a csodálatos jelenségnek az illatát. A bőröndöt aztán otthagynom az út közepén és haladok tovább. Állatokat nem látok sehol, csak sűrű aljnövényzetet oldalt és vaskos lombokat mindenütt. Az út elvisz egy tisztáshoz. Ennek a szélén egy jókora sziklarakás meredezik, amelyből kis patak csordogál lefelé a hűvösbe. Odamegyek a patakhoz, és lejjebb ereszkedem a vízmosáshoz.

Lefekszem a földre és elnyújtózom. Hallgatom a víz csordogálását.

A nő a szobájában ébredt a megszokott négy fallal.

Az ötödik a plafon volt, amire most épp felbámult úgy fél méterre tőle. Az emeletes ágy egy pillanatra megingott, és felnyerített. Rájött, hogy ébren van, és valami nagyon furcsát álmodott.

A valamikori jövőben járt, ahol az volt a szokás, hogy az emberek kirakják a halottaikat a közeli foci pályára, hogy aztán onnan majd valakik –emberek vagy idegenek? - elszállítsák azokat hatalmas úrhajóikkal, felszippantsák, mint a jelenben a szemeteskocsik a mocskot.

Ezt a baromságot.

Máskor is voltak furcsa álmai. Gyakran visszatért például az, hogy menekül felfelé egy kastélyban, egyre feljebb és feljebb. Nem tudja, ki elől, de fut felfelé, míg aztán elér a torony végébe, ahonnan már nincs tovább, és muszáj leugrania. És le is ugrik. És csak zuhan, és zuhan, és aztán felébred.

De hát mindenkinek vannak ilyesféle zuhanós álmai. A másik szokványos álma is hasonló. Menekül valaki elől át a városon, megfordul az ismert helyeken, de senki nem veszi észre, hogy üldözik. Végül kiköt egy

zsákutcában, ahol szembefordul a követőjével majd felébred.

És olyan is szokott lenni, hogy hátba lövik nyállal.

Ez is jelent valamit.

Mindegy is. Fel kell kelni, Olav mindjárt hazaér, és éhes lesz. Vacsorát kell készítenie.

Lenézett az ágyról. A gyerekek odalent játszottak a szőnyegen a vizipisztolyaikkal, és egymást locsolták orrba-szájba.

A kutyát is meg kell etetni – gondolta és feltápászkodott, majd nagy nehezen megindult háttal lefelé a kislétrán.

Ekkor szakadt ki az egész szerkezet a fal oldalából, és nagy robajjal dőlt rá vele együtt a gyerekekre.

Az Átlátó

„Az, hogy a rossz ellen vagy még nem tesz jóvá”
Ernest Hemingway- Szigetek az áramlatban

A megfoghatatlan időt kereste. Azt, amit csak gyermekkorában érez az ember, mert később, amikor az idő áttetszővé válik és kikandikálnak kopott fogaskerekei, már nem is tudja, hogy mi vesztett el. Sokáig nem is emlékszik rá, csak hajtja előre az önműködő mechanizmus: a történetek látszólag véletlenszerű egymásutánja, a szükségesnek tűnő megoldások keresése és a fontos válaszok megadásának prioritása.

Csak tette a dolgát, mint mindenki más: az egyetem után munkát szerzett, lakásra gyűjtögetett, autót lízingelt, elvette feleségül azt a lányt a biliárd szalonból, akivel aztán gyereket nevelt, miközben a többiekkel együtt nevetett. Ott állt negyven évesen, és szinte mindene megvolt. Csak épp a megfoghatatlan időt veszette el. Azokat a pillanatok, amelyekért még nem kellett felelősséget vállalnia. Amikor a dolgoknak még nem voltak messzemenően meghatározó következményei, egyszerűen csak tűrte, hogy a percek átfésülködjenek a haján, miközben a változó

fények leülepednek a sarokban, és nem sok tétje van a tudatosságnak. Amikor még nem kellett aggódnia azon, hogyan tartja el a családot, ha netán elveszítené a munkáját, nem volt beosztva minden egyes perce, és nem kellett mindent annak alárendelnie, hogy mi a helyes, hasznos vagy ésszerű a jövőre nézve.

Lehetett volna másképp is. A képességgel, amellyel rendelkezett, sok mindent elérhetett volna, ha tudja irányítani. De nyilván nem lehet ilyen egyszerű. Neki nem. Ő nem az a mázlista fajta ficsúr, akik odakint rombolnak a féldzsippjeikkel a körúton. Mert az az állapot, csak úgy jött. Általában krízishelyzetekben, és nem feltétlenül teljességében. Azt megtanulta, hogy dühösnek és tehetetlennek kell lennie ahhoz, hogy előbukkanjon, de még így sem ment mindig simán. Ami azt illeti nem volt egészen biztos abban sem, hogy ha valaha is irányítani tudná, nem használná helytelen célokra. Hiszen már így is lelkipurdalást okozott az a néhány alkalom, amikor megesett. Először a munkahelyén, amikor az az ellenőr nyilvánvaló rosszindulattal közeledett.

Egy konyhán dolgozott élelmezésvezetőként, ami – ahogy az anyja is mindig bölcsen megjegyezte – „nyugdíjas

állás"-nak számít. Pedig a dolog nem egyszerű, és a maga összetettségében rengeteg hibalehetőséggel szolgál. De a fizetés nem is olyan rossz, és ha azt vesszük, talán épp emiatt akadt ki azon a napon is. Mert annak ellenére, hogy képességei és lehetőségei szerint az ember mindent megtesz, olykor adódnak alkalmak, amikor mindezt hirtelen elveszízheti egyik napról a másikra. Ettől dühös lett. És tehetetlenséget érzett. És aztán néhány percre felfordult a világ.

A fiatal nőn látszott, hogy most jött ki az egyetemről, és mint minden ilyen, vakbuzgón vetette bele magát a szabályok betartatására. Az öreg rókák már elnézőbbek, mert tudják, hogy nem minden múlik az egyénen, sokkal inkább a rendszer hibátlansága az, ami esetleg galibát okozhat. Velük lehetett beszélni és egyezkedni, de ez a friss hús egészen más volt. Ezt nem lehetett meggyőzni. Kíméletlen volt és a szemében magabiztos tűz égett. Már nem emlékszik hogy hívták, de elsőre még egészen helyesnek is tűnt. Haját copfban hordta, csinos pofikájával meg nagy, kerek bárány szemivel pedig még elbűvölő is lehetett volna, ha nem kezdi mindjárt olyan rámenősen.

Talált a hűtőben egy lefagyasztott krinolinos csomagot, na és aztán? Attól még nem kapott senki

ételmérgezését. Különben is, hová tegyem, ha egyszer megmaradt? Kíváncsi volnék, vajon ő hova tenné, mit csinálna vele? Igen, a csempék le vannak töredezve néhány helyen, mert az épület már vagy harminc éves, na de ki tehet erről? Az önkormányzatnak sosincs pénze semmire. Az ételmintákat lefőzés után rakták el, nem pedig tálalás előtt, nahát. A havonta felülrít szabályozással nem lehet mit kezdeni – ki tudja mindet észben tartani?

Akármennyire is próbált szívélyes lenni az akadémikuskodó ellenőrrel, azon látszott, hogy mindenképpen büntetni akar. Év vége volt, és a hatóságok még nem szedték be az összes sápot, amit abban a szezonban kellett. Ilyenkor év végén aztán megindulnak, hogy teljesítsék a kvótát – a gazdasági helyzet amúgy is borzalmasan alakult, senkinek nem volt pénze, a kormány megszorító intézkedései pedig szépen lassan lerétegződtek alulra – ahol ő állt.

-Nézze, ezt már tényleg nem tudom elnézni. – köpködte a szavakat, mintha ő írta volna a minőségbiztosítási rendszert.

- Ne csinálja ezt. Itt még soha nem történt semmi említésre méltó. Az emberek szeretik a főztünket, és mi mindent megteszünk annak érdekében, hogy a lehető

legjobbat kapják. Nem lehet mindenre odafigyelni. – próbálta mégis puhítani, de az kérlelhetetlen volt.

-A papírmunka sincs egészen rendben. Ez nem szabályos. Nem írták rá a seprűkre, hogy ki, és hol használja, és az ellenőrzési lapon sincs jelölve semmi.

Nem írták rá a seprűkre, hogy ki használja.

Nem írták rá a seprűkre, hogy ki használja.

Meghatározhatatlan önbizalom lett rajta úrrá. Nézte a nőt, ahogy mozog a szája. Nézte a szemeit, ahogy csillognak az akarástól. *A tisztítószeres adatlapjai is hiányosak.* Érezte, hogy ismeretlen erők munkálkodnak benne. Remegett a feltörő inger nyomásától. *Ezt már tényleg nem tudom elnézni.*

-....az Ellenőrzési Naplót, és közben jó lenne, ha előkeresné a Működési engedély számát is. A krinolint természetesen meg kell semmisíteni. Öntse le hypóval, vagy mit tudom én, ez így is sokba fog kerülni. A Mezőgazdasági Minisztérium...

- Akkor most szépen fogod magad, és hazamész. – szakította félbe, és ekkora már teljességében volt az állapotnak. – A Keliserplein bal sarkán laksz egy második emeleti garzonban. Van egy kutyád – egy Boston terrier. Három éves. Szuka. – A nő

lefagyott arcán döbbenetkarcolatok rajzolódtak ki néhány tripla szaltó után. – Apád nyolcéves korodban meghalt autó-balesetben Hágában, onnan költöztetek ide. Az egészségbiztosítási számod....

Verbális megsemmisítés a lüktető novemberi árnyékszónában.

-Általában a Pulpóban vacsorázol egy olasz köcsöggel, akiről azt hiszed a barátod. – folytatta, miközben a nő leesett állát arrébb rugdosta a mozaikmintás kövezeten. Bal szeme folyamatosan tikkelt, és újabb képeket masszírozott elő a mögötte lévő kocsonyából. – Fogod magad, és hazamész. Veszél egy forró zuhanyt a mályvacsempés tusolódban, és megnézed este a Helyszínelőket, ahogy szoktad. Holnap pedig beírod a jegyzőkönyvbe, hogy ki kell cserélnünk néhány villanykörtét, azt’ annyi. A kolleganő mindjárt csomagol egy kis szárazkolbászt útravalónak, és már indulhatsz is.

Köpés vagy nyelés sem jöhetett szóba. Kivette a ribanc kezéből a dossziékat, majd aprólékos gondossággal visszahelyezte őket a helyükre. Az meg csak nézte a falat, és egy pillanatra mintha egy könnycsepp tűnt volna

fel a szeme sarkán, de aztán biztosan meggondolta magát.

Odakint süvített a kora téli napfény, és apró letargiakórókat pörgetett az utcai légáramlat, mikor a nő távozott.

A tikkelés abbamaradt, és aznap már vissza sem kéredzkedett. Így telt el pár hónap, és a büntetésből meg a nőből azóta sem láttak semmit. A konyha túrhetően ment. Az emberek éhesek voltak, és beérték akár egy darab sült krinolinnal is.

De tavasszal, amikor az öngyilkos jégkásák végleg eltakarodnak az utakról, és a meglelkesült sofőrök nagyobb lendülettel vetik bele magukat a közlekedésbe, újabb atrocitás történt. Az a barom rendőr az autópályán.

A rendszer kíméletlen. Nem akar magyarázkodásokat, és nem érdeklik az egyéni helyzetek. A szabályoknak törvényszerűen rugalmatlannak kell lenniük, különben senki sem veszi őket komolyan. *Most minek kell akadékoskodnia? Jól van, tényleg százhatvannal mentem, de semmi gond. Az útviszonyok jók, az autópálya biztonságos, ekkora tempóval, ezzel a kocsival ez normális. És azok a böhm nagy terepjárók, amelyek csak úgy elsuhanak időnként? Azokat kiállítja meg? Hol járnak már?*

A fickó első látásra ellenszenves volt, és bizonyára ő is neki. Komótosan szállt ki a diszkó-fényekben pompázó szolgálati autóból miután sietősen leszorította. Látszott, hogy nagyon magabiztos az adu nála volt. Hanyagul vette le napszemüvegét, és úgy tett, mintha éreztetni akarná, hogy ő van a nyeregben. Már csak egy megtermett kanca hiányzott alóla.

-Jegyeket, bérleteket kérném! – hajolt le a lehúzott ablakához. – Haha. Na, jó. Elég lesz a jogosítványa is.

Érezte, ahogy jobb keze még mindig a sebességváltóra tapad, és szinte annyira szorítja, hogy mindjárt letöri.

-Uram, tudja, hogy ön a jócskán túllépte a megengedett sebességet?

-Jócskán? Csak harminccal. – felelte, miközben felnyúlt a szemellenzőhöz, hogy megkeresse az iratokat.

-Csak harmincaaaaal? – nyújtotta el gúnyolódva szavait, hogy csak úgy pattogtak egyenruhájának élre vasalt vetületei. – Ohhóó. Na nézd csak..

-Igen...tudom...de nézze...sietek. És alig vannak az utak...

-Hát persze, mindenki siet, tudom én. -
szakította félbe, és ez még jobban feldühítette -
Mindegyik siet....

-Nézze, hajnal óta dolgozom, a gyerekek
betegesen fekszenek otthon, és...{az ölébe
pottyánó papírok súrlódása a lábai közt}

-Jajj, ne, ne...csak a gyerekekkel ne
takarózzon. Ez igazán ócska trükk.
Leszokhatnának már erről. Azt hiszi hülye
vagyok?

-De én tényleg...

-De én tényleg meg fogom most
büntetni, és ami azt illeti nem is kevés. Ez
bizony súlyos kihágás.

Az időközben megérkező tehetetlenség.

*Fizetem az adót. Társadalombiztosításom
van. A kurva vízszámla meg a szemétdíj. A duplán
megadóztatott autópálya matrica. A lakástörlesztő
hitel. A biztosítások. A nyugdíjpénztár. Ez igazán
ócska trükk. Leszokhatnának már erről.*

-Fogyasztott alkoholt?- játszotta tovább
amaz a kobra kommandózt.

Az a furcsa remegéssel együtt érkező
nyomásérzet a fejben. Ahogy tódul felfelé
valami.

-Esetleg a drogtesztet vegyem elő? Egy
kis dzsoki júing a kesztyűtartóban?

-Nem veszel elő semmit.

Kivirult meghökkenéscafatok a fickó szemhéja alatt, ahogy balról jobbra végigcsúsznak az arcvonalán.

-Fogod magad és visszaülsz a kocsidba. Kitörlöd a fotót, amit rólam készítettél, aztán hazamész a keleti dokkokhoz, ahol már vár az elhízott feleséged, meg a hatéves lányod, akinek holnap lesz a balett vizsgája. Reggel veszel neki fehér tulipánokat a Muntplein-en, mielőtt befodulsz az őrsre. Azok a kedvencei. Aztán végre felhívod anyádat, hogy még sem jó a vasárnapi ebéd, mert beosztottak szombat éjszakára.

Szótagszám alapú mézszárlás a kora tavaszi szürkületben.

-De szombat éjszaka nem a szokásos körzetben leszel. Jans megint abba a negyedbe osztott, ahol a kirakatokban csak este hatkor gyúlnak ki a fények. Kedveled a vörösnek ezt az árnyalatát. Úgyhogy még az is lehet, hogy benézel a Zeedijken ahhoz a kis taiwani-hoz, akinek mindenhol le van borotválva. Ha épp elcsíped.

Oldalra kövült bárgyúság az aszfalt krómfelhőjében. Az ablakemelő halk zümmögése, miután az utolsó nyaktilófehérséggel hintett kétely is kiszáll.

Minden nap fájdalom. Érdes
sűrőlópapírok közelharca az idegekkel.

Ahogy teltek az évek, tovább turkált a
megfoghatatlan idő átlátszóságában.

Aratás

„Mert a legtöbb ember csak három rendes étkezésre és egy kis szexre vágyik, de a világ nagy részén ezeket az alapvető szükségleteket is megtagadják tőlük.”

Charles Bukowski: Shakespeare ilyet nem csinált

Végül aztán kijutok a kaméleon száján.

A gallyakból, lécekből, farönkökből módszeresen és kellően elszánt precizitással megmunkált felépítmény valójában a Mágikus Kert végső kicsúcsosodása, és egyben az egész esemény egyik leglátványosabb pontja.

Már vagy egy órája bent vagyok, de még csak most jutok el idáig, akkora ez a terület. Van vagy ötven hektár, úgyhogy nem is sürgetem az időt, amely az évek óta visszatérő törzsközönség szerint itt egyébként sem létezik. Magam először járok ezen a földön, és gyanítom, hogy ha öt évvel ezelőtt jövök el, akkor itt is ragadok.

A kaméleon feje felettébb impozáns, a hosszúkásra faragott elülső lábai pedig átnyúlnak az alatta futó apró kövekkel meg némi murvával felszórt széles ösvényen, különös hangulatot kölcsönözve ennek a résznek. A domb túloldaláról indulva

kapaszkodtam fel idáig, a Pumpui, cirkuszi sátorra emlékeztető nyitott részlegétől, ahol az érkező először találkozik zenével. Itt már kora délután megindul az örömtánc, aztán meg sem áll hét napig. De a Pumpui túlságosan közel van a több száz lakókocsival meg különböző méretű és formájú sátrakkal bélelt külső völgyhöz, ahol az emberek nagy része megszáll erre a hétre, ezért itt leginkább csak a finnyásabb olaszok meg franciák ögyelegnek, mert nekik gyakran ennyi is elég.

De én felkapaszkodtam a domb oldalán, és egy nagyjából korrekt tusolósor mellett leltem rá a Mágikus Kert feljárójára, ahonnan rálátni az egész udvarra, és innét indul a kaméleon farka is. Belül az udvaron, ahogy az imént áthaladtam, már javában lüktetett a tanpurák, tablák, santúrok és bansurik mézédés hangorgiája, mialatt egy rakás indiai már meg is kezdte az aktuális workshop-olást. A kívül rekedt nepáliak ez alatt békésen szívogatnak a Csámbok Ház kimázolt oldalfalánál, ahová idén egy valódi sárkemocét is felhúztak.

A dekorálók munkacsoportja jórészt már kora tavasszal megkezdte a készülődést az augusztusi zsongásra, munkatáborokat hoznak létre, kitervelik, majd megépítik legújabb

installációikat, a környezet ésszerű és gazdaságos felhasználásával. Így aztán a völgy különböző részein évről-évre felbukkan valami újdonság, ami előző évben még nem volt. Hatalmas emberi erőfeszítések húzódnak a mélyben.

A kaméleon fejétől két út vezet tovább: egy hófehér sastollakra emlékeztető rojtokkal szegélyezett hídfolyosó visz tovább egy darabon előre, aztán vissza le a völgybe az árusok utcája felé, míg jobbra fent egy újabb cirkuszi sátor – immár jóval terebélyesebb, mint a Pumpui – vár rám, merthogy ezt az utat választom.

De a sátonál csend fogad, ami annak köszönhető, hogy odébb a második völgyben mindjárt megkezdődik a nyitótánc. Sietnem kell, késésben vagyok. Átvergődöm egy gombatenyészetnyi kisebb sátor között, és arra gondolok, mennyit kereshetnék foszforeszkáló sátorkötelekkel. Itt legalább is nagyon jól jönne, és gondolom a világ minden kempingjében is. Hogy nem dobták még piacra?

Egyszer csak fenn találom magam a központi völgy túloldalán, amit lényegében hátulról közelítettem meg. A tőlem balra lévő erdős részből kiemelkedő kilátó teteje is vérvörösén izzik a neonlámpák hevében, de

csak néha pillantok oda, mert az alattam elterülő látvány mindent felülír.

Nagyjából ötezren lehetnek odalent, leginkább már az óriási, kör alakú, zsuppfedeles nagyszínpad nyitását várják, ám íz idő még nem érkezett el, ezért az egyre duzzadó tömeg még a kifeszített bálamadzag mögött készülődik a rajthoz, amely pont abban a pillanatban történik, amikor a nap lemegy.

Az első hangok nagyon lassan csendülnek fel, és nem is nagyion van ritmus, csak valami fenségesen pátoszi felmorajlás, hosszan elnyújtott hívóhang, minek után a kordon feloldattatik, és a több ezer, energia megoszlásra éhes vándor elkezd befelé rohanni. Olyan az egész, mint egy középkori csatajelenet, amikor a vezér üvöltésére a horda nekirohan az ellenségnek, tisztára filmszerű.

Miután elfoglalják jól megérdemelt helyüket a völgyben, megkezdődik a nyitótánc, amelyet néhány germán tűzidomár irányít és produkál. Szemkápráztató és megnyugvásra intő látvány ez, mintha azt akarnák sugallni, hogy picit pihenjünk meg, mielőtt nekilendülünk. Néhányaknak láthatóan ez a tíz perc is sok, hiszen tavaly óta erre a pillanatra vártak, most meg valaki húzza itt az időt ezzel

a tüzes izével – de a legtöbben szájtátva bámulnak, fütyülnek, sírnak a boldogságtól.

És aztán megindul.

Lépked előre: hangos ovációkkal, szorványos kurjongatásokkal, lomha ütemekkel elsőre, de nem kell félni cseppet sem. Nem telik bele fél óra és máris a tehéngyilkolós hangzásnál járunk. Úgyhogy megyek is tovább, lefele, át az önfeledten tomboló tömegen, és közben megpróbálom megfejteni a nagyszínpad előtti, görcsös fákra húzott, díszes, és immáron foszforeszkálva kifeszített hálók látványát. Csodálatos kreációkon fordul meg a szemem, és kezdem nem elhinni, amit látok. A fél háztömbnyi farakás, amit középre összehordtak, most már vagy tizenöt méter magasan lobog, és örömmel konstátálom, hogy még mindig erre a zenére lehet legkönnyebben bemozdulni.

A barbárok meg csak tovább táncolnak: oldalt felnyírt hajú, különféle vasakkal telelyuggatott lányok és fiúk, fiatalok és öregek, a világ minden tájáról. A legtöbbjük persze raszta, és legalább három jut belőlük egy négyzetméterre. Ez még csak az első nap, úgyhogy jó részük még nincs teljesen elrévülve, mások viszont már a hétvége előtt

letáboroztak, ami mára kicsapódik rajtuk. Ők már egy másik dimenzióban járnak.

Elmegyek a kukoricalabirintus irányába, de aztán meggondolom magam, mert megéhezem, így inkább visszafordulok az árudák és shop-ok útjára, amely visszakígyózik egészen a Pumpui-ig. az egész nemzetközi konyha kavalkádja megtalálható itt: Gyros , kebab, falafel, thai konyha, és persze az olaszok is itt vannak a szálnalmas pizzáikkal. Egy indonéz sátorban veszek gran masalás tésztát, amely igen ízletes, de nem merek arra gondolni, hogy milyen körülmények között készült, és a biztonság kedvéért lehúzóok rá egy Sztolicsnáját az örményeknekél, akik ajándékba adnak egy kávét is, miközben rá akarnak beszélni a saját, különleges lecsójukra. Magukra hagyom őket, és továbbmegyek az árusok közt, ahol tüzetesebben megnézem a malájok portékáit, akik szemfényvesztő felvarrókat és szöveteket árulnak.

A sor végén kezdődik a szőnyegről árulók csoportja, azoké, akik nem fizettek helypénzt a bódékért, egyszerűen csak letelepedtek a maguk elé kiterített vásznak mögé, és onnan árulják ékszereiket, pipáikat és kokainszívó csövecskéiket. De ők már lassan csomagolni kezdenek, és kisvártatva átadják

helyüket a drogárusoknak, akik a fából akár embernyi méretűre faragott, foszforeszkáló gombák alól bújnak elő. Van, amelyik szőnyegről árul, de legtöbbjük csak egy darab, letépett kartonpapíron mutogatja motyóját, amelyek ára majd mindegyiknél ugyanaz, de adódnak eltérések, attól függ ki, melyik országból érkezett. Az afgánok szemtelenül pofátlanok, a franciáktól nem érdemes venni meg a belgáktól se, talán még mindig a hollandokban bízik leginkább az ember. De a fene tudja. Itt majdnem mindenki zsidó, ahogy itt mondják a nem zsidók, de azért akármennyire is háborognak ezen, végül megtűrik őket, mert a közös élmény megbocsátást szül. Pedig nem kellene. Jó lenne, ha az emberek minden áron kiállnának az ideológiáik mellett, különben mi értelm van az egésznek? Miért kellene, hogy kiskapuk vagy kivételek legyenek?

Egy fazon polifón szőnyeget tartogat a kezében Drog Store felirattal. Egy peruitól veszek némi csárászt, a szemben lévő marokkóitól meg egy kis hasist. Megpróbál átverni és máshogy váltja a valutát, én meg mondom neki, hogy nem oké. Végül beadja a derekát. Azt hiszem zsidó. Mit tudom én, nem ismerem fel csak az echte zsidókat, és itt aztán

van mindenféle nép. Azt mondják a zsidóknak kicsi a tenyerük mégis eladják belőle az egész világot, vagy ha kell a markukban tartják. Nem tudom, nekem csak hasis kell.

Ám, ha a következő napokban szükségem lenne bármi másra, könnyű szerrel beszerzhetem: a lakókocsik, sátrak elé már napközben ki vannak rakva az üres papírdobozokra pingált fű / gomba / LSD / MDMA feliratok, útközben pedig folyton szembejön valaki, aki fennhangon hirdeti eladnivalóját, kiabálja, hogy nála olcsóbb a Madam, és van folyékony hallucinogénje is. És mintha mindez nem lenne elég, megérkeznek a felesleges drogok is, úgy, mint a ketamin. Heroinon kívül gyakorlatilag bármit lehet szerezni, de gyanítom, hogy ha nagyon akarnám, az is összejönne.

De nem akarom. Elvonulok az chill épület felé, amely szintén nagyon magával ragadó látvány nyújt rögtön a shop-sor mögött. Természetesen a felépítményhez igazodva ez is fából, furnér-lemezekből meg nádból készült, belül neonra festett fényjátékkal, és a Minilogue formáció zenéjével. Minden szőnyegen raszták fekszenek, lelkes barátnőik pedig sodorják a következő cigiket a magukkal hozott fél kilós füves zacskókból. Őket nappal

is meg lehet találni a tömegben, ahogy több kilónyi saját termesztésű marihuánával lófrálva kereskednek a porban. Azt nem tudom, vajon hogyan tud ilyen mennyiségű kábítószer bejutni az országba egyszerre, és aztán itt központosulva jelen lenni? A parkolóban lévő autók elég márkások ahhoz, hogy ne tudjam elképzelni ezeket az arcokat a volán mögött. A guruk, sámánok, és lelki vezetők, akik pár szál elrongyolódott szövetben fekszenek a porban egy hétig, vajon tudnak vezetni? Ezek az emberek mit dolgoznak az életben? A válasz: semmit.

Ők az elveszett nemzedék, a neohippi mozgalom túlélői. Ők a kukorica gyermekei, a látnokok és spiritualiszták, ők az örökké bolyongók. Ők a kitaszítottak, akik valójában magukat taszították ki mindenből, ami nem ősi vagy emberi. Ők azok, akik többnek hiszik magukat azáltal, hogy felülemelkednek a társadalmakon, és nem fogadják el a törvényeiket. Együvé tartoznak, azt mondják. Ők a megmaradtak. Az indiántollakkal tűzdelt ruháikkal, lyuggatott füllel, színes leplekben, különös fejdíszekkel tarkítva drogmáморban vezeklők. Ők azok, akik nem utasítják el a világot, csak máshol akarnak lenni. A kilépést keresik a valóságból, az elvágyódás az igazi

drogjuk, amiért mindenre képesek. Napokig nem esznek rendesen, és a bioritmusuk is folyton felborul. Akkor alszanak, amikor a speed vagy a madam kifogy a testükből, de még előtte persze tekernek egy alvás előttit, vagy ha úgy adódik, alvás helyett rágnak egy kis meszkalint.

Tele van velük a völgy, nagyon kevés a hétköznapi szürkületből érkezők száma. Azt mondják, mint minden, ez is hígul, de azért még mindig megvan az eszme. A hasonló gondolkodású emberek közös energiája pedig ilyenkor meghatványozódik, és valami meghatározhatatlan, misztikus légkör párasodik az emberek arcára.

Rájövök, hogy már nem tartozom közéjük.

Arra gondolok, hogy egykoron milyen vehemensen védtem én is az igazságot meg a jó szándékot, a békét és az elkötelezettséget, aztán meg mi lett belőle. Az élet pofánbasz, és minél előbb magadhoz térsz, annál könnyebben visszaüthetsz.

Rájövök, hogy már túlléptem rajtuk.

Keveset tud már csak adni ez nekem. De azért délután jól szórakoztam a porban négykézláb eső-kelő kisbabán, aki volt vagy egy éves, az anyja meg az apja pedig

elégedetten konstata, hogy lurkójukat az összes járókelő megcsodálja, és kamerázni kezdi. Gyerekekből amúgy is sok van. Még babakocsit is láttam, de a legtöbb raszta párnál a férfiak hordják mellkasukra tekerve a kicsinyeiket, mint az állatok. Igaz, legtöbbjükön fülhallgató fityeg, hogy ne legyen olyan zajos a külvilág, másoknál viszont még ez sem számít. És az olaszokat még itt is megismerni. A beképzelt, nagypofájú olaszság még ezeken az ágról szakadt honfitársaikon is kiütözik, akik persze lehet, hogy valami márkás autóval jöttek egyébként, de ez most nem számít. Itt is ugyanúgy örülnek egymásnak, túlzásba víve a bratyizást, és a mosolyokat, végigkurjongatnak a soron.

Meg még kutyából is sok van, pláne a kézen fogva járkáló lesbikusokból és homokosokból. Ezek minden korosztályra kiterjedően jelen vannak. Egy vén svájci főszer most is fel akar szedni, de nem hagyom magam. Gyorsan elszívom a csárászt, aztán odébbállok.

Ahogy kilépek a chill helyszínről, arcba baszó látvány fogad: egy váratlanul felbukkant buszból akcióra éhes kobra kommandósok ugrálnak elő acélvassal, hegesztőpisztollyal. Hátukon vaskos karabélyok lifegnek, ahogy

sorban leérkeznek a fűbe, ami most még viszonylag szilárd, de hétvégére majd elkezd felmocsarasodni. Ha lesz hétvége. Ezek ugyanis komolyan gondolják. Szájukból a közelből morgó zenére pulzál a nyál.

Felnézek az égre.

A lombok fölé magasba eresztett színes jelzőballon szélkakasként üvölti, hogy razzia van, mégpedig jó nagy, mivel a magassága egészen rendkívüli – talán ezért nem vettem észre korábban.

Vagy csak elszívtam az időt. Közben meg idekint már aratás van.

A nem ülő

„A boldogság olykor unalmas formában jelentkezik
- ezért van, hogy az unalmas emberek néha nagyon
boldogok, az értelmesek meg magukat és maguk
körül mindenki mást megnyomorítanak”

Ernest Hemingway- Szigetek az áramlatban

A nem ülő régebben ugyanúgy ült, mint bárki más. Nem volt ezzel semmi gond. Már gyerekkorában megtanult ülni, úgy, mint a többi normális embertársa: ült az óvodában a kisszéken, azután pedig az iskolapadot koptatta, és ha felelés után a tanár arra utasította, hogy „Üljön le!” – hát megtette.

Elvégzett egy egyetemet is. Itt ugyan már jóval kevesebbet ült, de azért a vizsgákra mindig bement, és ha írnia kellett, hát leült.

Utazáskor is rendszeren igénybe vette a vonaton vagy a buszon lévő ülőhelyeket, ha éppen úgy adódott, hogy ha valami véres szájú nagymama nem foglalta már el azokat. Életében többször is ült repülön, börtönben viszont sohasem.

Ült viszont otthon a TV előtt, olykor meg a moziban a legújabb akciófilm nézésekor

is. Szerette az akciófilmeket, bár abban nagyon keveset ültek, de akkor ezt még nem figyelte.

Mielőtt nem ülő lett volna, péntekenként rendszeresen beült sörözni a barátaival valamelyik közeli bárba, és olyan is előfordult, hogy a nyári fesztiválokon sörpadokra ült le.

Egykoron nagyon szeretett beülni a kocsjába is, mert élvezte a vezetést. Motoros barátai gyakran rá akarták beszélni egy kétkerekűre, de ő ragaszkodott az autóhoz, mert vezetés közben szeretett zenét hallgatni és persze kényelmesen ülni, nem pedig rázkódni egy motorblokk tetején.

Ült még focimeccsen, és egyszer végigült egy Guns'n'Roses koncertet, mert már nem kapott állóhelyet. De nem bánta. Igaz, Axl már borzalmasan nézett ki, és az utolsó lemez szart sem ért, de azért így is jó volt.

Az ülésben az a jó, hogy nem kell állni, és az ember pihentetheti az izmait. De ezen addig sohasem nem gondolkodott, amíg jól ment neki az ülés. És akkor egyszer csak beütött a crash.

Az egész azon a legénybúcsún kezdődött, amelyre ugyan meg volt hívva, de mindenki számára nyilvánvalóan csak kényszerűségből, mivel a vőlegény közeli rokona volt. Ezen felül ugyanis nem sok

kapcsolódási pontot talált a társaság és önmaga ízlésvilága közt. Jórészüik beképzelt sznob volt, akik alá anyuci meg apuci mindig is betolta, amit be lehetett tolni, más szóval soha sem kellett igazán megküzdeniük semmiért. Gyerekkoruk óta tele voltak pénzzel, már ballagásra olyan autócsodákat kaptak, amelyeket átlag halandó csak messziről figyel, hozzáérni sem mer. És persze a város legjobb női tapadtak rájuk, akiknek nagy része szintén az ő köreikből került ki. Olyan volt az egész társaság, mint egy előkelő beltenyészet. Ettől persze még lehetett nehéz gyerekkoruk, hiszen a fájdalom mértéke mindig csak nézőpont kérdése. Hogy ki, mihez van szokva. Nem könnyű elkényeztetet gazdagnak sem lenni. Az ember beleőrül, hogy folyton meg van mindene, és a legjobb nőket dughatja. Nehéz ezt kezelni. Legtöbbjük nem is bírja csak serkentőszerekkel.

Ennek folytán pedig némelyikükből időnként kitör a szimpatikus én, amikor is pedig az ember azt hiheti, hogy az illető egész jó fej. Végül is a nem ülő nem akarta megsérteni rokonát, így aztán elfogadta a meghívást, és nem hazudta azt, hogy pont akkor utaznak el a feleségével kirándulni.

Az esemény egy nívós vidéki rezidencián volt, valami névtelen falu szélén, elrejtve a nyüzsgés elől, csendes, nyugodt környezetben. A falusiak nem is igen ismerték a tulajdonost, aki hétvégekre kiadta a házat kisebb, tíz-húszfős társaságoknak, reklám, vagy pornófilm forgatásokhoz.

Azon a szombaton is találtak ezt-azt az alsó szinten beágyazott pezsgőfürdőben, mert előző este még forgattak.

A házat, mintha pont ilyen legénybúcsúkra találták volna ki. Az épület gerincén végigfutó csigalépcső elegánssá és egyben kalandossá tette a belső hangulatot. A fenti hallban egy böhöm nagy LCD-n, már ment a labdarúgó világbajnokság, ahol a hollandok épp mészárolták a brazilokat, amikor a nem ülő megérkezett. A már jócskán besörözött sznobok nem hitték el, hogy mi történik, és legtöbbjük fél óra múlva elveszette a meccsre feltett vaskos fogadását. Bosszúból aztán ütemes kólacsíkfelszívó versenyt rendeztek az üvegasztalon. Valójában nem is volt lényeg az érem, csak, hogy verseny legyen.

Odakint a kertben közben zajlott a grillezés, a nem ülő pedig a focibuzikat magukra hagyva kilépett a naplemente narancssárga mázába.

A szanaszéljével gyúrt Audi és BMW tulajdonos szépfiúk egymás után ugráltak bele a babmedencébe, onnan pedig át a jacuzzi-ba. A vőlegény egy Dj pult mögött állt, és olyan zenét játszott, mint minden második house Dj a világon.

A nem ülő nagyon unta, ezért inkább leült.

Tekert magának egy jointot, aztán meg még egyet, és bedobott pár sört. Mustárban meg paradicsomszószban pácolt sült hús illat terjengett mindenfelé a hatalmas kertben.

A nem ülő asztalához időnként odaült pár majom, és figyelmeztették, hogy reggelre is hagyjon füvet, mert bár rajta kívül már senki nem szív ilyen ósdi anyagot, de napfelkelte után azért biztosan jól fog esni néhányuknak. Cserébe adnak amfetamint vagy kólát.

A nem ülő második élete gyakorlatilag ekkor kezdődött.

Úgy döntött, ha már itt van ezen az amúgy nem is olyan rossz helyen, ahová a főszervező szerint nemsokára még kurvák is érkeznek, akkor talán mégis kibírja valahogy reggelig. A többiek valószínűleg maradnak még vagy két napot alvás nélkül is, de ahhoz képest, hogy el sem akart jönni – egye fene –

gondolta, és felszívott két utcát balról jobbra, aztán vissza.

Ez még ugyan nem vezetett volna közvetlenül a nem ülő életmód kialakulásához, de már erősen része volt az átalakulásában.

A kurvák megérkeztek, a brazilok kikaptak, de már senki sem bánta. Folyt a sör meg a pálinka, a tökéletesre edzett mellkasokra hulló nyakba akasztott szelencékből pedig lassan kiürültek a különböző típusú fehér porok. Aki akarta levonulhatott a lányokkal az alagsori fürdőbe, ahol aztán órákig ment a móka.

A nem ülő a biliárdasztalon ugrabugrált és üvöltözött, amikor a két szerződötetett leányzó megpróbálta leadni a műsorát a vőlegénynek, aki azonban szégyenlősen és haragosan félreduzzogta magát, átadva a helyét a többi ficsúrnak, akik meg már alig várták, hogy meglóbálhassák királyi bránerüket.

Aranyfogaikat és muszkliaikat kivillantva máris eltűntek valamerre a teljesen meztelenül lófráló lányokkal.

A nem ülőben ekkor kezdett tudatosodni, hogy valami baj van.

A töménytelenül fogyasztott alkohol, a fű, a kokain meg a hideg medencéből meleg

jacuzziba ugrálás mind-mind értágító hatású fejleményekké tobzódtak.

A nem ülő egyszer csak azt érezte, hogy komolyan fáj a segge. De úgy igazán. Abban biztos volt, hogy kábulata ellenére senkinek nem engedte, hogy hátulról megközelítse, de hát akkor meg mi történhetett?

Még sohasem volt aranyere, de rögtön tudta, hogy ez valami olyasmi lehet, mert ahogy egy bokor mögé elvonulva odanyúlt magának, érezte, hogy valami nem stimmel.

Súlyos inkötegek lógtak ki hátul.

Ettől aztán úgy megriadt, hogy a napfelkeltével egy időben alattomosan elhagyta a helyszínt, még a két, beszélni már alig tudó pernahajdert is lerázta, akik gombával akarták megetetni. Így történt, hogy csontrészezen bespeedezve hazavezetett.

Mire hazaért, már úgy fáj a hátsója, hogy nem bírt csak összekunkorodva feküdni az ágyon. Nem is értette, hogyan volt képes elvezetni hazáig, hogy bírta végig ülni azt a két és fél órát.

A felesége még aznap talált az interneten egy jó szakembert, de vasárnap lévén nem jöhetett szóba a telefonálás sem. Estére kiment a speed hatása, így végre

bevehetett némi fájdalomcsillapítót, aztán elaludt.

A következő két nap kínszenvedésen telt el. Azt sem tudta fiú e vagy lány. Nemhogy elment a kedve a szextől, de még vizelni is alig volt képes.

Másnap reggel első dolga volt időpontot kérni a rendelőben, de a doktor csak kedden este tudta fogadni magánpraxisában.

Minden maradék erejét összeszedve élte túl a fennmaradó időt, míg végre eljött a pillanat, hogy beszólították.

A végbél táji trombózis nem volt szokatlan látvány a fiatal, ámde igen tapasztalt orvos mindennapjaiban, ahogy azt a nem ülővel közölte is: ez mifelénk népbetegség, úgyhogy szokjon hozzá, hogy mostantól kezdve kissé megváltozik az élete, vagy legalább is bizonyos szokásai.

Az irdatlan, és minden kétséget felülmúlóan sürgető problémát egyébiránt cirka egy óra alatt meg lehetett oldani, vagy ahogy a doktor próbált viccelődni: eloltani a tüzet.

Három apró lidokain - injekció a kitüremkedő végbélbe csodákra képes. Ezek után a vágások már alig érezhetőek. A bepólyálás után csupán fél órát kell eltölteni a

váróteremben a biztonság kedvéért, nehogy véletlenül meginduljon újra a vérzés, ha a seb ismételten felreped.

A nem ülőnek ez a fél óra tűnt a leghosszabb várakozási időnek életében, ráadásul az érzéstelenítő hatása percről percre gyengült, ő pedig életében először szembenézett az igazi fizikai fájdalommal.

Aztán a dolog napról napra jobb lett. El sem akarta hinni, hogy ez lehetséges. A doktor a félévenkénti kontroll mellett életmódváltást javasolt, bő folyadékfogyasztást és magas rosttartalmú ételeket. Az alkoholt, a kávé vagy a csípős falatokat jobb kerülni.

Az alkohollal soha nem volt gondja, kávé pedig nem ivott, egyedül arra kellett hát figyelnie, hogy havonta csak egyszer egyen kedvenc kínai éttermében, és csak ha muszáj, akkor igyon meg egy-egy pohárával, lehetőleg pedig vörösbort.

A probléma úgy tűnt, megoldódik, s ahogy jött, úgy megy is. Ám az orvos előre figyelmeztette: mostantól más ember lesz. Akinek egyszer ez előjön, az soha nem gyógyul meg igazán, csak a tünetei szűnhetnek időlegesen. Ugyan – egészséges vagyok – gondolta, és időnként elfelejtette a szabályokat. Ilyenkor aztán a probléma kissé ismét előtérbe

került, súlyos hátfájással kombinálva. Szerencsére az orvos által felírt szteroidokat tartalmazó kenőcsök és kúpok (Vész Esetére) néhány nap alatt rendbe hozták, de volt olyan is, hogy hetekig érezte a fájdalmakat. A hárompontos fájdalom olykor mindennapossá vált. Az altestéből kisugárzó központi görcs, amely felfelé húzza az alsócomb izomzatát, felülről meg lefelé a lapocka alatti meg a trapézizmokat. Nézte az embereket az utcán ahogy önfeledten teszik a dolgukat. *Fogalmatok sincs, milyen ezzel együtt élni.*

Aztán szépen lassan rájött, hogy minél kevesebbet ül, annál kevesebbet fáj a háta. Próbálta megfejteni a test biológiai összefüggéseit, de nem jött rá, hogy mi köze van a belső aranyérnek a hátfájásához. Az orvos is azt mondta, hogy elméletben semmi összefüggés nincs a két dolog között. Ő mégis érezte. Hiszen az ő teste.

Egy ideig gyógytornászokhoz meg masszőrökhöz járt magánrendelésekre, aztán elkezdett jógázni, mert az nyújtja az izmokat és segíti a helyes tartás visszaállítását. Később hátröntgent is készíttetett, de semmiféle választ nem talált.

Ekkor határozta, hogy akkor inkább nem is fog leülni. Ha áll vagy fekszik, akkor

semmi gond, hiszen akkor nem feszülnek az izmok – így hát folyamatosan ezt kell csinálnia, és akkor nem lesz gond.

Onnantól kezdve nem ült, csak nagyon ritka esetekben. Ha vezetni kellett, gerinctámasztó hátpárnát használt, a számítógép előtt pedig gerinc megemelő trapézpárnát, amely hátul a farcsontnál lyukas volt, hogy ne terhelje a test azon részeit. A nem ülő nagyon praktikus találmányoknak titulálta ezeket az eszközöket.

Ugyanakkor keveset utazott. A buszon nem volt hajlandó leülni, ha egy kedves, idős néni épp menni készült átadván helyét számára. Moziba már nem járt, inkább letöltötte a filmeket, de általában így is csak három részletben tudta őket megnézni három nap alatt, mivel egyszerre csak egy órát volt képes ülni a trapézpárnán is. Sajnos a barátok is elmaradoztak, mivel képtelen lett volna beülni kocsmázni velük, ráadásul kinevették volna, ha alkoholmentes sört vagy netán üdítőt kér. *Mi az, buzilevet iszol?*

Végül valóban megváltozott az élete.

Már nem ült, csak állt, egész nap, ahol csak lehetett. Ha mások elfáradtak, neki akkor is állnia kellett, mert tudta, rosszabb lesz, ha ő

is megpihen. Kitartóvá vált. Egy mocskosul szívós húsrobottá, aki sohasem fárad el.

Otthon bevállalta a gyerekek utáni rohangálást, hercehurcát, csak, hogy ne kelljen pihennie. A munkahelyére inkább gyalog járt, ami máris egészségesebb és környezetkímélőbb, mint a tömegközlekedés. Igaz, egy órával korábban kellett ébrednie minden nap. De nem bánta. Harcos volt. A szürke élet hétköznapi harcosa, aki megküzdött minden egyes boldog pillanatért, amelyet mások természetesnek vettek, aztán vihorászva továbblibbentek a kirakatok elől.

Ő már nem tudott nevetni.

És szeretni sem volt képes többé, mert a mindenperces küzdelem néhány év alatt felőrölte benne a mások iránti empátiát, tenni akarást, megismerésre vágyást.

Nem vágyott már semmire. Csak egy újabb napra, amit legyőzhet, amitől erősebbnek érezhette magát.

Nem tartozott már sehova, de mindenhol ott volt. Nézte a tömegeket, és szánta felesleges erőlködéseiket. Úgy érezte felülemelkedett rajtuk. Nem volt több, csak bölcsebb.

Vicceljétek csak el! – gondolta – Én már soha nem ülök fel a tréfának! És így is lett.

Jógázott, nyújtott, hetente kétszer leúszott kétezer métert háton, és ette a zabkorpás vitaminrudakat meg a rozslisztes kenyeret. A világ pedig csak tovább pusztult, és napról napra förtelmesebb helyé változott. De őt ez nem érdekelte. Élte a saját kis megrendezett életét, amelyben egy dolog volt biztos: akármi is történjen, állva kell maradni. Mert az ember nem arra született, hogy legyőzzék.

Ötödik Világ

„Amire rászorultál, azt semmiképp nem tudod megszerezni, a ami hiányzik neked, az már soha többé nem lesz a tied. De van egy és más fájdalomcsillapító, azokat még alkalmazhatod. alkalmazd hát.

Ernest Hemingway- Szigetek az áramlatban

Január 1.

Talán mégiscsak gyalog kellett volna megindulnom. Jót tesz ilyenkor a friss levegő, nem vitás. Igaz, hogy már most majdnem harminc fok van, de legalább kellőképpen elfáradtam volna a hajnali forróságban, mire hazasétálok. Vagy meglehet, hogy éppen ellenkezőleg: a kokain meg a speed keveréke bármily kis arányban is hánykolódik a szervezetemben, mégsem hagyhat csak úgy nyugodni, és útközben bizonyára elszívtam volna az előre betekert, megmaradt jointomat is. Az embernél mindig legyen egy elalvós joint. Csakhogy ilyen esetben még inkább bezsong a fejünk, hiszen a speed-et legjobban egy kis fűvel lehet feldobni, ha igazán jót akar magának az ember. A legtöbben azt hiszik attól majd sikerül bealudni, de nem. Egy frászt.

Zsibbad az agyad tovább, és csak forgolódsz össze-vissza, vagy bámulod a plafont mikor az első hajnali napsugarak megállíthatatlanul törik fel a horizontot. Persze van olyan is, akinek sikerül. De az én szervezetem nem az a fajta.

Így hát nem hagyom ott a kocsit a helyszínen még sem, hanem teljesen beállva hazavezetek, méghozzá úgy, mintha egy konzollal játszanék, és útközben a joint mellé felrántom az idei évre vonatkozó fogadalmamat: nem szívok el semmit legalább egy hónapig, és csak akkor maszturbálok, ha már nagyon muszáj.

Az év ugyan már megkezdődött, de a január elseje az igazából csak a nulladik nap. Ez még nem számít, ilyenkor lehetetlen betartani bármi ilyesmit. Amikor végre felkel a tűzkorong, és a legelszántabb vadak is visszakuporodnak gyémánt-malterrel habart barlangjaikba, akkor áll be a totális nihil. A semmi hangja. Most is, mint minden évben ilyenkor, kiállok az erkélyre és hallgatom a legnagyobb csendet, amit el lehet érni, és képzelni ebben a térségben. Egy nagyvárosban persze más lenne, azt hiszem, az ott lakók nem is sejtik, miről maradnak le. Soha nem kapják meg ezt az élményt. De én minden január

elsején átélhetem. Állok az erkélyen, az ébredező naptól forrósodik a lábam alatt a csempeborítás, kezemben a krómhideg Heineken, és persze cigizek. Ma megpróbálom elszívni az összes cigimet, hogy holnaptól könnyebben menjen a fogadalom megtartása. Habár ilyenkor azért egyet érdemes tartalékolni vész esetre, mondjuk, ha közben meghal valaki a családból, vagy netán mégis elérkezik a világvége, ami eddig már vagy tízszer elmaradt, meg úgy általában: az a tudat, hogy ott van a lehetőség, az néha jól jön.

Egész nap cigizek, megiszok két-három sört, elfüstölök pár jointot és kétszer kiverem. Az erek még tágak az amfetamintól, úgyhogy ez normális. Nem nagyon eszem, de azért a vitaminokra figyelek. Nyilván megint lefogytam, de nem baj. Ha nem cigizek, majd megjön az étvágyam, és visszasedem.

Állok az erkélyen és élvezem a csendet, ami legalább reggel tízig eltart. Semmi nem hallatszik. Semmi. Ez egy csoda. Egy nyamvadt madár sem repül erre, nem is értem – mintha azok is tudnák, hogy ilyenkor mínusz hangerőn, tompán kell repülni. Vagy az is lehet, hogy kivannak a petárdáktól, mint ahogy a kutyák is ilyenkor. Mindenkinek füle-farka behúzva hát, indulhat az újratöltés, indulhat a

regenerálódás: Csipás szemekkel és tökéletes testarányokkal a rózsaszín csempés fürdőszobák felé botorkáló topmodellek. Szénné tetovált izomjancsik felpuffedt arcmodullal a kettétört konzol-kontrollerek árnyékában. Kócos reggeli merevedések gyűrött szaténhalmok tetején. Állott száj és pinaszag a hálósobák redőiben. Felesleges kávé és narancs-dzsúz orgia a konyhapulton. Meddő korhelyleves szürcsölés a déli órákban, fejünk felett hullámozó papírmasszázsok.

De néhány barom képes annyira magához térni estére, hogy elmegy a stadionba újrakezdési koncertet adni vagy hallgatni. *Miapicsa?* És még fittnek is látszanak. Ezek hol voltak tegnap este? Direkt kialudták magukat előre?

Megint az erkélyen állok, és az utolsó doboz sörmét iszom. Minden pillanat összesűrűsödve zsibbaszt egyre lejjebb. Rükszós zombivá váltam, és teljesen fel vagyok készülve a holnapi megújulásra. Elszívok még egy cigit, a végét kipöckölöm a kert felé. A kutya majdnem meggyullad, de már nem számít: holnap új élet kezdődik.

Január 2.

A reggeli úttest palaszürke vetülete egyöntetűen gomolyog a szemem előtt, ahogy próbálom egyben tartani az időt. Nem gondoltam, hogy ilyen könnyen felkelek majd, de azért műholdas segítséget kérek, hogy beérjek a két utcányira lévő munkahelyemre. Reggel az első gondolatom az volt, hogy ha már hős akarok lenni, akkor tegyem azt teljességgel, így hát kávé sem ittam, le a koffeinnel. Idegrendszerem bárminemű stimulációját ezennel teljességgel megszüntetem, és ezért még egyszer hálás leszek magamnak. Még az is lehet, hogy a mennybe megyek, és mégsem a pokolba, noha egyikben sem hiszek-

Jót mosolygok ezen, mialatt beütöm a beléptető-kódomat a modulon, és elátkozom a világmindenséget, hogy embernek születtem. Elég lett volna valami egysejtű életforma is, az talán kevesebb bajjal jár. De most már mindegy. Itt kell maradnom küzdeni.

Verőfényes magabiztossággal szántom végig az aulát, biccentek Kilroynak a szétesett portásnak, aki láthatóan valamelyik Szilveszteri buliból jött dolgozni, aztán belépek a liftbe. Kilroy vérerekkel összefogott homályos tekintete egészen addig követ, amíg az ajtó be nem záródik. A hangszórókból egy

régi Red Hot Chili Peppers dal, a „Tear” szól, amely tökéletesen alkalmas arra, hogy ma reggel elsírjam magam. Üdvözlöm a műsorszerkesztőket.

A lemez végére felérek az 5745. emeletre, és kilépek a mandarin-sárgára pácolt folyosóra. A linóleum halkán sikolt a talpam alatt, ahogyan egyre beljebb hatolok az épületben, ahogyan egyre inkább magamévá teszem ezt az acélvaginájú monstrum fémnőstényt. Már nincs sok hátra a laborig, és ki tudja még mennyi ebből az életemből, amelyet kényszerűségből itt kell töltenem ebben a dimenzióban, ebben a létformában.

Megállok a kiskonyhánál, ahol a kollégák előszeretettel disznólkodnak általában már kora reggel. Ma csak Barbie és Ken van bent, épp tejvárat építenek, de folyton összedől. Ennek ellenére mindkettejük mosolya tökéletes, ahogyan Barbie melle is, pedig már jócskán elmúlt vagy ötven éves, és lám mégis határozottan jól tarja magát. Ken viszont egy parazita, valószínűleg egy másik bolygóról jött.

-Hello Barbie, hello Ken! - vetem oda nekik üdvözlésképpen.

-Hello Dijf - válaszolnak egyszerre, és aztán megint egyszerre: - Boldog Új Évet!

Megcsömörlek a hirtelen jött hamis boldogságvárástól, és továbbmegyek az öltöző felé. A ruhásszekrényem előlapján megkopott Donald Kacsás matrica haldoklik, de mint minden reggel, most is felvidít egy kissé. Túl korán érkeztem. Aludhattam volna még vagy tizenhárom percet, de úgy tűnik, a szervezetem megint kezdi a mókázást, ami azt jelenti, hogy minden nap ugyanabban az időpontban ébreszt, függetlenül attól, hogy mikor kellene. Általában tizenhárom perccel az órám csipogás előtt, csak hogy ne legyen már értelme visszaaludni.

Mivel korán beértem, a laborban még senki nincs bent, csak Mortecai, akinek még nálam is kevesebb az alvásigénye. Arcán padlizsánkrémszín arcvédő hullámszik, szemüvege mögött fátyolos buborékretina feszül, ahogy a mikroszkóp fölé hajol. Egy alma nagyságú Icai követ vizsgál, egyet a több tízezerből, amelyet odalent tárolunk az alagsorban. Ennek aztán soha nem lesz vége. Csak hordják ide ládaszámra őket, amióta a hetvenes évek végén felröppent a hír, hogy a legtöbbjük hamisítvány. Nem is értem. Pedig örülnöm kellene, hogy van munkám, de ez a kőválogatás minden mástól elveszi az időnket. De Mortecai-nak láthatóan ez is megfelel. És

nekem sincs más választásom: dolgoznom kell, hogy eltereljem a figyelmet az életemről.

Január 4.

Az első hétvége füst nélkül. Mielőtt büszke lennék magamra, rájövök, hogy még csak három napja vagyok tiszta, és az igazi megpróbáltatás csak most következik: ha kibírom az első pénteket, szombatot meg vasárnapot, akkor talán még egy hetet kihúzok, mielőtt szembeköpném magam.

Most még nem hiányzik a lángolás. Jó érzés tisztának lenni, de tudom, hogy nem feltétlenül éri meg. Napközben jobban tudok koncentrálni, és képes vagyok összeszedettebben gondolkodni, de hiába, ha egyszer nem érzem a lángolást. Már most nem jönnek az ötletek, és elveszve kullognak a megérzések valahol a hátamra ragadt puha ürességben. Nem tudom, mit tegyek. Vágy még nincs, de pont a tiszta tudat ébreszt rá, hogy az egész leszokásnak semmi értelme, mert így még a napi boldogságadagjaimat is megvonom magamtól. Ennek kapcsán a buddhisták jutnak eszembe.

Állítólag ők azért borotválják simára a fejüket, mert jelképesen így szabadulnak meg

az anyagi világtól, így mondanak le a hétköznapi függőségekről. Tisztelem és szánom őket. A jelképek alkalmazása ugyanis pont arra mutat rá, hogy a vallás mennyire uralni tud minket, hogy úgyszólván bármilyen esztelenségre képesek legyünk. Hiszen a hajunk levágatása tudományos alapon nyilvánvalóan nem okozhat semmilyen változást az életünkben, hacsak nem azt, hogy fázik a fejünk. De az emberek szeretnek kötődni a jelképekhez, amelyek által meghatározzák önmagukat, így aztán a vallások, melyek mindegyike használ valamely jelképet, könnyedén megvezeti híveit, akik készakarva csapják be magukat, holott legbelül tudniuk kell, hogy butaság, amit csinálnak. De szükségük van a hitre. Én viszont ezzel az önbecsapással nem bírok el, mert sehogyan sem tudom magamra erőltetni

Úgyhogy nem is foglalkozom vele. Úgy döntök, inkább elmegyek úszni egyet, hogy lekössem magam.

Az uszoda a város másik oldalán hever, és nem restellek gyalog menni, hogy addig is teljen az idő, és ne gondoljak semmire, no meg úgyis péntek van - olaj stop nap. Az utca lassan halad előre, de azért sikerül megtalálnom magamat. A járdán andezitdarabok hevernek

szanaszét, a hajléktalanok azokkal dobálják egymást a másik szívéért vagy veséjéért. Az egyik sarkon egy tagbaszakadt férfi vértranszfúziót hajt végre egy terhes nővel, de nem nagyon tudok figyelni rájuk a roppant melegtől. Az elhagyatott, bugyborékoló villamossínek mentén végre megérkezem az uszoda épületéhez, ahol néhány hulladékban turkáló szépségkirálynőbe botlom. Nagyon formás lábakkal rendelkeznek, és már átkozom is magam, hogy gyalog jöttem. Más esetben, időcsúszással talán elkerültem volna ezt a látványt. De úgy tűnik, a sors próbára tesz, én meg úgy, mintha nagyon kemény és elszánt tudnék lenni. Pedig gyenge vagyok és halandó, de most az egyszer mégsem fogok kimenni a mosdóba.

Fogaim között még a reggeli szarvasbogár maradványok tornyosulnak, amikor kérek egy úszójegyet a kiváló adottságokkal rendelkező pultos lánytól. *{Előredomborodó homlok, keskeny, éles vonalú szája, rövidkés fekete haj, tökéletesnek látszó mellforma}* Igaz, deréktól lefelé semmit nem látni belőle, mert az asztal eltakarja, de az arca tovább ingerli a tűréshatáromat, ezért megpróbálok arra gondolni, hogy biztos tolószékben ül, vagy aránytalanul el van hívva hátsócombra.

A kabinban gyorsan átöltözöm, aztán a habok közé vetem magam. A víz szennyezettségi szintje ma nem túl magas, bár a hármas pályán nyilvánvalóan egy mutáns úszik, ennek ellenére nem zavartatom magam. Ötszáz mell, ötszáz hát, aztán megint ötszáz mell és megint ötszáz hát. Megvan a hétvégi kétezer méterem, alig egy óra alatt, de tovább haladok: a napoknak telniük kell, mégpedig vészesen gyors sebességgel, nehogy bárki is felocsúdjon az elveszett pillanatok miatt.

Január 8.

Ez már a hetedik nap tisztán. Attól eltekintve, hogy alig alszom valamit, egészen jól érzem magam, és mintha türelmesebb lennék, mint általában. Ezt a munkahelyemen veszem észre leginkább, ahol Mortecai is megjegyezte a minap:

- A múlandóság tartós.

Na igen. Most érzem csak az idő kérlelhetetlenségét igazán. Én lettem a szív nélküli oroszlán, amely a rég kihalt szavannák közepén pisál még egy utolsót, mielőtt feldobja a talpát. De jó ez így, én mondom. Itt vannak ezek az Icai kövek is, lám rajtuk az igazság.

Legtöbbjük valóban hamisítvány, de időnként akad egy-egy, amelyről mindketten tudjuk Mortecai-al, hogy súlyos jelentést hordoznak. A szerkezeté változtatott porban ott van az egész emberiség múltja és jövője: Repülő lények az égből, távcsőszerű szerkezetek, dinoszauruszok, orvosi beavatkozások a fejeken, és minden más, amiről csak millió évekkel később szereztünk tudomást. Honnan a tudás, és hová tartunk még? Mi értelme van az egész létnek, ha előre el van rendelve minden? Azt hiszem, nem tudjuk irányítani a sorsot, bármennyire is erőlködünk. Önbecsapás. De azért újra megpróbálom.

A közeli bevásároló-központ köríves feljáróján caplatok felfelé pár száz üres arccal együtt, ezzel a digitalizált hústömeggel, amely aztán dolga végeztével jóllakott csordaként szédeleg a műpáfrányok árnyékában, műszökökutat művizeséseinek csillogása mögött. A centralizált művilágban, minden eladó, semmi sem tabu. Az első emeleten máris belebotlom néhány gőzölgő hátú kurvába, és arra gondolok, hogy idén még nem élveztem el egyszer sem, de ezeket akkor se. Ami azt illeti, egyre nehezebben különböztetem meg őket a szimpla, hétköznapi kispicsáktól, akik iskola helyett a plázákban csicseregnek,

semmitmondó, éles kacajukkal feltépve szánalmam gennyes sebhelyeit. Manapság annyira összerosódott minden. A törvényesített prostitúció korában persze mindez nevetségesen hangzik. Az ember azzal baszik, akivel akar, hogy talpon tudjon maradni az életben. Régen a családok eladták a lányaikat a jó hozomány fejében, manapság a lányok rávetik magukat a jó hozományra maguktól is, csak egy darabig jó kell kinézni. Ha mázlid van, jók a DNS-eid, és akkor soha nem tudod meg, mások mennyit gürcölnek egy-egy jó fogásért.

És íme: a mozgólépcsőn egy újabb tökéletes testű nő bukkan fel kissé túlcicomázva, ahogy kell. Láthatóan imádja magát, de azt még jobban imádja, ha őt imádják. Sohasem elégedett, mindig többet akar. Hetente frissíti a profilképét, amelyen összeszűkül pillantással és túlsücsörített szájjal, valamelyik neves rendezvény előterében feszít. A legújabb fitnessz trendeket követi, odavan az ótvar-szar vámpíros filmekért az üres és álromantikus párbeszédekkel, és amikor csak teheti falja a neogiccset, amiről azt hiszi divatos. Jé, de most látom csak, hogy ez az ex-barátnóm húga. Micsoda förtelmes véletlen. Mondjuk jól

megnőttek a mellei az biztos, legutóbb, mikor láttam még csak olyan tizenkettő lehetett, éretlen kis fruska, most meg....csoda, hogy az arcára rakódott több rétegnyi smink mögül végül sikerül felismernie, mielőtt azt mondja, hogy:

- Szia, Dijf, hogy vagy?

- Menj haza és pózolj a mobiltelefonoddal a tükör előtt, rücskös ribanc!- mondom és átnézek rajta meg a többi sorstársán is, akik csak úgy hullámoznak körülöttünk mindenfelé, miközben érződik rajtuk a felbomlás szaga. Sértődötten, felhúzott orral tipeg arrébb, én meg szégyellem magam helyette is, amiért ennyire átlátszó lett.

Továbbmegyek hát a második szintre, töretlenül haladok előre az elbukottak seregei közt, szememmel kutatva a jógaterem bejáratát, amely már a közelben fénylik. A kirakatból kialakított hatalmas akváriumban rózsaszín csontú halak epekednek egymás megmaradt húsáért, és ahogy benyitok, arcon csap a végtelenségbe vezető csend. Fehérre lakozott nyugalommal állok neki átöltözni az edzéshez, amely szintén az újévi rémségeim közé tartozik, tekintve, hogy a jóga méregtelenít, bár őszintén szólva ezt még kevésbé érzem. Igaz, még csak másodszorra

vagyok itt, de elszántabbá váltam, mint hittem volna. Nem beszélve arról, hogy az edző egy jól kifejtett nőstény, ami nagyon is kedvemre való, mert most már ideje lenne. De, mint minden nő, ez sem kíméli az embert, és néha már álmomban is azt hallom, amit minden órán mantraszerűen skandál:

- Még négy légzés !

Ma sincs ez másképp, de legalább pár csajnak a teremben jó segge van – kár, hogy nem érek rá ezzel foglalkozni, mert éppen szétszakadok. Az ezüstszepek a szemöldökömről megállíthatatlanul csapódnak az alattam fekvő szőnyegre, amiről elképzelem, hogy az oktatóm az. Varázsvesszőm merevségét már csak a tusolóban tudom enyhíteni egy kis jeges csapvízzel. Most már igazán megérdemelnék valamit, hiszen túl vagyok az első héten.

Úgyszólván mégis kiüresedve bandukolok hazafelé a kora estében, miközben odakint már a jól megszokott savas eső szemerkél, és felemeli fejét a szomorúra koptatott ezüst-zöld hold.

Január 11.

Félelmetes súllyal nehezedik ránk az univerzum. A bolygó, melyen élünk, még rothadásában is szép. Állok az erkélyen és bámulom. Ma Újhold van. Még mindig nehezem meg az alvás, úgy fest, a szervezetem csak nagyon lassan képes átállni a füstnélküliségre. Megszokta a jó kis THC-t és egyéb kannabinoidokat, melyek az elalvás előtti rituálé szerves részei voltak minden nap. De lassan csak kiürül a fejem, és akkor alszom egy jót végre. Most viszont még hiába iszom a citromfűves nyugtató teákat, nincs túl sok eredmény. Állok az erkélyen, és még nem buktam el.

De nagyon lassan telnek a napok. Mintha nem is a saját életemet élném, hanem egy távirányítású viaszbábuét, amely csak teszi a dolgát, és soha nem ünnepel. Odakint sem változik semmi. Szertartásos csömör tart fogva minden élet, ahogy napról napra egyre jobban kibillen az egyensúly. A városok felzabálják magukat, a házak a kéményeik gégéjén öklendezik fel az újabb megváltást, a pincékben megkérgesedett gyanakvást pácolnak. Szürke végtelenség süvít nap, mint nap. Ráadásul az evolúció már bebizonyította a

lét hiábavalóságát, így hát, aki nincs megbolondulva, annak nyilvánvalóan a halált kellene választania, de nem: maradunk az álmok és az illúziók világában, mert ha már végig kell csinálnunk ezt a valóban hiábavaló semmisséget, akkor legalább történjen valami. Ennek ellenére a legtöbben mégsem olyasmivel töltik el az időt, amellyel közelebb kerülnek a szellemi és testi tökéletességhez (ami a jelen körülmények között a maximum beteljesíthető lehet). Nem, a legtöbben csak: vannak.

Aztán eltelik még egy nap. És így tovább.

De én úgy döntöttem, vállalom a remény fokozatos elvesztését, és a valóság természetének fokozatos megvilágosodását. Ebből kifolyólag a dolgok, amelyeket régebben értékesnek véltem, az idő martalékaként megszűnnek létezni, vagy elkorcsosulnak. Ha csak tehetem, azért még próbálok bízni bennük, talán már csak ösztönszerűen, de mégis.

Viszont sürgősen szükségem lesz egy nőre, ez így nem mehet tovább. Ha már úgy sem bírok aludni, hasznosan is eltölthetem a következő pár órát. Nem is sokat tétovázom:

Lent az utcán, már nyüzsögnek a betonpillangók, ez itt az éjszakai műszak, de

jobb is: a nappaliak általában jóval kifejejtletlenebbek. Viszont este könnyen belefuthat az ember egy-egy mutánsba is, ezért inkább a biztonságosabb megoldást választom: a régi nagytemplom helyére felhúzott kéjkuckót, amely nagyon népszerű a környéken, és mikor kisvártatva megérkezem, rájövök, hogy nem hiába.

A fogadó teremben kellemes hűvösség tapad az arcomra, amely rögtön feledteti az odakint tomboló éjféli hőséget. Ez az intézmény több tucat légkondicionálóval lehet felszerelve – gondolom, amikor a bájos kísérőlány hellyel kínál a várakozó helyiségben, ahol egy modul segítségével több száz különféle származású és kivitelű lány közül kiválaszthatom a nekem megfelelőt. A lista nagyon impozáns, és az ár sem túl borsos, így elhatározom, hogy ezentúl is ide fogok járni. Még egy szamosfüge ízű méregtelenítő italt is hoznak, amíg választok, majd mikor az végre sikerül, a továbbra is bájos kísérőm bevezet a gondosan kimért ágyasok szektorába, a puhára bélelt kockaszobák rengetegébe, amelyekben a jégkrémmel borított fapadlón megcsillan a fénypuncs.

Január 18.

A belvárosban lévő tetováló stúdió felé tartok, a héten már másodszor, és ma végre elkészülhet a nagy mű a hátamon. Egy jókora szamszára jelképet kértem a hátamra, természetesen színesben. A szamszára az örök létforgás jelképe a buddhistáknál meg a hinduknál is. Van, hogy hetekig készítik ezt a motívumot bizonyos ünnepek alkalmával, a földön színes, festett homokból. Ott kuporognak napokig, mire elkészül, és közben felettébb nyugodtnak és magabiztosnak kell lenni, mivel az anyag, amivel dolgoznak, nagyon kényes.

A hátamon is több hétig készülne a hagyományos módszerrel, de a fejlettebb lézertetoválás technikáknak köszönhetően mindez két napomba kerül, és gyakorlatilag semmilyen fájdalmat nem okoz.

Csak ez a meleg ne lenne kint az utcán. A taxik ma nem járnak, mert olajspórolós nap van, mint minden pénteken, úgyhogy gyalogolok. A járdán a már sehol máshol el nem férő kockára sajtolt szeméttömbök, tetejükön megkövült hajléktalanfészek, melyekből oldalt dinnyesárga ürülék csorog. A sarkokon meggymagköpővel felszerelkezett

szektások ögyelegnek, ezzel védik meg magukat a gyilkosabb hajlamú hitetlenektől. Tarsolyukból rendre előre beáztatott félelemgubacsokat rángatnak elő – azt árulják városszerte viszonylag nagy sikerrel. Mert hát a félelem tart minket életben, amelyet ha kiirtanánk az emberből, akkor az nem akarna többé élni. Kinek kellene ez a szenvedéssel, gürcöléssel és folytonos harccal teli élet, ha nem félne a következőtől? A szektások jól tudják ezt, s mint ahogy a régi vallások követői, ők is hamis megváltásokkal kereskednek.

A szalonhoz érve, végre megkönnyebbülök, hogy biztonságosan ideértem, anélkül, hogy leöltek volna a húsomért. A stúdió nemigen hirdeti magát, a kirakat is csupasz, fehér forgácslapokkal van befalazva, rajta vasrácsok, melyekhez most két bíborszemű musztángot látok kikötve.

Odabent már ganéhajócskákat hajtogat a mester, aki a szamszára tetoválást elkészíti nekem. Borotvált fején egyetlen tincs lifeg, melyet munka közben a szájába vesz, hogy jobban koncentráljon. Valamiféle megszállottság zizeg a szemében folyton, mintha ördögötvetek játszadoznának odabent. Varrás közben rengeteget beszél, és mialatt

felhelyezi az utolsó tetoválászsőnyeget a hátamra, megint látomásai támadnak, mint legutóbb.

Azt mondja, hamarosan ismét eljönnek a fejlettebb idegen lények - vagy ahogy ő nevezi a Kacsinák - hogy az emberasszonnyal háljanak, lévén belőlük óriásemberek, jetik. Azt mondja, ő mindent lát. Az elkövetkező történéseket pedig nem tudjuk megváltoztatni, a sorsunk halad előre a kijelölt úton, függetlenül a szellemünktől. Hogy mi csak fizikailag veszünk részt az életünkben. Az erőnek csak teste van szüksége a megnyilvánuláshoz, de ha épp nincs, az se baj. A dolgok mindenképpen megtörténnek, az erő halad és átalakul.

Hallottam már ezekről a dolgokról. Azt hiszem talán ő lehet az a fazon, akit az indiánok folyton emlegetnek a sarki bárban. Ritkán találkozom velük, minthogy magam is ritkán járok bárokba - kivált mostanság, hogy rá se gyűjthetők. De időnként felbukkan ez a pár fura figura, azt hiszem Hopi indiánok, akik tudomásom szerint a ma élő legősibb népcsoport. Szívesen beszélgetek velük, mert azt állítják, az időtlen bölcsesség őrzői. Szerintem csak túl sok peyotot rágnak, mielőtt a városba érkeznek, de a legendájuk nagyon

érdekes: szerintök eljön az elveszett vezető, még hozzá a csillagokon keresztül, és akkor kezdetét veszi az Ötödik Világ. Mert az emberek most kapzsik, irigyek és önzők, tehát a kultúráik és a szokásaik szükségszerűen el fognak tűnni, persze valami hatalmas tűzzel. Nos, ami az évek óta tartó megállíthatatlan forráságot illeti, lehet benne valami. Ezek a hopik biztosra veszik, hogy a fegyverek, vasút, autók, ürrepülők, meg úgy általában az ipari forradalom kiterjedésével a Negyedik Világ lassan véget ér. Már csak a nagy Fehér Testvérre várnak, hogy vezesse őket aztán.

Nem tudom, hogy a tetoválómester, aki egyébiránt Wotannak nevezi magát, valóban a kiválasztott-e, de az biztos, hogy amikor befejezi a rajzot, nagyon elégedett vagyok. Ezt meg is mondom neki, mire ő közli, hogy:

- Elégedett az lehetsz, de ne feledd: boldog sosem.

- Hogy? – kérdezem zavartan.

- A boldogság ellentétes az emberi természettel. Beleszülettünk a szenvedésbe.

- És akkor most mit tegyek?

- Fejd meg az utolsó tehenet.

Nem megyek sehova.

Varacskos esőpászma nyaldossa az áttetsző védőmaszkomat, mely az arcomat védi az időjárástól. A levegő is lehűlt olyan harminc fok köré. Nem várom meg a taxit, hanem visszalépkedek a kapuig. A vasrácsokon szétmálló esőcseppek lila köddé oszlanak, és az oxigénmolekulák körülöttem megromlanak, mint a régi filmek.

Hátrafelé lépkedek a bejáratí ajtóig, visszanyúlok, és kinyitom. Friss levegőhabarcs vág az arcomba odabentről, ahogy bezárom magam előtt az ajtót. Alulról felfelé gombolom a védőruhám kapcsait, míg végül kibújok belőle, és a fogásra akasztom. Ezelőtt visszasétálok a házi liftig, az ajtócsukó gomb után a felfelé jelet nyomom meg. A szerkezet nyájasan megindul, és hamarosan fent találom magam az emeleten. Megfordulok, és hátramegyek a dolgozószobámig. Odabent áll a füst. Leheveredek a kanapémra, arcomra megerjedt füsthabtaraj tapad. Visszanyúlok az éjjeliszekrényen lévő hamutartóhoz és kiemelem az elnyomott csikket. A sodort cigaretta füstölögve újraformálódik, majd kiegyenesedve a kezemmel együtt a számig hatol. Visszaszívom a füstöt, aztán belefújom a cigibe, amely ettől egyre csak duzzad és növekszik. Egyre hosszabbá válik a kezembe,

ahogy ki-be fújom a füstöt. Összeszűkültek szemeim ismét kitágulnak, a szobában párolt füst pedig egyre fogy, míg végül teljesen megszűnik. Kezemben a meggyújtatlan joint. Odanyúlok az öngyújtóért magam mellé, mely már ég, mikor a cigi végét eléri. A szikra visszapattan a kerek közé, mielőtt az öngyújtót lerakom.

Gondolataim visszaredukálódnak a kiindulási pontokba.

Ezen kellene gondolkozni.

Vajon tényleg hozzájárul-e az emberi nyomorúsághoz a kultúra? Minél többet tudunk, annál boldogtalanabbá válunk? Egyesek szerint a félelemtől való mentesség, vagyis a lehetséges legnagyobb boldogság önmegtartóztatással, vágytalansággal és tudással érhető el

De vajon hol vannak a támpontok? Aszerint élsz, ahogy jónak ítéled. Elképzelsz valamit és végigviszed. Mások azt mondják, nem jól csinálod. Azt látod, hogy mindenki a tömeg része, csak kevesen állnak külön. De te tudod, hogy jól csinálod. Hiszel valamiben, még ha mindenki ellened is van. Eszedbe jutnak azok az emberek, akik befolyásolták a világtörténelmet, mert hittek valamiben tántoríthatatlanul. Honnan ez az elszántság

néhányunkban? Talán valóban felsőbbrendű lények játéka vagyunk, akik időnként kiemelnek egyeseket ebből a kényszermunkatáborból, amit életnek nevezünk.

Felállok, és lerakom a jointot az asztalomra, majd becsukom az ablakot. Leülök a székemre, és elkezdem kisodorni a jointot, először visszavágom a végéről a kiálló papírcsíkot, amely engedelmesen ugrik fel a cigi végére. Ezután lenyálazom a széttekert sodronyt, és kiszórom az asztalra a keveréket.

Ma van a születésnapom.

Január 24.

Átkelés

„Ami az ifjúnál gyávaság, az öregnél bölcsesség –
de az ember olykor restelli a bölcsességét.”

Graham Greene. – Az utolsó lehetőség

A bevetési szakasz az egyik legnehezebb ezen a területen. Már számtalanszor átvergődtem rajta, volt, hogy sikerrel, volt, hogy nem annyira.

Hogy miért nem mentem még ki előtte. Márpedig nem bírom tovább, muszáj vizelnem, különben reggel tíz percet állok a toalett előtt az odakészített fejlámpa szűk fényében, hajnali ötkor, és netán elalszom, míg vizelek.

Úgyhogy akkor előre. Hibák nélkül úgy sem úszom meg, ez nem vitás, de próbáljuk meg kihozni a legtöbbet belőle. Oké, vázoljuk az alaphelyzetet: Az asszony alszik, de mivel belül fekszel, így át kell másznod rajta az ágy végében, mert a szoba olyan kicsi, hogy épp csak az fér el benne, ezért nem lehet csak úgy egyszerűen felkelni és kisétálni. A fal mellett fekszel, lábadtól tíz centire már ott lóg a túl hosszú függöny, tehát nincs mese, mászni kell.

Megindulok. Felnyomom magam a kezeimmel, tolom előre a testem az ágy vége irányába, amilyen könnyedén csak bírom, de

persze az megnyikordul. Semmi vész, ez még nem nagy szám. De nyilván sikerül beleakadnom a feleségem lábszárába, mire az álmosan felmordul. Oké, még mindig nincs baj. Felállok az ágy mellett, és egy pillanatra csak önmagamra koncentrálok, némi pihenést engedélyezek az első felvonás sikerére. Jöhet a következő etap.

A legfontosabb fegyverem, a zoknim természetesen nincs rajtam, mivel zokniban aludni nem tesz jót a keringésnek, és hát annyira még én sem vagyok módszeres, hogy az ágy mellett kialakítsak egy annak szánt helyet. A gyerek amúgy is szétdobolná cirka 27 másodperc alatt, hogy észreveszi. Zokni nélkül elindulni viszont nem sok jóval kecsegtet. S lám, akármilyen lassan és halkán próbálom lerakni a talpaimat, az ajtóban mégis megreccsen a padló. Picsába! Elvesztem. A gyertek a másik szobában két másodpercen belül felsír, mert többnyire kifinomult érzékekkel rendelkezik. Így hát nincs más választásom, ki kell használnom az a két másodpercet, most már úgyis mindegy, tehát felgyorsítom a lépteimet és kirontok a folyosóra, ahonnan két méter a fürdőszoba. A gyerek már ordít, de bent vagyok. Még nincs minden veszve.

Ráülök a csészére, mivel sötétben úgyis esélytelen lenne beletalálni, úgyhogy csak kényelmesen. A gyerek javában adja a műsort, próbálom kikapcsolni magamban, de nem megy. A másik nyugodtan horkol ugyanabban a szobában. Neki nem annyira kifinomultak az érzékei, vagy legalább is iskolás korára mintha megszűntek volna. De az is lehet, hogy a túlfeszített tanmenet készíti ennyire ki. Úgy alszik, mint apám Velencében, amikor ott hagytuk egy padon ebéd után sziesztázni, mi meg bejártuk a várost. Mikor hajónk indult tovább, felébresztettük és kész. Ott aludt a padon, semmitől sem zavartatva.

Az utolsó sugár is lehullóban, de tudom, hogy a sok edzés miatt állandóan be van durranva az aranyerem, az meg nyomja a húgyhólyagomat, tehát értelemszerűen ki fog még fröccseni némi maradék, ha felállok. Így is van. Össze-vissza lóbálom a farkam, a kiválasztott méreganyaggal teli vizeletcseppecskék hálásan csapódnak a csempének. A gyerek még tolja, de már kezd halkulni, és egyre ritkább a hangáradat.

Na, de most mi legyen? Ha megindulok, újra kezdődik minden, pedig még véget sem ért. És még a probiotikumomat is meg akartam inni, ha már kijöttem, mert azt elfelejtettem

lefekvés előtt. Ekkor meglátom a konyhaasztal melletti radiátoron egy korábban száradni odarakott zoknim körvonalait. Ez az! A zoknival már felvehetem a versenyt.

Nagyon lassú és puha léptekkel megindulok az asztal felé. Megpróbálok minél nagyobbat lépni, hogy kevesebbet keljen leraknom a lábam, és megpróbálok a nesztelenség felsőfokára hágni. Jórészt sikerül, bal kezemmel, már be is tudom húzni magam az asztal régiójába. Ott aztán egyenesbe hozom a testem. Remek. Még egy kis nyújtózkodás, és a zokni is megvan. A gyerek ritkásabban nyöszörög. Kezd fáradni.

Fél lábon állva felhúszom az egyik zoknit. Most jól jön, hogy másfél évig jógáztam, a jobb lábamat simán veszem. De a balnál majdnem elesek, meg kell kapaszkodnom az asztalban. Némi zaj, de nem feltűnő. Most már minden sínen van. A zokniban isten vagyok. Oda is lépek a konyhapulthoz. Semmi nem hallatszik a járásomból. Kinyitom a polcot, és mivel a szemem már jobbra hozzászokott a sötéthez, felismerem a probiotikumos dobozt. Leveszem, és egy kiskanalat is sikerül szereznem, mivel rendszerint ott hagy egyet valaki az asztalon. És még mázlim is van. Egy palack szénsavmentes ásványvíz, kupak nélkül. Most

jól jön, hogy ilyen trehányak. Ritkán van akkora szerencsém, ezzel megspórolok egy kupaknyitást felszisszenési kockázattal. De ekkor rájövök, hogy a kanál mozgása még műanyagpohárban is hangos lenne. Ezt most ki kell hagynom. Ma nem iszom probiotikumot. De a gyerek legalább visszaaludt. Igaz, visszafelé ismét nyílt terepen leszek

A bal oldali fal mellé tapadok, hátha ott nincs recsegés, de nyilván nincs szerencsém. Rejtett padlóakna roppan alattam, és megmerevedem. Jól jönne most egy kis thai chi gyakorlat, habár lassacskán gyakorlottnak is mondhatom magam ezen a téren. Nyújtózok, kitartok, és úgy lépek tovább, mint a puma.

Bent vagyok a szobában. A szőnyegen már sima az út. Leveszem a zoknimat, és visszacsúszok az ágyra. Sikerült, megvagyok.

Küldetés teljesítve.

Pótlás

„Az erkölce egy porszívóé, lelke egy
tikettautomatáé, alakja pompás, arca gyönyörű,
gonosz....”

Ernest Hemingway- Szigetek az áramlatban

Kitapogatja az órát a kezén és lenyomja a gombot. Ahogy a csipogó hang megszűnik, ráeszmél, hogy mi is van. Reggel. Új nap. Föld-bolygó.

A sötétség még elszántan mocskolja a szobát, és nem tántorít. Valahol az ágyon.

Oxigént szív. Ébred. Beletörődik.

Felül az ágyon, és egyre lassan minden emlék feltöltődik az elmúlt harmincöt évből. A legtöbbet nem érzékeli, csak magával hordozza.

Arrébbdobja a takarót és kikel. A padló megszokottan szitkozódik, de amikor elindul már nem fél. Az utcai lámpák a másik szobába fényt tenyerelnek be, és így legalább eltalál a fürdőszobáig.

Nagyokat szuszog, miközben jobb kezével kitapogatja a szekrényt, ahol azt tudni véli. Szeme még mindig küzd a felnyílás ellen, és amikor végre fel tudja kapcsolni a csempére tapasztott kislámpát, meghasad.

Nincs kedve mosakodni, pedig tisztában van vele, hogy a hideg víz jót tenne. Hat óra alvás. Még mindig kevés. Vagy most már. Régebben nem okozott gondot a korai kelés, de minél több pillanat zuhan össze mögötte, annál kevésbé leli örömét benne.

A tubusból egyenesen a szájába nyomja a klinikailag tesztelt, magasfokú hatékonysággal rendelkező fogkrémet, amely valószínűleg a legjobb a piacon. Gyorsan végez. A fogkrémmel elmosódott száját a törölközőjébe keni. Felveszi a szemüvegét a mosógép tetejéről, ahol előző este hagyta.

Rááll a mérlegre. 74,3. Nehezen húzik, de talán jobb is.

Kinyitja a fürdőszekrényét, és a szélén esdeklő gyógyszeres tubusok közt matat. Ebből kivesz kettő, abból egyet, amabból meg hármat. Beletömi a szájába, aztán vizet enged a fogmosó pohárba. Lenyeli a jókora drazségumót.

Leül a WC kagylóra, fejét két kezébe temeti, és újra lecsukja szemeit. Pisál. Nehezen indul meg a vizelet, aztán meg jó sokáig eltart, mert már megint szórakozik az aranyere. De azért nem vészes.

Feláll, kicsit még kirázza, és tántorogva elindul öltözni. Koromsötét. Jégdenevérek a kinti póznákon. Tél.

A gardróbban a szintén előre odakészített telefonját bekapcsolva világít. Zokni. Majdnem elesik egy lábon. aztán majdnem a másikon is. Megkapaszkodik a szekrényben. Alsónemű. Szoros, hogy fogja. Ing. a gombokat képtelenség rendesen bekapcsolni. háromszor újrakezdi. Nadrag. Öv. Csatol. Zsebre rakja a telefont, és tovább indul. A lépcsőn le a sötétben, már ösztönszerűen halad. Nem néz a lába elé, mert kiválóan ismeri a lépcsőfokok elhelyezkedését. Ütemre lépked lefelé. Mintha táncolni. különös ritmusban dobbanak lábai.

A lépcső aljában bekapcsolja a kulcstartón lógó, előre odakészített zseblámpát. Ugyanaz a típus, mint a fürdőszobában. Cipő. Kabát. Kocsi-kulcs. Kapunyitó. Lekapcsolja a lámpát és kimegy. Kintről tompán hallatszik, ahogy a zárban elfordul fém, és a lakás végleg magára marad.

Az udvaron áthaladva megnyomja a garázkapu nyitógombját. A titánium-tömb lapocska sisteregve felemelkedik, és megmutatja a garázs belsejében álló autót. Ahogy közelebb ér hozzá, az érzékeli őt, és

kikattintja a zárat. a belső világítás olyan képet fest, mintha egy UFO szállt volna le a garázsban. De legalább látja a fali konzolt, meg a töltőkábelt, amely unottan lóg ki a kocsiból. Kihúzza, mire a konzol működésbe lép, és felcsévéli a vezetéket.

Beszáll a kocsiba és arcába ömlik az illatosító kókuszfelhője, amely a hűvös reggeli levegővel párosodik.

Megnyomja a START gombot, miközben a biztonsági öv felmászik a testére. Halk rezgés indul, az autó megremeg. A vezérlőmodulon színes számok és ábrák cikáznak, egy számláló a magasba csap, a jármű pedig hátramenetbe. Egyenletes tempóban kigurul az udvarra, majd azt áthasítva az időközben megnyíló kapu felé halad, amelyen már dolgoznak a mozgásérzékelők. Ők is korán kelnek ma.

Miután kitolat, egy pillanatra megáll, és körbepásztázza a forgalmat. Sehol senki. A kapu csukódik.

Komor sötétség taszigálja odakint az út menti hóbuckákat. Az út szélén ugyanolyan kockaházak, mint az övé. Praktikusra formált egyen-épületek. Mindegyik egyformaszürke és ugyanakkora. Semmiben sem különböznek egymástól. A jármű vezet, ő pedig közben

megnézi az ötórás híreket a központi monitoron. Léggöri adatok rendben. Ultraibolya sugárzás rendben. Tornádók nem várhatók a mai napon. Északon, a sziget túloldalán újabb szilíciumfalakat emelnek a part mentén.

A házakban rendeltetésszerűen kapcsolódnak fel a villanyok, minden reggel ugyanolyan ütemben. A harmadik sarkon, ahol a számára kijelölt Feszültség-levezető iroda áll, elfordul jobbra. Tovább halad a Gyár felé, amely a város szélére épült, és jellegében nem sokban különbözik a normális házaktól, egyszerűen csak jóval magasabb.

Tizenhárom és fél perc alatt odaér. Mint mindig. Semmivel sem több, vagy kevesebb. Az idő tökéletes kihasználása felettébb megnyugtató.

A Gyár kapuja előtt lassít, és megvárja, míg az automata megnyitja a bejáratot. Áthajt a vörös lézerszenzoron, és leparkol a helyére, jobb oldalt, harmadik beálló. Még három ugyanolyan jármű parkol mellette, mint az övé, két hely üres. Kiszáll.

A kültéri lámpák halványsárga fénye ráomlik, amikor átmegy a parkolón. Tovább szívja az oxigént.

Előveszi a belépőkártyáját, és végighúzza a leolvasón, amely a személyzeti bejárón villog. Az ajtó halk sziszegése engedélyt ad a belépésre. Végigmegy a neonfolyosón egészen az öltözőkig.

Amikor benyit, másik kettőt talál ott, akik még épp, hogy csak nekiláttak, hogy felvegyék a szkafterüket. Néma biccentéssel üdvözlik egymást, aztán szótlanul készülődnek. Ő is megkezdí újabb napját az üzemben. Ütemesen átöltözik, mire végez, amazok már bent vannak. Átvág az öltözősoron utánuk. Az egyikük már az alapanyag-adagolóknál babrál, a másik meg beindítja a szalagot. Ő sem tétlenkedik, odamegy a vezérlőmodulhoz, és beállítja a paraméterekeket.

Hörgős morajlás hallatszik, ahogy a géppark felébred, és működésbe lépnek a szenzorok, öntőelemek, formázószakaszok és a csomagolószalagon a dobozoló-egység. Tizenkét óra monoton munka következik. A folyamat függvényyszerűen ismétlődő hulláma feltúrja a teret újra meg újra. Egyetlen jól megtervezett ütemegység ismétlődő sorozata az egész nap.

A precízen kidolgozott munkatervet csak két alkalommal szakítják meg:

7:45 Reggeli. 12:45 Ebéd.

7:45 Elvonul reggelizni a félemeleten lévő étkezőbe. A másik kettő is ugyanígy tesz, és ekkor bukkan fel először a műszakvezető is, valahonnan a túl feléről, a gépsor átláthatatlan fémindáinak dzsungeléből. Egymás után belépnek az étkezőbe. A műszakvezető mágneskártyájával kioldja az ételadagoló monitorán a kódot. Ma az ő egységéből fogyasztanak. Minden nap más a soros, és mindig a soros választ menüt. Ebédnél ugyanígy. Ma a műszakvezető a soros. A reggeli: egy narancssárga halikrás tekercs, két darab lazacos nigiri, egy vaskos tonhalhasáb és ráadásként rózsaszín angolnacafat.

A kiadóablak négy egyforma tálcát öblöget ki magából, melyeket a műszakvezető egyenként eléjük rak, aztán ő is leül.

Feltépik a nejlonborítást, és nekilátnak reggelizni.

Fogja a féldecinyi szójaszószt adagot, és nyakon önti vele a wasabigumót. A műanyagpálcikákkal aztán elkeveri, míg majdnem habos lesz. Belemártogatja a falatkákat, és élvezi a szájpaddlását mardosó zöld tormatüzet.

Gyorsan végeznek. A műszakvezető hoz egy kis hipotónikus italt, amit késlekedés

nélkül felhajtanak, és máris indulnak. Kezdődik a második felvonás.

A munkafolyamat függvényyszerűen ismétlődő hulláma feltúrja a teret újra meg újra.

12:00 Ebéd.

Gyorsan végeznek. A műszakvezető hoz egy kis hipotónikus italt, amit késlekedés nélkül felhajtanak, és máris indulnak. Kezdődik a harmadik felvonás. De ez már csak egy óracska levezetés. Ilyenkor gyakran az órát nézi, sőt legtöbbször vissza sincs már kedve menni arra a kis időre. De a klónoknak nem az a dolguk, hogy döntéseket hozzanak. Így hát ő is csak teszi a dolgát, amit kijelöltek számára. Gyártja az ételfejadagokat a szigetlakóknak. A 36-oknak és klónjaiknak.

Amikor születése előtt az utolsó vegyifegyver-kapszulák is felszívódtak, amikor elfogyott az összes atom, felégett minden város és nem maradt már tiszta víz, a 36 igaz ember ezen a uránium kitermelő szigeten lelt menedéket. Valószínűleg már egyikük sem él. Évtizedek teltek el, mire az utolsó város a mai formáját kapta. Keservesen kemény évek. A klónozással kezdődött, de ma már a klónok klónozzák a klónokat is. Éppen olyan arányban

és annyit, amennyi a fenntartható működéshez szükséges.

A munkafolyamat függvényszerűen ismétlődő hulláma feltúrja a teret újra meg újra.

Vége a munkaidőnek.

Lekapcsolja a vezérlőmodult, és a elindul az öltöző felé. Látja, ahogy a többiek is abbahagyják a munkájukat, és ugyanezt teszik.

Az öltözőben már csurog rájuk a délutáni narancsszín nap a kisablakon. Szótlanul visszaalakulnak hétköznapi emberré, felveszik a jóval komfortosabb egyenruhájukat, és a kijárat felé mozdulnak.

Odakint már javában fröcsög a nap vére, hogy alig találhatnak el a járművekig. Látja, ahogy a másik három szépen sorban előre engedi egymást, majd egyöntetűen megindul hátramenetben. Menne ő is, de hiába indítja a kocsit, valamiért nem megy. Valószínűleg felhullámozott az urániumlapocska a motortérben, talán azért tilt le. Már máskor is előfordult, de hiába jelentette, egyenlőre nem tudtak foglalkozni az ügyével. Most megint gyalogolnia kell, mint a múltkor. Dühösnek kellene lennie, de végül unottan kiszáll és elindul gyalog.

Kimegy a főkapun, amely lomhán csukódik be mögötte. Ahogy kilép, egy pillanatra megmerevedik. Az út túloldalán egy idegen áll. Egy nő. Őt bámulja, ő meg visszabámul

Soha nem látott még nőt. Az utolsó városban csak a 36-ok klónjai élnek, és azok mind férfiak voltak. Hogy került ide egy másik élő ember? Egy élő nő? Ismeretlen érzések rázzák meg a testét.

A nő szemei átlátszóak. Nem látni bennük a lelket. Furcsa vászonruha van rajta, kilátszó bőre mocskos, arca leburnult. A szája most kissé remegni látszik, ő meg nem tudja, mit csináljon.

Aztán felocsúdik, és működésbe lép az ösztöne.

Arra gondol, milyen jutalomban fog részesülni, ha beviszi ezt a példányt az igazgatóságra. Talán átkerülhet valami nyugalmasabb munkakörbe is, talán. És akkor végre kicsit más lesz az élete.

Ezt már úgyis unja.

„Mindig is mondtam, hogy ha az embernek sikerül elérnie, hogy megutálják, akkor tudhatja, hogy jól csinálja, amit csinál”

Charles Bukowski: Shakespeare ilyet nem csinált

1. Katrina

Egy botanikus kert tőszomszédságában született Amszterdamban a bunkós-pálmák, fuksziák meg hortenziák ruganyos árnyékában egy rideg szeptemberi délután, amikor a suhancok már hosszú ujjú pulcsikat hordanak a tenger felől besettenkedő szél ellen, és abban ülnek ki a Dam-ra italozgatni meg szipákolni.

Gyermekkora ugyanolyan fakó volt, mint bárki másé a környéken. Se színe, se hamva, csupán esetenként egy-két narancssárga kanárifolt. [nyaralás nagyiéknál Esonstad-ban; aranyérem a tájfutóversenyen hatodikban, ahol aztán eltörte a lábát a pódiumról lefelé jövet; koncertek a Vondelparkban; tanulmányi kirándulás egy finn vodkaüzemben; az első menstruáció,

amikor azt hitte, hogy végre meghal, de mégse]

Apja a kikötőben dolgozott, mint dokkmunkás, és soha nem volt otthon. Munka után jórészt a Greenhouse Namasté-ben végezte, ami a környék legmenőbb coffeshop-ja volt abban az időben a számos alkalommal elnyert kupagyőzelmeinek köszönhetően. Mire az öreg hazavergődött, Katrina általában már az igazak álmát aludta, mert akkor még igaz volt. Így aztán évekig nem is látta az öreget, csak hetente egyszer, amikor szabadnapja adódott. Egy idő után meg is szokta, hogy a szakállas fickó időnként beállít, és ott botladozik körülötte a szobákban. Egyéb dolga nem volt vele egészen az Érettségig, amikor átvette tőle a jókora ballagási virágcsokrot.

Az anyjával a szülőszobán találkozott először. Innentől kezdve szinte elválaszthatatlanok lettek, mert ő volt az, aki jó ideig ellátta szénhidrát és fehérjealapú élelmiszerrel, s ennek köszönhetően túlélte az elkövetkező tizennyolc évet. Akkor aztán férjhez ment egy Kilroy nevű fiúhoz, mintegy

meglepve magát érettségi ajándékként, de persze az anyja legkevésbé sem örült ennek. Ő egy sztriptíz lokálban dolgozott a vöröslámpás negyed Amstelkring felé eső részén, és világéletében az volt a vágya, hogy Katrinát kitaníthassa a szakma fortélyaira, bevezethesse titkos rejtelmeibe, hogy aztán az méltó utódja legyen a placcon. Vágyai Katrina elhatározásával elhalványulni látszottak, pedig a lány végre tizennyolc lett, tehát hivatalosan is a mélyvízbe vethető. De az évek alatt keserves verejtékkel beléje plántált tudás most szinte egyszerre semmivé foszlott, és ettől igencsak szomorú lett.

Ez viszont Katrinát koránt sem érdekelte, mert - mint bárki más - az évek múltával egyre inkább csak magával foglalkozott. Az egyetemen csak azért is a növény-élettant választotta fő tárgynak a biokémia helyett, legyen az bármily fontos is az emberi létezés szempontjából. Na és persze el kezdett termeszteni is. Ez jórészt azért Kilroynak volt köszönhető, akinek életfilozófiája jócskán kimerült a fekete-fehér

filmszínházak, füstös underground kocsmák és szabadtéri fesztiválokra való járkálásban. Férje, életének nagy részét egy másik dimenzióban töltve élte, így akarva-akaratlanul Katrina is belehempergette magát ebbe a közegbe. Egyszerre az elosztók, parti szervezők, kidobó fiúk világában találta magát.

Hétvégenként a Paradiso-ban vagy a Melkweg-ben árultak, és a busás haszonból könnyedén eltartották magukat. s az évek múltával Katrina úgy elsajátította a termesztés csínját-bínját, hogy lassacskán az egész belváros legfelkapottabb árusa lett. Ránézésre megmondta, hogy kinek mire van szüksége, s vevői mindig elégedetten tértek vissza személyre szabott boldogságadagjukért. Filmnézéshez vagy elalvás előttinek leginkább Indica-t javasolt, mint például a Fekete Dominát vagy valamelyik lila fajtát. Akik inkább a látványosabb részét kedvelték, azok kaptak némi AK47-est vagy Nepáli Krémet, esetleg a mindig nyerő Fehér Özvegyet, de azt felárral.

Az effajta életforma otthonosnak számított az országnak ezen a pontján, ahol a különféle nemzetiségekből összesűrített emberi olvasztótégely sokszínűsége pulzált a sorsok felett, és ezt mindenki meghitten fogadta. A szűkre szabott sikátorokban persze soha nem mászkált este tíz után egyedül, és mindig elkerülte az arabok törzshelyeit. Senkinek nem lett volna kifizetődő egy öngyilkos merénylet. Igaz, a zsidókkal is meggyűlt a baja. A hithű héber vallási fanatizmus leginkább a Westerpark környékén tetőzött, a fiatal haszidok a Gasfabriek-ba jártak razziázni, hogy meggyőzzék embertársaikat erkölcsi rákfenéjük veszélyességéről, s ennek érdekében mindenre képesek is voltak. A bejáratnál talmud-kivonatokat osztogató szektások folyton megnehezítették a bejutást, mert egy idő után már tudták róla, hogy mivel üzekedik. Hagyta inkább füstölögni őket.

De az üzlet egyébiránt igen jól ment. Mire Katrina lediplomázott elég pénzük összegyűlt, hogy Kilroyval lakást vegyenek a Prinseneiland-on. A rothadó félben lévő

szociális épületek szomszédságában felhúzott fényűző lakóparkból gyönyörű kilátás nyílt a gonoszkék tengerre, mely állandó fodrozásával oldalba csapta mindennapjaikat. Katrina boldog volt és teljes. De már nem annyira igaz. Megtanulta, hogy az életben néha a rosszabbik oldalon kell, hogy álljunk ahhoz, hogy végül beteljesítsük önmagunkat. Ez viszont sajnos olykor természetsszerűleg visszacsapódik sorsunkra. És az idő csak telt.

Végül egy egészen banális esemény miatt kellett a tengeren túlra, Coney Island-re költözniük. Kilroy, aki időközben elkezdett tanulni tetoválni, egy átmulatott hajnalon, valami házibuli hanyatlása közben megbódulva gyerekes csínyre kötött fogadást felnőtt módban. Egy lemezlovas barátja, Dijf, hasonlóan tiszta tudattal felvetette, mi lenne, ha a sarokba K.O.-zott srácnak rátetoválná a lábára a Gyűrűk Urából a gyűrűn lévő sort, eredeti tünde nyelven. Kilroynak sem kellett sok, hogy belemenjen egy ilyen ajánlatba, így hát kisvártatva fogadtak is rá. Sajnos azonban Kilroy, állapotának köszönhetően félrenézte a

mappájában lévő idézeteket, így végül valami arab imát varrt fel az öntudatlanul saját hányásában lefetyelő ismeretlenre, akiről csakhamar kiderült, hogy egyébként zsidó.

A kémhatás nem maradt el tudatára ébredéskor a két hetet Amszterdamban töltő izraeli cserediáknak, aki bár nem volt vérmes haszid, csupán egy átlag alijs-tagsággal bíró érdeklődő, érthető módon haragra gerjedt. Mivel az áldozat satnya volt, mint egy éhező bárány, Kilroy pedig mérvadó konditerem tapasztalattal rendelkezett [nem beszélve az időközben elfogyasztott kreatin és glutamin-bombákról] így verekedésről szó sem lehetett. A cserediák azonban leleményességét bizonyítandó, beriasztotta őket otthonélő, gépfegyverrel szívesen kiránduló rokonaival, akiknek érkezését a közeljövőre jósolta. Az egyetlen lehetséges elégtételként az jöhetett szóba, ha Kilroy büntetésből kiköltözik valamelyik világváros hírhedt zsidónegyedébe, s ott éli le hátralévő életét.

Minden iszonyodványukon túllépve úgy döntöttek New York alkalmas lehet a

pozíció betöltésére, már csak azért is, mert kezdetben Új-Amszterdamként aposztrofált. Így hát egy napon Katrina felkereste a még mindig a Da Boelelaan-on trespdő, már nyíltan kurválkodásból élő anyját [igaz, már csak az idősebbekre bukók sikátorában kapott helyet] és elbúcsúzott tőle. Jól nevelt lányként azért megígérte, hogy amennyiben rálelné odakint egy hasonló, s talán még jobban is fizető állásra, azonnal értesíti majd. A lakást is felajánlották neki, de az anyja fizetéséből nem tellett volna a fenntartására, így aztán egy kurátortársaság vette meg kiállítások szervezésére.

Katrina most 26 éves. New York zsidónegyedének szélén lakik Kilroyval, aki egy közeli tetováló szalonban dolgozik. Katrina továbbra is természet. A Brooklyn-i niggereknek árul első osztályú anyagot.

2. Katie

Egy botanikus kerttől néhány utcára, New York Brooklynban született, azon a nem

túl nívós környéken, ahol az iskolák bejárata előtt már akkor is eldobott *brown paper* gyűrődmények és szétszórt töltényhüvelyek heverték halomban. A fekáék nem sokat szórakoztak megélhetés ügyben: tették a dolgukat. A falakat a terjedőben lévő hip-hop láz mintázta szét, tag-ek és graffitik festékpárájától búzlótt Prospect Heights-től a Canarise Park-ig minden utca, melyek sarkain embernyi *boombox*-ok osztották a modernkori verset a gyanútlan járókelőnek.

Aznap adta ki első lemezét a Public Enemy, Európában pedig épp leomlóban volt a keleti fal. Döglesztő májusi délután lehetett, mert még Katie anyjának is meggyúlt vele a baja. Minden bizonnyal élete legnehezebb napja volt ez, és egyben az utolsó is. Szülés közben ugyanis komplikációk merültek fel, s így másfél órával később Katie félárván született meg. A King County egyébiránt a legrosszabb hírű kórház volt a környéken, megkopott tejüvegén át látszódtak a Wingate Park sarki fái, ahogy Katie anyját eltolták a patológiára, mialatt őt meg egy átlátszó

üvegkalitkába rakták, ahol kivárhatta, hogy mi lesz.

Az apjáról ugyanis nem sokat lehetett tudni, a születési anyakönyvi kivonatban a mai napig a Charles Bronson név szerepel a rovatában, amit Katie mindig is fenntartással fogadott. A legvalószínűbbnek azt tartotta, hogy egy azonos nevű bennszülött erőszakolhatta meg az anyját, mivel sem a híres filmszínész, sem az anyja nem hordozott magában jelentős kreolid bőrtípus ismérveket, Katiet viszont már az óvodában is a feketék asztalához ültették a menzán.

Kisiskolás koráig a nagynénje nevelte őt a gettó szélén, aztán véletlenül őt is lelőtték valami bandaháborúban, ami akkoriban a keleti és nyugati part között zajlott. Mivel Katie ekkor még csak tíz éves volt, és csekély számú maradék rokona sem kívánta gondozásba venni őt, nevelőotthonba kellett mennie.

Így került a 16. sugárúton lévő Foster nevelőotthonba, ahol hamar megtanulta, hogy az életben szabályok nélkül lehetetlen boldogulni, ugyanakkor, ha soha senki nem

lépi át ezeket a szabályokat, akkor új utak sem nyílhatnak. Az otthonban kötelező lelki gyakorlatokról például rendszeresen hiányzott, s bár úgy érezte, magához képest sokat tett beilleszkedésének érdekében, a vallással való foglalatosságot mindig is időpocsékolásnak tekintette. A Fosterben töltött évei alatt megtanult hanyagul viselkedni és felnőtt módjára hazudni. Mindenki kedvelte. A nevelőnők tőle kértek tampont, ha nekik elfogyott. A menzán alkalmanként félreraktak neki egy-egy lejárt szavatosságú gömbhalat, mert tudták, hogy az a kedvence. És az idő csak telt.

A tizennegyedik születésnapján az otthonbéli lányokkal a közeli Dyker Parkba mentek egy golfmeccset megnézni. A zöld fű és az értelmetlen játék látványa annyira letaglózta Katie-t, hogy azon a délutánon elhatározta el, profi golfjátékos lesz. Már másnap elkezdte a témáról szóló filmek és könyvek beszerzését, és az otthonbéli szobájában egy seprűnyéllel gyakorolt a szobatársak nagy örömeire. Golfmániája

hamarosan olyan mérteket öltött, hogy már a bentlakók is kezdték megutálni. A nevelőnők felszereltettek egy tampon-automatát. A menzán hétről hétre neccesebbnek tűnt a gömbhal állaga. Érezte, hogy nincs helye többé itt. De az otthonból való távozás csak két módon volt lehetséges: az ember vagy eléri a korhatárt és elzavarják - amire kellett volna még vagy két évet várnia- vagy jön valaki, aki felnőtté válásaig befogadja.

Katie csak egy módon találhatott magának nevelőszülőt: a testével. Zűrös múltjával és kamaszkorával nem sokra ment volna, akárhogy is bájolog a jelöltek előtt, s igen valószínű volt az is, hogy ha eddig nem vitte haza senki, akkor most már nem is igen fogja. Kinek hiányzik a nappalijából egy tizenéves félvér golfos csaj?

Szerencséjére hamar peteérése volt, így már tizenhat évesen elindulhatott az éjszakába. Az otthon takarítószerterének kisablakát minden korabéli bentlakó használta az esti kilógásokra: éjféli felnőtt-mozik / görkorcsolyázás félmeztelenül a Gravesend

Parkban / pattogatott kukoricadobálás a kingsborough-i egyetemi könyvtár sarkán, ahonnan az egész óceánra gyönyörű kilátás nyílik /a Fatboy Slim-es buli Brighton Beach-en, az első trip. Csodaszép emlékek.

Az egyik ilyen kilógás alkalmával ismerkedett meg Mortecai-al, aki kifejezetten bukott a korosztályára. Hetyke, butácska, kissé még éretlen lányok testileg kiváló arányokkal: még néhány évig biztosan feszes bőrrel, a lehetőségek felé meredező mellbimbóval, kemény popsival, éppen kiformalódott alakkal, felbontatlanul. Mortecai-nak már volt egy felesége, de meghalt 9/11-nél, mert nem kötötte be a biztonsági övét. Azóta a fiú lelkiileg újjászületvén megpróbálta megvalósítani önmagát. Harminc évesen felmondott a közétkeztetéssel foglalkozó cégénél, ahol odáig egész jól fizető állása volt, és nyitott egy tetováló szalont Coney Island-en. Mindig is szeretett rajzolni. Csak most élő szövetre kellett. És ez is ment neki. Néhány év alatt a környék ismert varrómestere lett. Még Cypress

Hill-ről is ide jöttek a latínók, hogy felkeressék az egy eldugott alagsorban lévő műhelyét.

Aztán jött a tizenhét éves Katie, és rögtön tudta, hogy ez hiányzott az életéből. Felesége halála után évekig kereste a megfelelő alanyt álmai beteljesüléséhez, de leszámítva néhány maláj kurvát, nem sok nő hagyott nyomot az életében. Nem akarta még egyszer végigjárni a társadalmilag elvárható konzum életviteli módszert, így aztán Katie-nek nem sokat kellett tennie ahhoz, hogy Mortecai magáévá tegye. A 9/11-es károsultakkal pedig szívesen kivételeztek a városban, Mortecai tehát minden gond nélkül kiválthatta a felügyeleti jogot a lány felett. Félévente kiküldtek ugyan egy illetékest, hogy megvizsgálja Katie életkörülményeit, de ilyenkor mindig szépen összerámoltak és kitakarítottak: felszedték az eldobált, ondótól beszáradt óvszermaradványokat, eldugdosták a segédeszközöket, a vazelint odaadták a szomszédoknak miután fertőtlenítették a padlót. Mortecai ilyenkor mindig készségesen

felajánlott egy ingyen tetoválást a látogatónak, aki általában élt is ezzel.

De most már lassan Katie-nek is dolgoznia kellett valamit. Úgy döntött, golfleckéket fog adni jómódúaknak, mert azzal sokat lehet keresni és gyorsan. A Dyker Parkban csak úgy nyüzsgöttek a Manhattanból kiutált sznobok, akiknek minden vágyuk az volt, hogy a csúcson érezzék magukat, akár egy alantasabb környéken is. A hirdetések hatására lassacskán meg is sűrűsödtek Katie napjai. Olykor persze extra szolgáltatást is kellett nyújtania az ügyfeleknek, férfiaknak és nőknek egyaránt, de ez nem esett nehezére, mert a világ kétféleképpen működött: vagy beállsz a sorba, és befogod a szádat a megjátszott boldogságod érdekében, vagy valóban végigszenveded az egészet. Mióta anyja meghalt, és a hazája megbombázta saját magát az olaj feletti hececáré miatt, amiben a nagynéni is odaveszett, Katie mindig is az előbbit választotta. A nap sütött, a pénz folyt, a festék fogyott, a bőr összehúzódott, és a bőr alatti pigmentek kiválóan szórakoztak.

A dolgok tehát jól mentek, sőt időnként még arra is volt pénzük, hogy elmenjenek néhány napra Brownsville-be kempingezni, vagy kézenállásban végigtornázzák magukat a Brooklyn hídon. Katieből elszállt a túlélés feletti kétségbeesés utolsó morzsája is, és végre igazán boldogan élt, hiszen meg volt mindene, amire vágyott: egy nagy hímtaggal rendelkező, és nemkülönben odaadó társ, egy lakás az égő olajoshordóktól füstös környéken, na meg a biztos megélhetés. Igazán nem panaszkodhatott, és hamarosan a világ még jobban kitágult előtte.

Mortecai-t egyre gyakran hívogatták tetováló-fesztiválokra, s így messzebbre is elutazhattak, mint a megyehatár. Egyszer aztán Európában találták magukat, egészen pontosan a szigetországi Edingurgh-ben, ahol egy nemzetközi találkozót rendeztek a megszállottaknak.. És Mortecai most már annak számított. Nem is szöszmösöltek sokat a bepakolással. Levágták az évek óta hízó malacperselyt, és azonnal indultak a Royal Edinburgh Tatto-ra.

3. Kathline

Egy botanikus kert tőszomszédságában született Edinburgh-ban. Eredetileg a Murrayfield kórházban kellett volna világra jönnie, de épp azokban a napokban történt, hogy az ismert városi zenekar, a The Exploited, a punk mozgalom úttörője úgy döntött, hogy onnantól kezdve crossover trash zenét fog játszani. Ez annyira mellbe vágta a helyi fanatikus kakastaréjosokat, hogy még a szegecsek is lepattogtak bőrdzsekijeikről felháborodásukban. A városban rögtön zavargások törtek ki: éjszakánként a vandálokká málló szipusok és herkások válogatás nélkül tapostak szét mindent, ami az útjukba került. Sajnos azon a véres hajnalon Kathline-ék kertje is áldozatul esett a Gelnogle Road-on, amikor a rendőrök üldözték őket, s így kénytelenek voltak keresztülhasítaniuk az épp oda épített lakáson a menekülésük érdekében. Ennek ára pedig a merevre rémült

anya szülésének megindulása volt. Kathline apja mindebből semmit sem észlelt, mivel ő a pincében feküdt teljesen betépve a babzsák fotelében, mellette a hámló parázssal teli hasispipájával. [Lévén apja muszlim vallású, Kathlinéknél az alkohol tabunak számított, ellenben a ház minden zugában rejtett csokitáblácskák lapultak vésztartalék gyanánt.]

Szerencsére azért a szülők nem voltak túlságosan vallásosak egészen nagykorúságáig. Az anyja például egyszerű pogánynak tekintette magát, amivel ugyan idejekorán megbotránkoztatta a szomszédokat, de ennek még örült is: élvezte, ahogy a vakbuzgó, hithű szolgák vasárnaponként ösztönszerűen megtámadták a Szent András templomot, fenséges nyugalmat hagyva ezáltal maguk mögött a környékre. Vasárnap délelőtt olyan csend honolt a Queen Street Garden felett, hogy még az idetévedt turisták is azt hihették, talán a földönkívüliek szépen csendben deportálták a fél várost.

Kathline mindent megkapott, amit egy gyerek megkaphatott akkoriban: napelemes kerti ugráló-szettet, akkumulátoros játékpapagájt, felhúzható mini-vibrátort, elemes sakk-készletet. Gyermekkora boldogan telt az észak-skóciai fellegvárban, ahol a macskaköves utcákon még kutyák jártak, és a fenevadak ott leselkedtek a Salisbury Crags kápolnaromjai között eperfagyit nyalogatva. De Kathline már iskolás lány korára kiismerte a város minden szegletét. Apjának ő szállította a marokkói hasist, melyet centekért árultak Portobello Beach-en, főleg ha nem tudták, hogy a vásárló arab származású. Kathlinen pedig nemigen látszottak a faji jellegzetesség eseti tünetei, így némi zsebpénzért cserébe iskola után eljátszotta a transzporter szerepét. Barátnőivel aztán a beszerzés ürügyén bejárták az egész várost, és ismerkedtek a helyi szokásokkal. Kedvenc helyük az Artúr névre hallgató kihűlt vulkán volt a város közepén, ahol minden este koravén szerelmespárok ögyelegtek a kráter peremén. Fogdosták egymás nemi szervét és hallgatták a város

periodikus zümmögését, melybe éles sirálykrárogások keveredtek a fejük felett. Hát igen. Kathline számára már az első peteérése előtt nyilvánvalóvá vált, hogy a lányokhoz vonzódik. Nem volt mit tenni. Tornaórán elnézte dudorodó melleiket, felfedezvén az övétől eltérő típusokat, miközben különös érzések kerítették hatalmába. Nem tudta, hogy ez jó vagy rossz-e, egyszerűen csak hagyta magát sodródni az eseményekkel.

Az idő pedig csak telt. Olyan gyorsan, hogy mire észbe kapott, már kész nővé érett, és akárhogy is próbálta meglátni a szépet a vele együtt szőrösödő fiúkban, azok egyre inkább sörszagúbbak lettek, és büdösekét fingottak. Ráadásul túl beteg zenéket is hallgattak: Amon Tobint, Squarepushert meg Dijf Sanderst. Az viszont egyáltalán nem zavarta Kathline-t, hogy kortársai nagy része az eki/speed/fű/gomba/trip/rush/kéjgáz heptagonjában tömöríti mindennapi rezgéseit, kisajátítva ezzel a tehetetlenség elleni bosszúvágyat.

Túl a lesbikus felvonulásokon meg az első kollégiumi gruppen partikon Kathline lassan eladósorba került [ahogy az apja időnként emlegette] és a megjátszott családi idill kezdett szétmorzsolódni. Szüleinél mindennapos téma lett Kathline férjhez adása, mivel apja ebben az egy tekintetben ragaszkodott az arab szokásokhoz, és volt is valami bevándorló ismerőse Churchillén, akinek a fiával egykorúak voltak. Kathline anyja ellenben nem osztotta azt a véleményt, hogy a gyermeküket -ahogy nevezte, buta szokások apropóján - meg kellene házasítaniuk. Csak azért mert valakinek az egyik rokona valamilyen eltúlzott vallás követ, még nem kell a dolgoknak szükségszerűen úgy működniük.

-Miért akarják az emberek másokra erőltetni az elbaszott dolgaikat? - kérdezte tizenhatos hangerőn az anyja, amikor apja megint előjött a témával.

-Drágám. Időnként gondoznunk kell a gyökereinket! - vágta rá az apja szintén emelkedett hangnemben.

-Lószart! Mi sem így ismerkedtünk meg!
- sikította vissza a nőstény.

Ez igaz volt. Kathline szülei Palesztinában találkoztak először az aktuális bevándorláshullám idején. Az apja a helyi Molotov-koktél üzemben dolgozott Gázában, amikor a skót lány partra vetődött a Mediterrán Tenger aknákkal és szögesdrótokkal borított fövényén. Hajótörést szenvedett egy turistajáraton, és épp hogy leért a lába a vízben. A helyiek rögtön elvitték egy raktárba, ahol megkötözték, és videókat forgattak vele egy falra akasztott szőnyeg előtt, ahol kendős fegyvereseket használtak még díszletnek. Azt üzenték a világ hatalmainak, hogy csináljanak már valamit a zsidókkal, mert azok csak jönnek meg jönnek. Ennyi idegen embert még nem láttak a földjükön. De nem történt semmi. Kathline anyja és újdonsült barátai, ugyan egészen jól elszórakoztak, de sajnos senkit nem érdekelt a hajószerencsétlenség utolsó túlélője, mert pogány volt. A deportált arabok a világ különböző részein a saját dolgukkal voltak

elfoglalva: merényleteket készítettek elő, bombákat gyártottak, újságírókat raboltak el. A pogányok meg mindig is álszentek voltak, úgyhogy Kathline anyja nem sok jóra számíthatott.

Ám az egyik őr beleszeretett a sápadt arcú tündérbe, aki a civilizációból jött. Kathline leendő apjának a legnagyobb bűne az volt, hogy igazából nem is érdekelte ez az egész zsidó-arab ügy. Leszarta Allahot, de muszáj volt valamiből megélnie, ezért a helyi erőkhöz csapódott a koktélgyárba már tizenévesen. Soha sem tudta megszokni ezt az életet. Addigra elege lett már a sok öldöklésből meg bujkálásból. Normális éltre vágyott. És egy nőre, akinek más a bőre, mint az utcabélieknek. És amikor eljött az ideje, hogy a feleslegessé vált túszt eltegye láb alól, ahogy feljebbvalói parancsolták, ő inkább elrabolta az országból. Előbb eladta az összes kézigránátját meg tartalék töltényeit, aztán egy halászhajón elvitte a szent földről az asszonyt. Meg sem álltak Ciprusig. Aztán Krétaig. Aztán Antalyaig. És így tovább.

Így születhetett meg néhány év múlva Kathline valahol Európában, s most emiatt kell szembenéznie apja tudathasadásos vágyával, hogy egy arabhoz menjen feleségül, miközben valójában a nőkhöz vonzódik. Szinte semmit nem tudott az arab fiúkról, mert azok a leginkább a Three Sisters-be jártak, vagy a Cowgate egyéb helyeire, és a szokásaikkal sem volt tisztában annyira, mint kellett volna. Úgy érezte, nem tud megfelelni apja elvárásnak, de sejtette, hogy az nem heverne ki egy ekkora sokkot.

Kathline-nek be kellett látnia, hogy csak egy dolgot tehet. Ha saját kezébe veszi az élete irányítását, úgy, hogy minél kevesebb fájdalmat okoz. Amikor az egész családot átverve beleegyezett, hogy találkozik ezzel a fiúval, akit Saroyannak hívtak, és számára volt kiszemelve, már tudta, hogy mit kell tennie.

Hónapokig úgy tett, mintha a kiszemelt számítna neki valamit. Még lefeküdni is hajlandó volt vele. Kicsit furcsa volt ugyan a jóféle rücskös vibrátorok után egy igazi arab pénisz a hüvelyében, de kibírta. Szenvedés

nélkül nincs siker. És miközben vonaglott a szőrös arab alatt, megtanulta szeretni a fájdalmait.

Következő tavasszal a két család úgy döntött, hogy a fiatalokat elküldi egy hétre New York-ba, hogy világot lássanak még egyszer az esküvő előtt, mintegy a sorsukat megpecsételve az utazással. Eljött az idő.

A reptéren Kathline mindent bevallott Saroyannak, beszédét pedig azzal zárta, hogy a társadalom által normálisnak tartott kapcsolatok egyébként sem arányosan működnek: ha az ember szerelmes, mindent megtesz a másikért, vagy az helyett, végül pedig az egész eltorzul, a képzelt egyensúly eltorzul, s valamelyik félnek többet kell adnia, hogy a dolog tovább működjön. Ha erre nem képes, jön a válás. És Kathline országában sokan nem voltak képesek erre. Túl nagy volt az egójuk. ahogy neki kis.

Kathline ezután kárppótlásként felajánlotta a hasis-dílerkedésből megspórolt pénzének felét, és várt. Saroyan nézett egy nagyot, hümmögött egyet, kiköpött, majd

közölte, hogy valójában neki is mindegy. Jó lenne kimenni tanulni Amerikába és haza se jönni.

A váróterem nagy megdöbbenéseinek óráján a mögöttük lévő üléseken két idegen hallgatta beszélgetésüket, akik épp a Royal Edinburgh Tattoo-ról tartottak hazafelé. Mikor a love sztori átcsapott volna brazil szappanoperába, Mortecai így szólt a hátának támasztott Saroyannak:

- Haver, én megtanítalak tetoválni.
Épp munkaerőt keresek.

Így aztán Kathline fogta magát és megvárta az első gépet, amely a New York-i után felszállt, s, ahogy az indulási oldal kijelzője elé lépett, a Koppenhága felirat villant elő.

4. Katriss

Egy botanikus kerttől néhány utcára, Koppenhágában született, ahol az emberek folyton fáztak, mert az őseik valamikor rosszul

választották ki az élőhelyüket. A városban persze működött a központi fűtés, de az utcákra rakódott fanyar szürkeség megbénította az emberek akaratát, hogy igazán melegséget tudjanak érezni.

Azon a napon született a későbbi híres szerb-dán focista Rajko Lekic is, de erre már senki nem emlékszik, mivel aznap egy jóval különösebb esemény történt: tömeges lepkehalál pusztított a városban. A háztetők roskadoztak az elhullott szárnyasok hulláinak porától, az ablakokat betörte a végbe menők halálsikolya, a Fredensbro hídján térdig gázoltak az autók a káposztalepkék élettelen leplében, és mindent beterített a könnyűléptű elmúlás. A híradósok persze a péniszüket ráncibálták egy álló hétig örömeükben, hogy végre van téma, történik valami. S, mintha ez a különös jelenség meghatározta volna Katriss elkövetkező rezgéshullámain az időben, az egész élete ilyesforma groteszk és bizarr filmmé változott már az első években: az oviban akasztófakötél volt a jele, és senki nem akart vele barátkozni. A kislányok folyton azt

mondták, hogy furcsa piros fényt látnak körülötte, és bár a szülők jó része nem hitt a parajelenségekben, de hormonális ösztöneik rögtön felülkerekedtek józan eszükön, ezért Katriss csakhamar egyedül találta magát a homokozóban, ahol legalább a fiúk nem féltek tőle. Igaz, mindig Piroskának csúfolták, de nem bánta, mert hagyták, hogy óriás homokvárakat építhessen, amelyet aztán a Lego figurákkal folytatott csatában felhasználtak.

Az iskolában már komolyabb gondokkal is szembe kellett néznie. Hiába próbált meg ugyanolyan ízléstelen ruhákba járni, ugyanolyan béna hajviselettel rémisztgetni a járókelőket, a lassan serdülőkorba forduló és nemsokára utódhordozásra is alkalmassá váló társai egyenesen gyűlölték. Gyűlölték, mert belül más volt, és másnak lenni a kilencvenes évek elején, egyet jelentett a szabadsággal, ami pedig a történelemkönyvek szerint viszont nem volt ildomos. Soha nem hívták meg például a délutáni babazsúrokra, ahol lazacos

tésztát ettek, és nézték az MTV-n, ahogy Haddaway a szerelmet kutatja, testnevelés órán, futás közben pedig szándékosan belelökték az iskolát körülkerítő szögesdrótba. Hálaadáskor rendszerint azt javasolták neki, hogy ne is öltözzön be semminek, úgy is jó lesz az esti cukorkakéregetéshez, ahogy van, és olyan is előfordult, hogy az uzsonnájába valamilyen tisztítósert raktak, amit előző nap a takarítószeretárból csentek. Katriss mindezen, az egészséges tinédzser lelket meghatározó társasági élményekből kimaradt, ezért inkább egy darabig ismét a fiúk barátságát kereste. A Faelledpark pázsitján ismerkedett meg először az igazi, jólesően libabőrössé sarjadzó érintéssel egy nagyon szőke srác közreműködésével, akit viszont másnap elütött egy kisállat kereskedés szállítókocsija.

Ettől kezdve még inkább távol tartotta magát tőle minden korabéli, és most már a fiúk sem szívesen foglalkoztak vele. A legtöbben boszorkánysággal vádolták, és osztályfőnöki órán a máglyán való elégetését sürgették. Hilde tanárnő azonban ennél jobb diplomáciai

érzéssel rendelkezett: és negyedik év végén megbuktatta Katriss-t biológiából és magatartásból, így aztán évet kellett ismételnie. Ez nagy felháborodást keltett a családban.

Anyja, aki az Yderhavneni dokkok környékén menzáztatta minden nap a bálnavadászokat, egyenesen epegörcsöt kapott, hogy két hétre szanatóriumba kellett küldeni. A rokonok sorra telefonáltak, hogy biztosítsák apját együttérzésükben, egyúttal felhívják figyelmét a globális felmelegedés várható következményeire is. De azt már nem nagyon tudta meglepni semmi a világon, amióta rajtakapta főnökét egy hintalóval a játéközem hátsó raktárában, ahol dolgozott.

Katriss tehát magára maradt, s nem lévén egyetlen valamire való barátja sem, a tanulásba ölte minden energiáját. Erre az évismétlés kapcsán csakugyan szüksége is volt, mindazonáltal elhatározta, hogy ezen túlmenően be fogja bizonyítani az egész világ számára létezésének jogosultságát. De a győzelmeknek súlyos ára van a föld nevű bolygón, legalábbis azok számára, akik nem

valamely kiválasztott, szerencsés kaszt tagjai. Katriss útja pedig még annál is rögzösebb volt, mint ahogy azt előre sejtette, és még évekig bujkálni kényszerült dermesztően szürke magánya mögé, mire meglelte a helyes irányt.

Úgy vélte, érdemes lenne valami hasznossal előrukkolni az emberiség számára, mert akkor talán egyszerre mégis meg fogják őt szeretni, és amikor lemegy a sarki boltba tamponat venni, nem kell majd attól sem tartania, hogy a járőkelők megdobálják Molotov-koktélokkal.

Miután könnyedén leérettségizett, majd nem ment el az azt követő bankettre, ahol nem szedett be különféle színű amfetamintablettákat, nem ivott a puncsos tálból, nem okádta végig hazafelé a Hamletsgade járdáját, és nem vesztette el szüzességét sem, egy kellőképpen unalmas nyár után nagy reményekkel vágott neki az egyetemnek.

Az már korábban a felvételinél is nyilvánvaló volt számára, hogy az emberiség fejlődését leginkább a biokémia határozza meg,

ezért nem restelt ezen a szakon próbálkozni minden reggel a Blegdamsvej-en található egyetemi épületben. Itt már szerencséjére nem átkozták ki a csoporttársai sem, mivel épp a kilencvenes évek végét írjuk, a másság divattá fajulásának hőskorszakát: a fiatalok Marilyn Mansont hallgattak, és kollégiumi szex partikat rendeznek, és ha valakinek nem volt legalább egy meleg ismerőse, az cikinek számított. Az orvostudomány nagy részét pedig az AIDS-en kívül még mindig a rák ellenszere izgatja, amikor is a másodéves Katriss egy konferencián összeismerkedik Dr. Chennel, aki a természetes alapanyagokból készült hagyományos gyógyhatású készítmények gyártásán fáradozik. Dr. Chen a sondeborgi kórház főorvosaként tartott előadást a mérgező dán gombákról, melyek kivonatából jóféle mérgeket lehet felhasználni a kutatások során. Chen és társa Christensen addigra már kifejlesztettek egy malária elleni szert kínai édesgyökér kivonatból, és épp tesztalanyokat kerestek a legújabb kísérletekhez. Rövid szemrevételezés után Katriss erre igen

megfelelőnek bizonyult, cserébe nagyvonalú segítséget ajánlottak neki diplomamunkájának elkészítéséhez.

Így aztán Katriss Sondeborgba költözött, s még mindig érintetlen vaginájával várta, hogy az idő teljen. És az idő csak telt.

A kertvárosi lakás épp annyira volt komfortos számára, mint macskának a hordozóketrec, de munkája, amit a kórházban végzett, legalább kecsegtető eredményekkel szolgált: a malária visszaszorítása után végre a rákos megbetegedések területén találta magát, ahol aztán igazán kamatoztathatta tudását, és hamarosan még a szerelem is rátalált egy zsidó fiú személyében, akit Wotannak hívtak.

Wotan olyan páciens volt, akinek az összes felmenő rokona hasnyálmirigyrákban ment el egészen a szüleit bezárólag, ezért aggódni kezdett az élet további értelmét illetően. Így került az intézetbe, melyben Katriss sztaninokkal kísérletezett a rák visszaszorítása ügyében, és azt állította, hogy ezzel a módszerrel 11 százalékkal csökkenthető a hasnyálmirigy rák kialakulása. Wotan ennek

annyira megörült, hogy észrevétlenül a lányba szeretett, aki pedig, mivel eddig nem szerette még senki, nyilvánvalóan meglepődött, és azonnal viszonzta az érzést. Lecsapott rá, mint sas a csibére.

Miután a kezelés véget ért, Wotan elmondta, hogy valójában nem sokat remél a jövőtől, hiszen tudvalévő, hogy a rák egyetemes ellenszerét már rég megtalálták, csak épp a gyógyszeriparnak még nem éri meg piacra dobni. Igaz, hogy nagyot szakítanának vele, de csak egyszer, és utána nem lenne több rákos, akibe tömhetnék a bogyóikat hónapokon keresztül. Bármennyire is hihetetlennek tűnt elsőre Katriss számára, hogy a sok kicsi sokra megy elvének megfontolásával a nemzetközi orvostudomány visszatartja az eredményeket, hinnie kellett szerelmének, s ily módon meg kellett hasonulnia önmagával.

Amikor nem sokkal később Wotan megkérte a kezét, átlátszó búcsút intett gombás karrierjének, és könnyű lélekkel utazott nászútra Magyarországra mert most már

tudta, hogy egyetlen életet –a sajátját – is elég megmentenie ahhoz, hogy megdicsőüljön.

5. Katalin

Budapesten született egy botanikus kert mellett, amelynek tözsomszédtságában állt az állatkert is, ezért az első hangok, amelyeket felfogni vélt, egy hímgorilla ivartalanítása okozta bömbölések voltak.

Katalin a haldokló kommunizmus utolsó szakaszában érkezett Közép-kelet Európa eme vadregényes szegletébe, ahol a szokásjog még felülírta az írott szabályokat. Az emberek fekete-fehér tévét néztek, amelyben csak hétfőn volt adás, és kőbányai világost ittak, ha be akartak rúgni a gyerek ballagásán.

Katalin anyja a helyi nyomdában dolgozott, ezért mindig volt otthon papír, amelyből röpcsiket lehetett hajtogatni, és időnként hazakerült egy-egy doboz

nyomdafestéket nem tűrő szó is. Az apja buszsofőr volt a Volánnál, és egy kopottsárga szörnnyel szelte az utakat, mint egy magányos farkas. Később ebédszállító lett a helyi menzán, és vidáman tűrte, hogy az idő kérlelhetetlenül eljárjon fölötte. És az idő csak telt.

Katalinnak az óvodában a klasszikus pettyes labda volt e jele, és az összes nevelőnő meg dadus imádta őt. Születésnapjára menetrendszerűen meglepték egy poharas Leóval, az egyetlen jégkrémmel, amelyet az országban kapni lehetett. Délutánonként az utcabeli gyerekekkel játszott, és egész nyarakon át elő sem került este nyolcig, mert akkoriban még gond nélkül ki lehetett engedni a gyerekeket csavarogni: nem voltak még státuszszimbólumként tartott vaskos terepjárók, heccből Kalasnyikovo- zó közepsikolások, akik túl sok video játékot néztek, na és persze szervkereskedésből élő szabadúszók sem. Volt viszont üdülőtábor a Balatonnál, tanulmányi osztálykirándulás a tájvédelmi körzetben, biciklitúra a közeli erdőségbe, és havonta egyszer az összes

osztály elmehetett a helyi moziba, ahol az előadás előtt egyszerre skandálhatták, hogy „Ittaamozis! Ittaamozis!” meg azt, hogy „KEZDŐDIK! KEZDŐDIK!”

Aztán tinédzserként megtapasztalhatta a rendszerváltást, majd az azt követő audiovizuális terrort, amit a nyugati kultúra az országra szabadított. A nyarakat akkor rendszerint Tőserdőn töltötték, ahol Katalin átélhette a felhőtlen ifjúság eszméjét: tóparti diszkó vörösboros kólával, pettingelés a szomszéd srácokkal, az első Mitsubitshi-s tabletta, behányás a kukoricásban. Vasárnaponként meg a helyi kertmoziba jártak, ahol az idősebbek külön fizettek, hogy fajtalanzkodhassanak velük. Régi szép idők.

És akkor még csak épp, hogy megérkezett a kilencvenes évek, Jon Bon Jovi levágatta a haját, aztán azt nyilatkozta, hogy véletlen tűzbaleset érte, ahogy azt a korabeli mérvadó médium, a BRAVO magazin is megírta. Katalin imádta ezt az újságot. A közepén mindig volt New Kids On The Block vagy BROS poszter, és a lányokkal

megbeszélhették, hogy kinek melyik fiú tetszik. Szerette még a tükörfordításban lemagyarosított dalszövegeket is, amelyeken jókat lehetett derülni.

A kilencvenes évek nagyon szép korszak volt Katalin életében, de röpké tíz év alatt véget is ért, és valami egészen új és modern időszámítás kezdődött az egyre inkább túlkorcsosuló emberiség történelmében. A milliomosok klubja évről évre néhány százalékkal megnövekedett egyenes arányban a szegénység elharapódzásával, így tehát a nagytöbbség szerint rendben volt. Semmi nem történt, ami megakadályozhatta volna az őrjöngő világ megveszését.

Érettségi után Katalin egy ölebgyárban kapott nyári munkát, ahonnan aztán évekig nem is jött el. Az ölebgyárban különböző fajtájú, de nagyjából azonos méretű ölebeket gyártottak. Olyan kutyák voltak ezek, melyek nem is igazán voltak alkalmasak a kutya megnevezés birtoklására, ám a sznobok és a megveszekedettek egyre jobban kedvelték őket. A piac úgy fellendült, hogy már

konténerekben szállították ezeket a pamacsszerű lényeket a világ minden pontjára, ahol kevésbé jól működött a tenyésztés. A gyerekpótló vakarékokat elsősorban egyedülálló ribancok és a sír szélén break dancelő dédikék vették szívesen, de akadtak más rétegből is szép számmal. Több ezret gyártottak le belőle hetente. Az üzlet jól ment, és Katalin egyre szebbnek látta a jövőt. Igaz, a drogfogyasztás mértéke a népesség szaporodásával egyenes arányban nőtt, és a nemzetközi drogkonferenciák újra és újra csődöt mondtak. Senki nem mondta el nekik, hogy ez így megy az emberiség kezdete óta, úgyhogy felesleges erőlködniük. Egyesek jól tudták, hogy, mint minden, ez is csak a pénzről szól, és már a konferencia nagyszünetében kimentek a mosdóba kolumbiai bébihernyó petét zabálgatni.

Ettől eltekintve minden a helyén volt: az amerikaiak különféle ürüggyekkel továbbra is olajért háborúztak az arab országokban, az oroszok kiitták az összes vodkát a Kaszpi-tengertől a Balkánig, a Japánok teleszemetelték

az óceánt, az Észak-Koreaiak pedig még mindig úgy viselkedtek, mint egy régi dokumentumfilm szereplői.

Magyarországon közben beérett a rendszerváltás gyümölcse, és az utcákat megrohanták a terepjárós tahók meg a külföldiek. Katalinnak rá kellett döbbennie, hogy a hely, ahol él, egy szürrealista cirkusz, ahol minden elképzelhetetlen megtörténhet. Még mindig nem talált senkit, akivel leélhetné az életét, és azt vette észre, hogy minden megváltozott: a fáknak már nem volt olyan jó illata, mert senki nem ért rá szagolni őket, az ételeknek már nem volt íze, mert az emberek nem értek rá enni, és a levegőt betöltötte a keselyűmirigyként bűzölgő irigység és hatalomvágy illata. A természeti katasztrófák évről évre szaporodtak, és az extrém történetek is: egy vezetni tanuló nő a garázs falához préselte az őt tolatásnál irányító férjét, és amikor meghallotta ura halálsikolyát, ijedtében kinézve az ablakon, a fejét lecsapta az ott lévő tartóoszlop. Hatéves kislányuk mindezt végignézte a hátsó ülésről. Az

emberek már nem találkoztak egymással, mert a közösségi oldalak ezt a kérdést is megoldották: életük képeit, gondolataikat azonnal megoszthatták a világhálón, így mire valóban találkoztak egymással, már nem volt miről beszélniük. Életük minden jelentéktelen pillanata ott tapadt az elektronikus szöveteken, miáltal az egyén lassan megszűnt létezni.

Talán ezért is döntött úgy Katalin, hogy el kell hagynia az országot. Nem maradhatott ebben az agyamosott közegben. Tudta jól, hogy a világ minden részén nagyjából ugyanez megy, ezért kétségbeesetten keresgélt az interneten. Így akadt rá Lotánra a New York-i cionisták helyi vezetőjére, aki egy teljesen más világot kínált számára. Először csak ízléstelenül levelezgettek. Katalin nemigen értett a politikához, a cionizmusról is csak a Híradóban halott előtte fél szavakat, de Lotán felkeltette érdeklődését. Sokat mesélt a szent földről, ahol mindenkire a béke vár és bőség, már amennyiben az ember az egyetlen lehetséges tiszta fajúnak született, vagyis zsidónak. Katalin ezért hát úgy döntött zsidó

lesz, és elkezdett felkészülni a megtérésre, hiszen az kecsegtetően hangzott. Beszerezte az összes témába vágó szakkönyvet, és buzgón olvasta őket esténként. Tudta ahhoz, hogy legyőzze sorsot, annak mocskos eszközeit kell használnia. Néhány hónappal később már teljesen átítatódott Lotán szellemiségével, és betéve tudta a legfontosabb zsidó kifejezéseket és ünnepnapokat.

Eközben a világ odakint tovább korcsosult: az emberek nagy része éhezett, míg mások egyre csak híztak. Combjaik tövébe raktározták el a modern társadalmi életmódot - a kevés mozgást, a számítógép előtt élést meg a műanyagok zabálását. A strandokon látni lehetett, hogy mennyire satnyák, vagy épp mekkora disznóvá válnak. Bőrük plötyyedten csöngött rajtuk. Húsuk elpuhult és extra fogékonyak lettek mindenféle furcsa nevű betegségekre. Akaratuk elgyengült, lusták és kiszámíthatóak lettek. Nem csoda, hogy újabb és újabb kuruzsló nyithatott üzletet, és rabolhatott könnyedén a három osztálytól: az egyre gyarapodó szegények ugyan nem hoztak

sok pénzt, de az eltűnőben lévő középosztályban még mindig volt tartalék. A jövőt lassan már csak a szintén növekvő felsőrétegben látták, akiknek mindegy volt.

De Katalin már mit sem tudott ezekről a dolgokról: megvolt a repülőjegye a következő New York-i járatra Lotánhoz, aki épp készülődött valamire...

Gyökerek

„Izrael Állam (...) az ország fejlődésével minden állampolgárnak jólétét kívánja szolgálni, azon szabadság, igazság és béke alapján, amelyet Izrael prófétái hirdettek. Vallási, faji és nemi hovatartozásra való tekintet nélkül minden lakosának a politikai és társadalmi jogok teljes egyenlőségét, vallási, lelkiismereti, nyelvi, oktatási és kulturális szabadságot fog biztosítani.”

Izrael Állam Függetlenségi Nyilatkozata, 1948.
május 14.

SZEREPLŐK

MORTECAI Tetováló stúdiót vezet

KILROY Tetováló tanonc

WOTAN „Turista”

LOTÁN A helyi cionista turistaszakkör vezetője

SAROYAN Palesztin bevándorló

Első felvonás

Coney Island, New York, egy ócska, lepukkant tetováló szalon, amelyet már csak a szóbeszéd alapján lehet megtalálni, mert illegálisan működik. Bal oldalt, a bejárattól nem messze egy tetováló ágy, mellette kis gurulópulton tetováláshoz használatos eszközök: különféle méretű tűk, színes műanyagflakonok, törülköző, stb. Az ágy felett állítható kislámpa, mellette szék. Középen egy komódban újságok, mappák, egyebek, a komód tetején egy laptop, valahol oldalt két kis hangfallal egybekötve. Jobbra egy kanapé, előtte lapos üvegasztal. Hátral egy másik ajtó (valószínűleg vészkijárat), előtte a sarokban egy rozszant ital automata, felette vasrácsos lépcső vezet fel az emeletre. A falon középen a komód fölött egy non figuratív mintázatú Jézus feszület festve csupa feketével, mellette kétoldalt tükrök. Mortecai a komód előtt szöszmötöl a telefonjával, .

MORTECAI Rohadt okostelefonok! Megint vissza, törlés, anyád! Fél óra, mire megírok egy üzenetet. Na végre.

Odamegy a laptophoz, lerakja a telefont, majd megérinti a készüléket, mire az életre kel. Kisvártatva egy dal szólal meg. A Dinomib előadásában a „Deep Blue” A zene halkan hömpölyög, Ezalatt Mortecai elkezd a felkészülést az aznapi munkára. Festékes flakonokból kiadagolja a szükséges színeket, felkapcsolja a kislámpát,

felhelyez egy tűt a gurulópulton lévő tetováló-gépre, stb... ekkor lép be a bejáraton Kilroy. Látszik rajta, hogy egész éjszaka duhajkodott. (Ráadásul egy jókora Rododendron van a kezében)

MORTECAI Apám!

KILROY Hajé! Megjöttem, bocs a késést! Muszáj volt megvennem ezt a szép darabot. A Metro aluljáróban akadtam rá.

MORTECAI Ja. Hát épp most írtam egy üzenetet, hogy jó lenne, ha összekapnád magad. Nem hallgatsz híreket?

KILROY Picsa. *(Leteszi a növényt, tapogatja a zsebeit)* Nem vettem észre, idefele az új Sebastian Mullaert cuccot hallgattam, abban meg olyan rezgések vannak...

MORTECAI Ah. És mi lesz ezzel a páfránnyal itt?

KILROY Rododendron. Katrina imádja az ilyesmit. Valahogy most lesz a születnapja.

MORTECAI Szóval elviszed.

KILROY Persze, el, el, de egy darabig lehet, hogy nálad lakna – meg kell néznem a naptáramat. *(Felveszi a növényt és az italautomata mellé helyezi a sarokba, miközben Mortecai beszél hozzá:)*

MORTECAI Szerintem dobd el jó messzire azt a naptár öregem. Nem láttál semmi különöset odakint? Hol van itt egy tévé? Saroyannak mintha lenne egy odafönt.

KILROY Mi a francról beszélsz, minek neked tévé? Sose nézed. Nem te magyaráztál

múltkor fél órán keresztül, hogy mekkora agymosás az egész televízió, meg minden. „Még csak nem is nézettségi mutatókról van szó, hanem a kibaszott reklámfelületről”, bla, bla..

MORTECAI Pofa be, le kell hoznunk Saroyanét, hogy nézhessük a híreket folyamatosan.

KILROY Mi van, megzakkantál?

MORTECAI Azt mondd, mi van az utcán! Az emberek nem viselkednek furcsán? Lehet, hogy az ajtót is be kéne reteszelni.

KILROY Furcsán? Nem hinném. Minden a megszokott. Az öltönyösök keresztül kasul rohangálnak a millióik után a belvárosban a krómdzsippjeikkel, a prostik ott lebzselnek asarkán, mint minden reggel, de semmi más extra, habár azt mondják, a filippínók kaptak valami csúcs kokszot otthonról, ami alig van ütve, szóval...

MORTECAI Nem, nem...úgy értem, nem izgatottak, nem sietnek sehova?

KILROY Miért sietnének? *(Odamegy a laptophoz és egy USB tárral babrál)*

MORTECAI Most kaptam a reggeli hírekkel egy értesítést, hogy valami vírus elszabadult, vagy mi. Karatén alá vonják az egész környéket.

KILROY Egész Coney Island-et? *(Gépel)*

MORTECAI Még az is lehet, hogy az egész várost.

KILROY Hát én nem láttam semmi különöset.

MORTECAI Nem tudom, nem tudom kamu-e vagy mi van egyáltalán, de volna mára négy kuncsaftunk, szóval...

KILROY Lehet, hogy el se jönnek.

MORTECAI Lehet, hogy nem megy senki sehova. szerinted Saroyan felébredt már?

KILROY Kit érdekel? Te vagy a főnök, ő csak bérli a padlásodat. Felmész 'azt elkéred a cuccot. (*Kihúzza az USB tárat*) Na felraktam a Mullaert cuccot a gépre, ha gondolod...

MORTECAI Most nem tudok ezzel foglalkozni.

KILROY Ugyan, biztos valami faszkalap félrenézett valamit.

MORTECAI Az a baj Kilroy, hogy manapság túl sok a lehetőség egy világméretű katasztrófa előidézésére. A nagyhatalmak tele vannak atommal meg vegyifegyverrel, elég egy rossz gombot megnyomni.

KILROY Paranoiás vagy. Az ilyesmi nem megy ilyen egyszerűen. Ki van az találva.

MORTECAI Abban én is biztos vagyok. Csakhogy tudod, kurva nagy a népesség. Kit zavar némi kísérletezgetés?

KILROY Aha, és majd pont New York-ban kísérletezgetnek...nézd, tudom, hogy nem könnyű ez neked, mióta 9/11-nél....

MORTECAI Nyilván elcseszték valamit és elszabadult a cucc. Ennek semmi köze 9/11-hez.

KILROY És szerinted van olyan jó fej a kormányunk, hogy bejelent egy ilyen ügyet. Pont te gondolod ezt?

MORTECAI Hát biztos, most már muszáj. Aztán majd ráfognak valamelyik arab országra vagy az észak-Kóreaiakra.

KILROY Már megint túlzásba vitted az UFO magazin olvasását, igaz? Mondtam, hogy nem ártana kihagyni egy-egy számot.

MORTECAI Már hetek óta nem is olvastam. Te is tudod, mennyi munkánk van, jönnének ma is ezek a bandatagok....

KILROY Naná, ha már leszerveztem neked a fél Lower Eastside-ot, igazán hálás lehetnél.

MORTECAI Hálás vagyok, hogy gördítet az üzletet, de te is tudod, hogy nem szeretem a csoportos tetoválást. Mondjuk jól fizet, az igaz. Viszont lehet, hogy nemsokára nem lesz kit tetoválnunk. Az emberek nem rohagnak tetkót varratni a világvége közepén.

KILROY Nem lesz semmilyen világvége - tudod mit, majd én felébresztem neked Saroyant, szerzünk egy tévét, és megnézzük, hogy minden oké.

MORTECAI Errefelé nem szokott semmi sem oké lenni. Ebben az országban bármi megtörténhet. Mondj még egy olyan helyet a világon, ahol így meg tudnak rendezni egy 9/11-et? Ezek profik, öregem....

KILROY Hagyd már ezt a baromságot Mortecai..., különben is miért nem nézed meg a bővebb híreket az okos telefonodon?

MORTECAI Nem értek ehhez a szarhoz. Amióta lecseréltem a nyomógombost, azóta nem tudok üzenetet írni, neveket keresni, de a legrosszabb, hogy minden este töltenem kell. Micsoda energiapazarlás ez a mai világban? Ezeknek semmit nem számít a globális felmelegedés?

KILROY Állj le Mortecai, add ide inkább.

Mortecai nyújtani készül a készüléket, amikor nyílik a bejárati ajtó és beront Wotan. Kissé rémült. Becsapja az ajtót maga mögött és zihálva néz rájuk.

MORTECAI Segíthetek?

WOTAN Bejöhetek? Ugye nem bánjátok?

KILROY Már bejöttél.

WOTAN Igen, igen, én esküszöm, hogy nem leszek a terhetekre, komolyan...nyugton maradok, csak hát legalább másfél órányira lakom, és nem volt jobb ötletem. A barátnőm Katriss, mesélt egyszer erről a stúdióról, és amikor megláttam az ereszcsonatán azt a neonzöld nyuszis matricát, hirtelen beugrott. Szóval gondoltam, kihúdom itt addig.

MORTECAI *(Gyanakvóan)* Meddig?

WOTAN Amíg a dolgok helyre kerülnek odakint.

MORTACAI *(Kilroyra néz elégedetten)* Látod, baz'meg megmondtam. *(Odalép Wotanhhoz)* Mi van kint?

WOTAN Hát azt mondják, elég nagy a baj. Valami fertőzés tombol vagy mi. Nem egészen

értettem, mert csak egy kirakaton keresztül láttam a híreket. De ott jó nagy betűkkel az volt az alsó szalagszöveg, hogy mindenki zárkózzon be, hogy tűnjünk el az utcáról.

KILROY Mi ez az egész?

WOTAN Nem tudom, de komolynak tűnt, az emberek méhkasszerűen pánikolni kezdtek, egyszerre mindenki megőrült. Nem hallottátok a zajt, a dübörgést?

MORTECAI Ez egy biztonsági ajtó. Elég jól hangszigetel. Tudod, nem épp a legbarátságosabb környék ez.

WOTAN De hiszen ez Coney Island. Pár kedves zsidón kívül nem lakik itt senki.

KILROY Te nem idevalósi vagy, ugye?

WOTAN Hát, Dániából jöttem, igaz, dde..már egy ideje itt vagyok nászúton.

KILROY Nászúton?

WOTAN Igen...kicsit elnyújtottuk. Mi csak úgy járjuk a világot, és ... próbálunk jól lenni...az emberekkel.

KILROY Nahát, ez hihetetlen. *(végre nekiáll, hogy megnézzze Mortecai telefonját)*

MORTECAI Senki sem tesz jót senkivel. Leginkább azzal járna jól mindenki, ha mindenki nyugton maradna otthon a saját hülyeségeivel.

WOTAN Ezt nem értem. De most nem fontos. Szóval maradnék, ha lehet. akár még tetoválást is hajlandó vagyok csináltatni.

MORTECAI Ennyire zűrös a helyzet?

WOTAN Nem tudom, de én már egyszer kibekeltem a kaszást, úgyhogy most sem fogom hagyni magam.

MORTECAI Aha.

KILROY (*A képernyőt böngészi*) Hát akkor kapd össze magad. Úgy tűnik, Morti, hogy igazad volt. Bepisálok, és tényleg. Valami bűdös nagy újkolera vagy mi ez a szar.

MORTECAI Á, a programozott népiirtás. Ez már azért etikátlan. Úgy látszik nem hatnak túl gyorsan a műanyagkajákba szórt mérgek.

WOTAN Akkor bejönnek.

KILROY Válassz egy világvége tetoválást.

MORTECAI De tényleg, figyeld már: tömök belénk az aszpartámot meg a nitrogén-glutamátot, csoda, hogy még nem döglöttünk meg. És úgy látszik ők is csodálkoztak, szóval előkaptak valami jobbat.

KILROY (*Wotannak*) Ül le nyugodtan. Úgy fest, a mai vendégek úgy sem jönnek. Ha van egy kis eszük. Azt írja, ne menjen ki senki az utcára, mert még nem találták meg a vírusforrást, szóval tömegben csak terjed.

Wotan leül a kanapéra.

MORTECAI (*Odahajol*) Mit írnak még?

KILROY Nem sokat. Szerintem még alig tudnak valamit.

MORTECAI Ha tudják, hogy mi ez az egész, akkor azért mondhatnának egy-két infót. De

miket beszélek – nyilván ki van találva előre az egész forgatókönyv.

KILROY Ennyi. *(Lerakja a pultra a telefont)*
Majd frissítgetünk.

MORTECAI Szuper.

WOTAN El kellene torlaszolni az ajtót.

KILROY Azért még nem randalíroznak zombik az utcákon.

WOTAN De egy vírushordozó bejöhet.

KILROY Miféle vírushordozó? Nem mondták egy szóval sem, hogy emberekről van szó. Lehet, hogy macskák terjesztik.

MORTECAI Jól van, bezárunk, te meg állj le. *(Odamegy az ajtóhoz, hogy bezárja. Amint megteszi, kivágódik a hátsó ajtó és belép Lotán. Totál zsidó, tipikus kellékekkel: fején kapedlit visel és minden ruhadarab fekete rajta, az egyetlen szokatlan a kezében lévő tablet.)*

LOTÁN Üdv. Bocs, hogy késtem.

MORTECAI Mi van?

LOTÁN Csak viccelek. Az utcáról jövök, kicsit elszabadultak az indulatok, gondoltam meghúszom magam.

MORTECAI Azt a vészkijáratot senki sem ismeri. És nem lehet csak úgy véletlenül felfedezni.

LOTÁN Hát én ebben elég jó vagyok. A nevem Lotán, a helyi cionista szakkör vezetője. Ezt csak azért mondom, mert előbb utóbb mindig az a vége, hogy megkérdezik, mi ez a cucc rajtam.

KILROY Haver, ez itt Coney Island, rólad meg lerí, hogy ekte zsidó vagy, mi ebben a furcsa?

LOTÁN Nem, nem, várjunk csak. Ne emlegessünk engem a helyi arcokkal jó? Én igazi zsidó vagyok, nem az a turistaféle.

WOTAN Ó, édes istenem...

LOTÁN Aha – látom te is vérvonalban vagy, de mintha nem tűnnél hithűnek.

WOTAN Miért, mert nem akarom rabszolgasorban tartani a fél világot?

LOTÁN Hohó, hohó, álljunk csak meg. Azt hiszem itt szükség lesz némi eligazításra.

KILROY Figyeljetek, mi ez itt, valami vetélkedő? Ne itt beszéljétek meg ezt jó? Nem érdekel, ki milyen zsidó, én például keresztény vagyok, de lehetnék épp hindu is, és egyáltalán, most már akkor ez így lesz? Hogy így jönnek befele az emberek ide, mint valami menekülttáborba?

MORTECAI Hagyjad csak Kilroy, engem ez érdekel. *(Lotánhoz:)* Told oda azt az automatát az ajtóhoz, azt hiszem, megvagyunk.

KILROY *(Elfordul)* Na, ez kellett, fasza kis napunk lesz.

LOTÁN *(Szenved az automatával.)* Én bármikor kész vagyok egy kis eszme-futtatásra, és mivel az utcán épp valami járvány tombol, akár még hasznosan is eltölthetjük ezt az időt. Nem akarok kellemetlenkedni, de nézzük a jó oldalát. Még tanulhattok is tőlem.

WOTAN Nem hiszem, hogy jogod van bárkinek is prédikálni.

KILROY Én ezt nem hallgatom. Nem lenne jobb, ha inkább dolgoznánk. Mondjuk, kereshetnénk egy kis pénzt, hogy legyen miből fizetnünk a koporsókat, ha tényleg elpatkolunk. Legalább ezt a két prozelitát varrjuk szét, ha majd megtérnek istenükhöz, jól nézzenek ki.

LOTÁN Kikérem magamnak, én nem vagyok prozelita. Mindig is zsidó voltam. Ez (*mutat Wotanra*), nos, őt itt meglehet, hogy az, de én?

WOTAN Hagyjál már ezekkel a vallási faszságokkal.

LOTÁN Szégyen. Szégyen, hogy ebbe az országba menekült el anyám, pont ide, ahol az ilyen magadfajták tenyésznek. Szégyen, hogy otthagya a szent földet, mikor két éves voltam, és éppen erre a lepratelepre kellett jönnie.

KILROY Ugyan, mi bajod lehet? Egész Észak-Amerika Izrael zsebében van. Bármikor elhúzhatsz innen.

LOTÁN (*Nekitámaszkodik az automatának*) Azon vagyok, ne aggódj – de volna itt még egy kis dolgom.

MORTECAI Vajon ez jó hír nekünk?

LOTÁN Nem tudsz te semmit, Hófehérke. Fogalmad sincs a dolgok állásáról.

KILROY Ja, persze, hiszen én csak egy goj vagyok, igaz? Egy senkiházi, aki szerinted a nullánál is kevesebbet ér. Igen öregem,

beleolvastam a kis Tórátokba, tanulságos mondhatom. Igazán jópofa kis rasszista dumák vannak benne. És még ti jöttök ezzel a fajgyűlölő maszlaggal? Még a fekáák se annyira érzékenyek a niggerezésre, mint ha azt mered mondani „zsidó”. Olyankor felkapják a fejüket, mintha valami tiltott szó lenne.

LOTÁN Úgy nézem, te mégis csak pogány vagy.

KILROY Keresztény volnék, de nem veszem véresen komolyan. Mondjuk ezt a jézus nonfit azért felraktuk ide (*maga mögé mutat a hüvelykujjával*), mert jól nézett ki, de gyakorlatilag még az imákat sem ismerem. De az Újszövetségből azért olvastam valamennyit. De mi a faszt magyarázkodik? Számít ez? Számíthat ez bármit a magadfajtnak?

LOTÁN Csak az számít, hogy minek születél. Te például egy keresztény ördögnek, aki elárulta a hitet. Mert ti ilyenek vagytok. Vágod azt, hogy „Páli fordulat”? A zsidó hitből született a te áruló hited is. Az őseid a rómaiak seggét nyalták, azok meg hatalmat adtak nekik. Ez hát a nagy kereszténység.

MORTECAI Nana! A keresztények csak azért váltak ki, mert elégük volt a beteges szabályaitokból. hogy csak egy példát mondjak, ők nem alkalmaztak születési megkülönböztetést vagy körülmétélést. Bármely pogány beléphetett, mert ez így volt helyes.

LOTÁN Ó, Hát persze, a ti „szeretet vallásotok”. Ez ugyebár ugyanaz a felekezet, amely ezek után isten nevében keresztesháborúk során mészárolgatta Európát? Ja, igen, már emlékszem.

MORTECAI Ez a vallás tiltotta meg a zsidóknak a rabszolgatartást, igen, én is emlékszem.

WOTÁN Senki nem tehet arról, hogy minek született. Én zsidónak születtem, mégsem követem a vallási előírásokat. Egyszerűen nem érdekel. Ez az egész ügy túl bonyolult, én meg csak élni akarom az életemet anélkül, hogy folyton a hovatarozásom miatti dogmákra kelljen figyelnem. Miért kellene magam szégyellni azért, mert egy szabad országban élek, olyan helyen, ahol nem kell bizonyítanom minden reggel az elszántságomat? Egyszerűen csak hagynak élni. Vajon a szüleid miért költöztek ide?

LOTÁN Ne merd szádra venni a családomat.

WOTÁN Az én anyám Dániába menekült a borzalmak elől, a tied meg ide. Ennyi a különbség köztünk.

LOTÁN Az én anyám legalább megtartotta a hitét, és így nevelt engem is.

WOTÁN Az én anyám meg azt akarta, hogy szabad legyek.

KILROY Az enyém szerintem kurva volt.

LOTÁN Soha nem lehetsz szabad, ha nincs hazád.

WOTÁN A mi valódi hazánk húsz megapixeles zsidói - az olyanok, mint te, és a még rosszabbak - azt gondolják, hogy mindent megtehetnek, mert ők a kiválasztott nép.

KILROY Azért egész jól össze is jött nekik az elmúlt száz év mondjuk.

LOTÁN Erről ti nem sokat tudhattok.

KILROY Te is csak azt tudod, amit elmondtak neked apám, ahogyan mi is csak azt, amit nekünk meséltek. Mindenki azt véli jónak és igaznak, amiben felnőtt. Túl sok a bonyodalom a ti történelmetekkel. Egyáltalán, mire fel ez a hype-olás? Miért kell, hogy állandóan beálljatok a képbe?

MORTECAI Nem tudnak nem beállni. Ők irányítják a világ gazdaságát.

KILROY Haggyad' má' megin a hülye összeesküvés elméleteidet.

Csend

LOTÁN Még hárman sem bírhattok velem. Az én hitem felettetek áll.

MORTECAI Csak elvakítottak. Ennyi az egész. Vagy elvakítottad magad. Tudod, barátom, mi itt nemigen foglalkozunk a vallással. Jönnek ide mindenféle népek varratni, és kurvára nem érdekel, hogy hindu vagy ortodox, katolikus vagy református, muszlim vagy zsidó. Leszarom. Amíg tud viselkedni. Te tudsz viselkedni?

LOTÁN Nos, ami azt illeti, még van mit fejlődönöm...már ami a hithű zsidó viselkedésformákat illeti. De jó úton haladok. Egy cionista szakkört vezetni sem kis dolog. Az öltözködéssel semmi gond, és a történelmet is betéve tudom. *(A kezében lévő tabletet lobogtatja)*

MORTECAI Azt meghiszem. Nem is kétlem, hogy teletömték az agyadat a meghamisított történelmetekkel.

WOTAN Egyetértek.

LOTÁN Ugyan, te meg mit tudhatsz az amerikai iskolázottságoddal? Itt az oktatás színvonala a csirkeagyak szintjén működik.

MORTECAI De a lehetőséged mindig meg van fejleszteni magad. Tudod, én csak azért tanultam vallástörténelmet az egyetemen, hogy megvédhessem magam az ilyenektől, mint te is. Meg az összes hívőtől. Én tényleg pogány vagyok. De sokat olvastam a történelmedről. És biztos vagyok benne, hogy az más volt, mint amit te tanultál.

LOTÁN Na, akkor most leülök a kamuzsidó mellé. *(Elindul, és leül Wotan mellé a kanapéra, de nem néz rá, ahogy a tetováló-ágyra felült Mortecaira sem. A bejárat felé bámul mereven)* Én azt tudom, hogy mi vagyunk a kiválasztott nép, igen, és, hogy te egy senki vagy, és az is maradsz.

MORTECAI A te kiválasztott néped jóval később telepedett le azon a földön, mint ahogy azt elhintik. Azon a területen legelőször sémi

népek éltek, meg arabok. Átmeneti terület volt, és a héberek jóval később jelentek meg. Ezt nevezitek ti „Egyiptomi fogságnak”, de már eleve egyiptomi terület volt, mikor Mózes állítólagosan egyesítette a törzseket, hogy aztán kivonuljon.

LOTÁN Te most tényleg az exodust firtatod?

MORTECAI Az exodust, amit érdekes módon egyetlen korabeli egyiptomi írásos lelet sem említ. Pedig az egyiptomiak köztudottan mindent papírra vetettek. A ti történelemkönyveitek azt tanítják, hogy legalább hatszázezer ember vonult negyven éven át a sivatagban gyerekestül, feleségestül. És erről semmit nem írtak volna a precíz egyiptomiak?

WOTAN Ja, meg még a Sínai-hegy „sincs meg” a mai napig.

MORTECAI Persze. Nem volt semmilyen kivonulás. Az egyiptomiak fele annyit sem baszakodtak, mint mondják. Sok zsidónak igenis jó volt, ahogy a dolgok működtek, eszköz ágában sem volt kivonulni. Néhány törzs elhúzott és annyi. a legelvetemültebbek, akiket a vallási vezetők behülyítettek.

LOTÁN Nekem akartok történelmet hamisítani? Átlátok rajtatok.

MORTECAI Érdekes. Pedig a te cionista barátaid odaát a legkiválóbb történelemhamisítók. Csak nem figyeltek eléggé a részletekre, azokat nem dolgozták ki

annyira. figyelj csak: Mózes megérkezik Izrael gyermekeivel Kánaánba, aztán egy isteni parancsra lemészárolja a lakosság nagy részét, a maradékot meg vízhordásra és favágásra kényszeríti? A valóságban Jerikó meg a többi hatalmas erődítmény, amelyet állítólagosan legyőztetek, hogy visszafoglaljátok a földeteket, csupán kis falvak voltak. A kései írók találták ki ezt az egészet, mint ahogy Salamon királyságát is felnagyították. Róla - az első szuperkirályotokról, akinek állítólag hétszáz felesége volt - a Biblia még csak említést sem tesz.

WOTAN Minden mítoszotokat a cionista történelem-gyárosok agyaltak ki, mint ahogy az özönvizet vagy a tenger kettéválasztását is.

MORTECAI Persze. Ez látta el üzemanyaggal az identitáskeresést, a terjeszkedési politikát és az önigazolást, bizony.

LOTÁN Hitetlen kutyák vagytok mindketten. És ez mind csak az amerikai propaganda része. Át van mosva az agyatok. És pontosan ezért kell tennünk valamit. A világ tele van a hozzátok hasonló, töltelékeknek való semmirekellőkkel.

WOTAN Salamonról még én is olvastam...

LOTÁN Na, te meg aztán. Salamon volt sokat szenvedett népünk első dicső királya...

KILROY (*Közbevág*) A ti népetek állandóan csak szenved. Azt hiszitek másoknak semmi gondja nincs?

LOTÁN (*Nem hagyja magát*) ..azt követte az Izraeli Királyság, és igenis volt Exodus, mégis milyen alapon kérdőjelezheted ezt meg?

MORTECAI Nos, ez az egész felnagyított, meseszerűvé tett. Exodus csupán pár sátornyi szakadt zsidóról szól, akik arrébb költöztek egy másik egyiptomi területre, ahol békén hagyták őket, majd pár száz év alatt kinőtték magukat és mindféle királyságokat alapítottak. Egészen addig, amíg meg nem érkeztek az arabok. Na, ez az, amit azóta is bőszen sérelmeztek, végül is. De tudod-e, hogy az arabok nem is voltak olyan gecik, mint mondjátok? Oké, manapság már nem kell őket féltetni, de a kezdetek kezdetén még nem így volt. Az arabok azt mondták a leigázott zsidóknak meg keresztényeknek, hogy, ha felveszik az iszlám hitet, nem kell fejadót fizetniük. Imaházakat is építhettek.

KILROY Ez azért elég korrupt.

MORTECAI Oké, de nézzük csak: sokaknak ez pont jó alkalom volt az isteneik lecseréléséhez – azoknak, akiknek elégük volt a zsidó dogmákból. Az arabok elhurcolták őket? Babiloni fogság? Ugyan már. Ti állandóan csak fogságban vagytok?

KILROY Szegények.

MORTECAI Júdeában, az akkori királyságokban nagyjából nyolcszázezren éltek. Ebből nagyjából húszezren hagyták el Babilont, mert bizony bárki elmehetett. A hatalom le se szarta az egészet. De csak

húszezren mentek, a többieknek meg jó volt úgy. És mindezt hogy állítja be a cionista propagandátok? Babiloni fogságként, ahonnan az emberek a Tóra állítólagos tiltása miatt nem érhettek haza, amíg a megváltó el nem jő. Ez az egész egy nagy kamu.

WOTAN Zavaros az egész, az biztos. Soha nem volt türelmem végiggondolni. Nem is lehet. Mi magunk sem tudjuk, hogy mit tudunk.

MORTECAI A történetírás mindig annak a kornak a műve, amelyben lejegyezték.

KILROY Na, én tekerek egyet. *(Hátrafordul és a laptopon sodrásba kezd. Közben elindít egy zenét. Marko Fuerstenberg „Falling Leaves” című tétele puffog fel halkán)*

WOTAN Szerintem a történelem osztályharcok sorozata. A nemzetek történelmét pedig úgy faragták, mint a köztéri szobrokat: hatalmasak, hősiesek és robosztusak. De azért: a nép nem egyenlő a nemzettel.

LOTÁN Üres bábok vagytok csak. A szentírásban ott van minden.

MORTECAI A Szentírás, a szentírás. Ó, igen, a nagy könyv, a mesék Zeusza! De hogyan is lehetne hiteles bármily történet, amelyet jóval később a megtörténthe után lett feljegyezve. Sokkal-sokkal később. Ezalatt pedig csak torzult és torzult, hogy már az újkori történetíróitok is belezavarodtak. A Biblia eltúlozza Izsák, Ábrahám, vagy Jákob

döbbenetesen hosszú életét, meg tevéket említ, amelyeket a korabeli leletek alapján csak a Krisztus előtti VII. századtól használtak. És micsoda sztorik vannak még benne! Olyan, mint egy B kategóriás mozi a gyerekkorodból: tudod, hogy béna az egész, de megnézed, mert hozzád tartozik.

LOTÁN A Tóra a gyökereinket mutatja meg nekünk, hogy ne feledjük, honnan jöttünk, amíg világ a világ.

KILROY Kész a cigi. (*Rágyújt*)

MORTECAI A Tóra a legnagyobb kamu. Mind az öt fejezetét más fazon írta. Júdea és Izrael uralkodói nagy ívben szartak a nép véleményére. Ott volt nekik a hivatalnoki kar meg a földbirtokos arisztokrácia, akik az ő szintjükön mozogtak. Az udvari írnokok, mint Sáfán és Asália - vetették papírra az egészet, kiegészítve az elit körében ismert mítoszokkal. Ekkoriban a papok elég jó helyen sztédzseltak. (*Átveszi Kilroytól a feléje nyújtott cigit*). Befolyásuk révén létrehozták minden idők legnagyobb teológiai remekművét, a Bibliát. (*Szív*) Jó kis móka lehetett. (*Benntartja, furcsa hangon:*) És a Tórát egyáltalán nem terjesztette senki. (*Kifújja*) Nem volt könyvnyomtatás, a nép jó része nem is tudott olvasni. (*Visszaadja a cigit*).

LOTÁN Felettébb béna ez a cáfolgatás. Sületlenség az egész.

MORTECAI Logikus

WOTAN Nekem tetszik. Szerintem a vallások minden korban csak a fennálló hatalmat szolgálták, nem volt érdekük, hogy a népet beolvasszák a jólétbe.

LOTÁN Komolytalan óvodás műsor. Csúnyán beettétek a propagandát, igaz?

MORTECAI Akkor most mi folyik odakint?

LOTÁN *(Gúnyosan)* Akkor most mi folyik odakint?! Mindig folyik valami odakint. Vagy még nem vetted észre?

MORTECAI Ti irányítjátok a történelmet. Mindenhez közötök van. Mond meg te, hogy mi jön most.

LOTÁN Minden vándor útja véget ér egyszer.

WOTAN Ez meg mit jelent?

LOTÁN Azt tudom, hogy aminek meg kell történnie, az meg is fog, bármi is legyen az ott odakint. Illúziók közt élünk, és azt hisszük, hogy megváltoztathatjuk azt, ami elrendeltetett.

KILROY Na jó, Ideje frissíteni. *(Odamegy Wotanhhoz és nyújtja neki a cigit. Az elveszi.)* Kezdek begolyózni itt. *(Visszamegy a laptopához, a zene közben lehalkul, ő meg elkezd pötyögtetni)*

MORTECAI Nem hinném, hogy korán szabadulunk ma.

LOTÁN Nekem meg van egy olyan érzésem, hogy nincs még vége a stand up-olós prédikálásodnak ugye?

KILROY Haha.

MORTECAI Hát éppenséggel átfésülhetjük még az újkori történelmet is. Hátha abban tájékozottabb vagy.

WOTAN Ez fasza. Alakul a műsor. *(Feláll, visszaadja a cigit Kilroynak, aztán elindul az automata felé.)* Tetszik ez a kibelezett történelemóra.

LOTÁN Ez nem egy kabaré, tudod? Te meg sem érdemled meg, hogy a kiválasztott néphez tartozol. Tudod, aki zsidó anyától született, az a világ bármely részén szabadon élhet.

WOTAN Ez ismerős. Az izraeli vezetők mindig is elutasították a képviseleti demokráciát a zsidósággal kapcsolatban bármely országban, mert Izrael önmagára, mint az összes zsidó államára tekint.

LOTÁN Ez így helyes.

WOTAN *(Pénzt dob be az automatába)* Ez nem valami demokratikus. Ott élhetek, ahol akarok zsidóként vagy nem zsidóként. Egyedül én döntöm el, mit érzek magaménak, és mit nem. Hogy hol van a hazám.

KILROY Baszki!

MORTECAI Mi van? *(Odalép, hogy nézze, miközben átveszi a cigit és beleszív)*

KILROY Tényleg karanténban van a nagy alma. Kint van az egész katasztrófavédelem. Hallod, emberek fekszenek az utcán, mint a döglött legyek, látod? Tisztára horror.

MORTECAI Basszus...

KILROY Ez komoly. Figyeld már, azok még a bevásárlóközpontokig se jutottak el, hogy

feltankoljanak hidegélelemmel. Ott fetrengenek a tolóajtó közepén egymás hegyén hátán.

MORTECAI Az ott az Empire State Building?

KILROY Ja, tele van döglött turistákkal a tetőtér.

WOTAN *(Iszik)* Azt hiszem, még időben érkeztem.

KILROY Beszarás! Mint a „28 nappal később”-ben. Talán felhívhatnám Katrinát. *(Visszaveszi a cigit, szív még egyet bele aztán elnyomja a laptop melletti hamutálban)* Neked se ártana Katie-t.

MORTECAI Katie nagy lány már. Majd megoldja.

WOTAN Hát én meg lemerültem. Nem, tudom, mi lehet otthon. Katriss valami vevőt várt, aki elviszi az a hülye dögöt. Muszáj volt megszabadulnunk tőle. Folyton szürrealista kortárs verseket mormogott magában.

LOTÁN Egy dög?

WOTAN Hát, egy olyan kutyaféle.

LOTÁN Milyen kutyaról van szó?

WOTAN Egy Lonsdale terrierről. Még Magyarországon kaptuk az egyik betegtől, akit Katriss meggyógyított. Na, mindegy ez hosszú.

LOTÁN Te jártál Magyarországon? Várjunk csak. A barátnóm épp ma ment el megvenni egy terriert a.....-ra. Egy újsághirdetésben látta a képét. Nagy terriermániás.

WOTAN Baszki. A mi kutyánkat veszitek meg. Sok sikert. Általában este nyolc körül kezd rá a sportösszefoglaló alatt.

LOTÁN Várjál csak. Magyarország? Ezt nem hiszem el. Én itt építem a mozgalmat, ez a senkiházi meg már Magyarországon is járt.

KILROY (*Gépel*) Miért olyan nagy szám ez? Egyszer voltam ott valami baromi nagy fesztiválon, ami tele volt jó nőekkel. Apám, annyi jó picsát még életemben nem láttam egy helyen. (*kis szünet*) De gondolom te nem erre utaltál.

LOTÁN Egy magyar rabbi, bizonyos Natonek József volt a cionizmus előfutára néhány barátjával együtt. Az az ország egy fontos kapocs.

KILROY Miért? Nincs már hova telepíteni a kivándoroltakat? Még egy országot le akartok nyúlítani?

LOTÁN Izrael mindig a mi földünk volt.

MORTECAI Egészen pontosan 1948 óta a ti földetek. A háború után kijátszottátok magatoknak. Az I. Világháborúig még engedély nélkül telepedtetek le Izraelben, ami török terület volt, de aztán csak nem akart alábbhagyni az Alija. A zsidók egyre szervezettebbek lettek, beindult a könyvnyomtatás, egészségügyi központok létesültek. Innen már nem sok kellett, hogy az első önvédelmi szervezet a Hasómér megalakuljon. Mire a háború eljött, a zsidó hadtest már készen állt, hogy támogassa az

angolokat, akik cserébe támogatják a betelepülési hullámokat. Damaszkusz eleste után úgy harmincezer zsidót telepítenek be Palesztin területre. Az arabok persze lázadoznak, hát, még amikor 1935 körül még több askenázi érkezik Németországból. Mire a II. Világháború megkezdődik, Palesztina egy harmada zsidó.

Csend

WOTAN A többit már tudjuk.

MORTECAI Izrael 1949-től az ENSZ tagja.

WOTAN Háborúk, háborúk, háborúk...

MORTECAI És a '80-as években az új történészek által indított izraeli vitában egyetlen mérvadónak mondott történész sem vesz részt.

WOTAN Mindenki a zsebükben van.

KILROY Uff! Letöltöttem a Parkműsor negyedik évadját.

LOTÁN Elég volt!

*Csend. Aztán halk zene indul:
Vanmyke_Mandragora. a következő mondatokat
szinte darálják:*

A nemzet olyan csoport, amely polgári egyenlőségre törekszik azok számára, akik részesei, valamint a hatalommal rendelkezők és az alattvalók számára is lehetővé teszi a közös identitástudatot.

WOTAN A nép olyan társadalmi csoport, amely meghatározott területen él és közös kulturális normarendszerrel bír.

LOTÁN A nemzet rendelkezik közös területtel.

WOTÁN A legtöbb nemzet rendelkezik kulturális kisebbségekkel.

MORTECAI Kivéve Svájc, Kanada vagy Belgium, ahol eleve három nyelv hivatalos és a gazdaság gyorsan fejlődött, az információáramlás pedig gyors volt.

LOTÁN A nemzet megerősítéséhez mindig is szükség volt szertartásokra, nyilvános kulturális ünnepekre, amelyek a kollektív tudatot erősítették.

MORTECAI A nacionalizmus kialakulása az iparosodás időszakára tehető. Az emberek városokban kezdtek el élni, elmaradtak a vidéki közösségi élmények, a kommunikáció új eszközei pedig a nemzeti ideológiák terjedését segítették.

LOTÁN A vallások túlélésének oka lelki tényező, amivel értékesebbet kellett kínálniuk a tömegek számára, mint a politika.

MORTECAI Nyugaton a polgári nacionalizmus alakult ki, amelyet bárki magáénak érezhetett állampolgárként, keleten viszont születés alapú etnikai nacionalizmus jött létre. A polgári nacionalizmusban jobban elfogadták a zsidó identitást. De az ipari forradalommal a vallás hatalma is csökkent. Ezért kellett a nemzeti „ethnosz”-ról szóló

meggyőződést erősíteni, kitalált mítoszokat használni az irányításra. Így uszították egymásnak a katolikus horvátokat az ortodox szerbekkel, aztán mindkettőjüket a muzulmán koszovóiakkal. a kommunista rendszerek bukása után már az árnyalatnyi nyelvi különbségek is elegendőek voltak egy háború kirobbantásához. az országok kisebbségi értelmiségi mítoszokat kezdtek gyártani saját történelmükről. A nemzet képét a kornak megfelelő elvárásokhoz igazították.

LOTÁN Az európai fajelmélet terjedéséhez nagyban hozzájárult az ipari forradalom vívmányai által keltett felsőbbrendűségi tudat.

MORTECAI A Biblia nemzetiesítése és mérvadó történelemkönyvé formálása Heinrich Graetz és cionista barátai igyekezetének köszönhető. A Bibliában szembeötlő en hiányzó láncszemeket igyekeztek pótolni, az időközben feltárt ásatások eredményeit pedig elmismásolni. Ennek ellenére olyan leletek láttak napvilágot, amelyek kétségesse teszik az addigi elméleteket. A feliratok tanulsága szerint a filisztieusok például csak a Kr.e. XII században jelenhettek meg a környéken.

WOTAN A XX. század második felében, az izraeli David Ben-Gurion kormánya alatt, az intellektus és a politika találkozásán szabták az irányt. A közvélemény alakításának módszerét, és az iskolarendszer szabályozását. Izrael állam első éveiben a közalkalmazottakat

kötelezték nevük bibliai eredetű megváltoztatására. Kitalált nacionalizmust táltak a bennszülöttség érzetével, amelyet a történelemkönyvekkel beleneveltek a diákokba.

MORTECAI Ahhoz, hogy a cionisták céljukat elérjék, arra volt szükség, hogy a különbözőségeket elmossák, a világ zsidóinak sajátosságait figyelmen kívül hagyják, és egyetlen ugrással az ősi vallásos múltban teremjenek. De a történelemírás nem volt elég, mert kronológiailag töredékes volt, ezért szükség volt a tudományra is, ami a biológia lett. Az anyai ágon való származás, amivel nem csak a faj, de a kultúra tisztaságát is megőrizhették.

WOTAN A zsidók és a palesztinok nagy részének ugyanaz a három férfi őse volt nyolcezer évvel ezelőtt.

A zene véget ér

LOTÁN Mindegy, mit kamuztok itt össze. Senkik vagytok.

MORTECAI A kamu te vagy. Nincs zsidó faj, sem pedig jellegzetes zsidó testalkat. Az elszigeteltség, az egymás közti házasodás és a gettókban töltött idő kialakított bizonyos típusokat, ahogyan az életmódjuk hatással volt a viselkedésükre és a megjelenésükre is. A vegyes házasságok száma növekszik, és a

felnövő generációk egyre kevésbé rokonszenveznek Izraellel.

WOTAN Az biztos, hogy több a nyugatra vándorló zsidó, mint a betelepülő cionista. Én például nyugaton élő zsidóként nem tudom milyen kisebbségben lenni. Mert itt több jogom van, mint otthon az araboknak, akiktől 130 ezer hektárt elvettek és most kerítés mögött élnek.

LOTÁN Fattyú! Az Egyesült Államok létét sem kérdőjelezi meg senki, noha erőszakkal vették el a földet a bennszülöttektől!

MORTECAI Jól van. De mi nem hepciáskodunk annyit.

LOTÁN Hát remélem, kipusztultok.

MORTCAI Szeretnéd, mi?

LOTÁN Ez egy elrontott növekedési társadalom, ami felzabálja a földet. Meg kellene szüntetni a túltermelést és a túlfogyasztást. Huszonhatszor többet fogyasztunk, mint száz éve, és az embert a tárgyak birtoklása határozza meg. Elvesztek az olyan értékek, mint például a családhoz vagy a hazához való tartozás. Csak a fogyasztói szemlélet maradt. Felzabálunk mindent.

WOTAN És netán van valami tervünk?

LOTÁN Tervünk? Ahhoz neked egészen biztosan semmi közöd.

A lépcsőn Saroyan jelenik meg, és jön le komótosan. Fehér pólót visel, amelyre egy plasztikbombákkal teli heveder van rajzolva. Nagyon élethű: digitális kijelző, drótok, stb....Megáll a lépcső alján.

SAROYAN A vírus terjedésének ideje nagyjából egy óra. Ezután már jelentkeznek a tünetek.

LOTÁN (*Mortecaihoz*) Te egy arabot tartasz a házádban?

SAROYAN Na, kezdődik.

MORTECAI Honnan tudod, hogy arab? Hátra se néztél.

LOTÁN Érzem a szagát.

MORTECAI Na és? Mi bajom lehet? Amúgy anti-arab.

LOTÁN Az arab az arab öregem, és piszkosul rossz helyre költözött.

MORTECAI Szerintem, ezt csak te látod így. Eddig sem volt vele semmi gond. Eleinte itt tanult nálam varrni, most meg közetszakértő. És elég jól nyomja.

SAROYAN Fogjátok, hogy mit mondtam? Mindenkinek annyi. És nincs hozzá közöm.

WOTAN (*Lotánra*) Ennek a haszidnak viszont lehet, hogy van

KILROY Ti engedtétek be.

LOTÁN Hát, most már itt vagyok. És ahogy látszólag felülkerekedtek rajtam, öröm nézni az elbizakodottságotokat.

SAROYAN Valaki világosítson fel, hogy mi van. Felkelek, bekapcsolom a tévét, és azt mondják, kábé jól haladunk a világvége felé. Ami nem csoda, mer' teszünk is érte, na de így kora reggel...

LOTÁN Te már csak tudod. A fundamentalista haverjaid lenyírnak mindenkit ott, ahova befészkelik magukat. Ti vagytok a szabad világ csótányai!

SAROYAN Menj az anyádba a szabad világgal. Mit süketelsz itt össze. Olyan sose volt. De inkább meséld csak el, mit műveltek ti az emberekkel. Igen, az iszlám fundamentalisták országokat terrorizálnak, de a muzulmánok nagy része nem kér ebből.

KILROY Egyik vallás se jobb, mint a másik.

WOTAN Ja. A katolikusok vállat vonva bocsánatot kértek a keresztényháborúkért és azt mondták a szentlélek megtisztítja őket bűneiktől. Aztán ennyivel le is van rendezve.

MORTECAI Úgy fest, a dolog ismét élesben megy. Úgy értem, lehet, hogy tényleg megérett a világ a változásra. Lassan elfogy alólunk a föld, de mi azért csináljuk tovább. Nincs megállás. A zöldek még mindig kevesen vannak, a gazdasági érdekek pedig továbbra is erősebbek, mintsem felhagyjunk a pusztítással. Oké. De azért lett volna még egy tíz- tizenöt évünk, mielőtt az ökológiai rendszerek végleg összeomlanak. Most viszont valaki hibázott.

WOTAN Vagy szándékosan tette.

MORTECAI Talán jobb is így. Gyorsabb és tisztább.

LOTÁN Egyetértek.

Csend

SAROYAN Miért van az az érzésem, hogy tudsz valamit, amit mi nem?

LOTÁN Ti tettetek azzá, ami vagyok. És ez a sorsotok része, ami az enyém is.

WOTAN Beszélj értelmesen. Elég volt ebből a sejtelmes süketelésből.

LOTÁN Igaz is, most már úgyis mindegy.

KILROY (*Felugrik*) Akkor? Mondjad csak!

WOTAN Beszélj!

Csend

LOTÁN (*Mosolyog*) A vírus tényleg elég durva. Hozzáteszem, van még vagy két tucat hasonló, ami néhány hét alatt kiirtaná az egész emberiséget, de ha jól tudom, arra ott kint van ellenszer. Vannak, akik ismerik.

MORTECAI Miről szól ez az egész?

LOTÁN Természetesen a megtisztításról.

MORTECAI Mint mindig.

WOTAN Mint mindig.

LOTÁN Az ember is csak egy vírus, amely nem hátrál. ahhoz, hogy megfékezd, egy másikkal kell harcolnod ellene. Hiszen minden csak kémia, s ha okosan adagoljuk, a megfelelő képlet alapján az élet is működőképes lehet. Ahogy viszonylag az is volt nagyjából az iparosodás koráig, amit már annyiszor említettetek. Igen, én is azt hiszem, hogy ott kezdődtek a bajok. Nézzétek csak meg hol élünk száz évvel később: könyörtelen férgek és aljas élősködők világában. Az érvényesülésért

hazudnak, a csillogásért élnek, és hatalommámorban úsznak, mialatt mások a mocsárba fulladnak. Az egész bolygó egy szemétdomb. Celebek, médiamogulok, iparmágnások, a zeneipar futószalagon ömleszti a jellegtelen dalokat, a nők mind kurvák. És a tetvek csak szaporodnak, egyre többen lesznek, és most már műanyagot kell zabáltatni egymással, hogy jóllakottságérzetünk legyen. Túl sok patkány van ezen a csillagon. És én nem akarok ilyen világban élni.

MORTECAI És egészen biztos vagyok benne, hogy az a párszáz zsidó is így gondolja, akinek kezében van az ország termelése.

KILROY *(A komód egyik fiókjába nyúl és egy pisztolyt vesz a kezébe, amelyet aztán Lotánra szegez)* Mi a faszt csináltatok? Szétloccsantom az agyad, te barbár!

LOTÁN Hagyjuk ezt butaságot.. Különben is, szerinted számít ez? Le akarsz löni, miközben lehet, hogy csak pár órát élek még? Kint tombol a pestis öregem, te meg hadonászol itt ezzel a vassal?

KILROY Most mondtad az előbb, hogy van ellenszer. Lehet, hogy te már megkaptad.

LOTÁN És idejövök baszakodni veletek, hátha lelőtök?

MORTECAI Ami azt illeti, inkább mi baszakodtunk veled.

LOTÁN Na látod. Akkor meg még úgy sincs értelme.

KILROY Akkor csak mond el végre, hogy mi folyik itt!

Csend

LOTÁN Ha az életmódunkat a mostani keretek között folytatjuk, nagyjából 2020-ra, 25-re el fognak fogyni a lehetőségeink. A föld tönkrement. Tönkretettük. Ahhoz, hogy fikarcnyi esélyünk legyen megmaradni ezen a bolygón, legalább három évig le kellene állítani mindenféle születést. Senki nem szülhetne. Akkor talán, és akkor is még csak talán vissza lehetne fordítani mindent. A betegségek meg a háborúk végzik a dolgukat, és persze a szükségletek is megváltoznának. Véget kell érjen ez a pazarlás. De azok, akik ezt az egészet kiagyalták, nem hiszik, hogy az emberek képesek megváltozni, és igen, az a pár száz zsidó úgy gondolja, hogy ideje rendet tenni a káoszban, amit hagytak eldurvulni. A lakosságot nagyjából ötszáz millióra kell redukálni, hogy a természet újra lélegzethez jusson.

MORTECAI Na és, mit gondoltok, nem próbálták még meg eddig? Több száz éve ez megy. A globális elit tagjai már régóta űzik ezt a játékot. Háborúkat robbantanak ki koholt vádak alapján, eszmerendszereket hoznak létre, a kommunizmus, a szocializmus mind az ő művük. Most meg a mindent elborító multikulturalizmus. A Rothschild-ek meg

Rockefellerek leszármazottjai, az EU, az IMF, a központi bankok, az élelmiszermanipulálások, a GMO, az új világrend. A Világbank célja, hogy adós rabszolgákat csináljon az emberekből, hogy milliók haljanak éhen. Itt zajlik az egész a szemünk előtt. A törvényileg előírt vakcinák...tudtátok, hogy egy átlag amerikai tizenéves koráig harminchat kötelező oltásban részesül? Legyengítik az immunrendszeredet. A kozmetikumokban lévő parabének, az élelmiszerekben és a mosószerekben használt foszfátok, az édesítőszeresek. Mérgek. Most is valami ilyesmiről van szó igaz?

LOTÁN Ez egy jóval gyorsabb megoldás, mint kívárni, hogy az emberiség mit művel.

KILROY A kurva anyátokat!

LOTÁN Ezek az emberek elérhetetlenek számotokra. Az illetékesek nem mondanak semmi konkrétat a vírusról? Mert semmi sem tudnak. Nem ők irányítanak, és most maguk alá hűgyozva izzadnak az irodáikban, hogy mi a fene legyen. Az utcákon fertőzött emberek rohanganak, és pár napon belül kipusztul az egész keleti part. Két hét múlva az egész kontinens.

SAROYAN A kurva...

LOTÁN Olyanokat kerestek, akiknek már nincs vesztenivalójuk. Halálos betegeket, és egyedülállókat. Ne meg néhány önkéntes is akadt.

WOTAN Várj csak.

LOTÁN Beléjük oltották a fertőzést. Elég, ha egy légtérben vagy velük. Pár óra az egész. Nagyon gyorsan terjed. A kiválasztottak megkapták az ellenmérget. Ők fogják újratereíteni az életet.

KILROY Mit nektek egy ország? Az egész világot akarjátok.

LOTÁN És a legjobb csak most jön.

KILROY Mond csak még el nyugodtan, aztán, ha nem bánod szétlövöm a fejed.

LOTÁN Nem lehet tiéd a végső bosszú. Az csak az én népemnek jár. Képzeld csak el. Állítólag harminc-negyven éven belül megvalósítható lesz a hallhatatlanság. A sejteket biológiailag tudjuk majd irányítani, lassítani az öregedést. Na, persze még sok a munka vele, de lesz időnk bőven.

KILROY (*Hisztérikusan*) Lesznek túlélők. Lesznek olyanok, akik még idejében fedezékbe vonulnak. Harcolni fognak, bassza meg, mondjátok meg neki, hogy harcolni fognak.

LOTÁN Nem sok esélyt látok erre. Az élet megszokott formája össze fog omlani pár nap alatt. A tőzsde, a világgazdaság, minden.

MORTECAI De hát az egész a ti kezetekben van. Ti irányítjátok az egész kócerájt. Ezt az országot is. Az Amerikai Jegybank négy legnagyobb fejese egyben a négy legnagyobb olajipari mágnás is, és ezek az emberek pénzelik a kormányt. A fizetett lobbistákkal és a támogatott kampányokkal irányítjátok a politikát. Nem számít ki az elnök, azt tesznek,

amit akarnak. A világ elit által finanszírozott cégek erősebbé válnak, mint a kormány. A középosztály pedig eltűnik. Csak gazdagok és szegények lesznek. Szóval, ha már így kisajtoljátok az emberiségből az utolsó csepp vért is, akkor bizonyára szükségetek van ránk!

LOTÁN Sokan vagyunk. sokan, akik markolnak a tálból, és csak élösködnek. Csak az elhivatottakra van szükségünk. Ötszáz millió ember bőven elég mindenre. Hatalmas szabad területek, bő termés, nem pazarló életmód mellett. A föld majd meghálálja, hogy abbahagytuk telhetetlen kiaknázását. De fiúk, van még egy rossz hírem.

SAROYAN Ne kímélj.

LOTÁN Kezünkben van a technika, amellyel a fogyóban lévő fosszilis energiahordozókat helyettesíthetjük.

KILROY Ez meg mit jelent?

MORTECAI Azt, hogy már rég kilábalunk volna a gazdasági válságból, csak hogy ezeknek a tetveknek az nem érné meg. Kik érdekelné a kőolaj, amely az egész huszadik századi társadalmat mozgatja? Összeomlanak a hatalmuk.

WOTAN Az új energiaforrást óvatosan kell bevezetni, nem robbanásszerű felfedezésként.

LOTÁN A gazdaságnak vége lenne. Ezt senki nem akarja.

WOTAN Cseppenként adagolják. Amíg el nem fogy az olaj meg a többi. Szépen lassan.

SAROYAN De hát akkor nincs értelme kiírtani a lakosságot!

LOTÁN Eljött az idő. Az új technológiával többé már nincs szükség rabszolgákra, termelőegységekre, hangyákra. Megszázszorozódtak a lehetőségek. Még az űrbe is kijutunk. Kár, hogy mi már nem láthatjuk...

KILROY Jön valami kibaszott speciális kommandó, és telekúrja a fejeteket skulókkal, AZ LESZ!

LOTÁN Ugyan. Ha netán mégis maradnának túlélők, azt a megfelelő erők majd megoldják. Legrosszabb esetben is néhány kiéhezett ellenálló a világ eldugott szegleteiben, akik azt sem tudják, ki ellen harcoljanak.

Csend

MORTECAI (*Lotánnak*) Te is az vagy, igaz?

KILROY Hogy?

Csend

MORTECAI Mennyi időnk lehet még?

Kilroy fejbelövi Lotánt, aki a kanapé végébe csapódik. Mortecai a pisztolyfüstön keresztül a laptophoz megy és kisvártatva elindítja Joe Le Bon: Neptuner című szerzeményét. Saroyan ezalatt pénzt dob az automatába, majd a kiguruló

*ásványvizet felbontva meglocsolja a rododendront.
Eközben Wotan odanyúl a halott Lotánhoz, majd
kivéve kezéből a tabletet, a hírek nézegetésébe kezd.
Egyedül Kilroy áll mereven, a pisztolyt még mindig
maga elé tartva bámul előre. Fény halványul.*

Peremhelyzet

„Ki tett engem ide? hogy fogok valah is kiszabadulni? Leszek-e én valaha is szerencsés ember? Mi döntötte el, hogy pontosan ebbe a rekeszbe kerüljek? Honnan a francból gondolja bárki, hogy ezt én irányítom, hogy bármiben is más lehetnék, mint ami vagyok?”

Joseph Heller_Valami történt

A város elnagyoltan terül ki előttem, ahogy felérek az egykori metróállomás lépcsőjének tetejére a Niuwemarkton. A nap nyilván megint megsértődött, mert áttetsző pettyekben hull alá a feledés. Overallom bal zsebemből hideg techno zakatol a fülembbe, ahogy nézem az üres teret. A zene nem akar semmit, csak szól. Nem sablonos érzelmekről sem pedig közhellyé gyépelte szerelemről, mint régen. Egyszerűen csak kikapcsol. A másik zsebemben egy pendrive, amelyen a felvétel lapul. Szürke ruhát viselek, ami megvéd, ha csak nem futok bele egy komolyabb ellenőrzésbe. De sehol senki.

Elindulok az Amstelkring felé, és megpróbálok nem sietni. Az túl feltűnő lehet. Így öltözve Alsóként vagyok aposztrofálva a rendszerben, amely ezt a várost is lükteti. És a városokban mindenki egyenlő, mindenkinél

pedig csak a Felsők egyenlőbbek, akik az irányításra hivatottak. De a fekete kaftánosok nem nagyon merészkednek ki a saját városrészeikből.

Elhaladok a He Hwa szétmállott maradványai mellett. Az egykori buddhista templom csonkjain kanárisárga festékfröccsenések terülnek el rendszertelenül, a legtöbb helyen már teljesen beporosodva. Néhány elhasznált jelszó még a földön hever, de aztán

Üres szél fúj tovább a valamikori piros lámpás negyed gyomrából, ahol a szűk sikátorok megpróbálnak beszívni, pláne, hogy nem hagyom magam. Minél előbb el kell jutnom az ellenálláshoz. Ha idő előtt lebukok, és kiderül, hogy a peremterületről jöttem, akkor vége. Mehetek Karanténvárosba. De nem azért küzdöttem el magam idáig Koppenhágából, hogy most feladjam. Már nincs sok hátra.

Átmegyek a kiszikkadt dupla csatornán, ami tele van rozsdás biciklironcsokkal, és megpillantom az Oude Kerket. Ez volt a város legrégebbi temploma. Gyerekkoromban jártam itt utoljára apámmal, aki megszállottja volt 'Dam-nak, ezért minden évben eltöltöttünk itt egy hosszú hétvégét általában Húsvét

környékén. De ez még jóval a járvány előtt történt. Mára semmi nem maradt a színes varázslatból. Fakó szellemvárossá változott ez is, mint minden más erődítmény a világon, csupán néhány elmaszatolt óriásplakát-fosztlány emlékeztet arra, hogy

Kifordulok a rakpart felé, mert egyenesen tovább a Beurs Van Berlage épülete következik, amit egész biztosan őriznek. Márpedig semmi szükségem felesleges kérdezősködésekre. Ez lenne a rövidebb, de veszélyesebb út. Így viszont el kell majd haladnom a központi pályaudvar bejáratánál, ami még biztosan működik, tehát emberek is vannak. Ha szerencsém van, akkor csak Alsók. Egyetlen fekete kaftán is veszélyt jelenthet.

Már látom is a foghíjas villamostemetőt a pályaudvar előtt, a Hendrikkade-n pedig férfiak ácsorognak egy bódénál, amely palaszürke gőzt okád. Dél körül jár az idő, tehát valószínűleg csak ebédelnek. Szürke ruhát viselnek, melyek derekán literes oxigénflakonok csüngenek. Néhány a kezükben is

Még nem vettek észre. A Beurs Van Berlage-tól viszont elég jól ide lehet látni, a térfigyelők egészen biztosan befogtak már, szóval jobb lesz igyekezni. Az arcomat takarja

a szári, mégsem nézek balra, nehogy a szemeim alapján be tudjon azonosítani a szkanner. Nem ismerem az itteni szokásokat, de minden bizonnyal ugyanazok, mint bárhol máshol a világon: nők csak engedéllyel tartózkodhatnak az utcán. ami azt illeti, a tagsági legyárttatása nem kis munkámba került odahaza. Két mocskos arabbal is le kellett feküdnöm érte. Mindkettő bűdös volt és szőrös, és soha nem láttam még akkora

Fel kell nyitni az emberek szemét, el kell mondani mindenkinek, hogy mi folyik itt. A cél nagyon közel van. Még nem látom. Az új világrenddel nem mindenki képes azonosulni, de én megtalálom közülük, amennyit csak tudok, hogy lejátszhassam azt a felvételt. Ferdén elültetve bolyongok a semmiben. A zene monotonosságára kattognak a lábaim tovább.

Elérem a csoportosulást és az egyik fickó észrevesz. A többiek utána fordulnak és érdeklődve méregetnek. Rég láthattak nőt. Az Alsóknál szabályozva van a születés, és már csak a harmadik generációsoknak engedik az utódnemzést. A járvány utáni megmaradt közösségek nem szaporíthattak tovább. De azt mondják, a vágyak azért megmaradtak az ivartalanított férfiakban. Nem tudom, hogy

megy ez. Nem ismerem ezt az érzést. Azelőtt csak nőkkel voltam. De ez itt most nem jelent semmit.

A férfiak láthatóan második generációsok. Valamiért különös kék fény ül a szemük mélyén, amely azt suttoghatja nekik, hogy vessék rám magukat. De mégsem teszik. A kamerák mereven figyelnek, ezeknek meg hibázni eszük ágába se

Felgyorsítom a lépteimet miközben orromat sült kutya és odaégetett paradicsomszós szaga csapja meg. A férfiakon látszik, hogy otthagyták már néhány közeli rokonukat a sarkon az olyan hibák miatt amelyeket most nem fognak elkövetni.

Végre túljutok a Henrikkade-n és a pályaudvar végéhez érek. Odafent a felhők gonoszul mosolyognak rajtam, mert tudják, hogy már ők irányítanak. Úgy fest, hogy mára esőt rendeltek a Testületben, mert hamuszürke árnyalatban pállik minden. Még vagy tíz perc mire a vonatsínek mellett a Westerparkhoz érek. Errefelé már szkennerek sincsenek. Még mindig üres az utca, ami nem csoda, de vajon hová temették azt a sok millió embert világszerte? Arra gondolok, hogy bizonyára egyszerűbb lehetett felperzselni az egész halmot. Miért nem születünk alufólia-

tekercsnek? Lepakcsolom a zenét, mert közel a cél.

A kereszteződésen túl már ott kell lennie az egykori gázgyárnak, ahol az ellenzékiek székelnek. Ennek az információnak a megszerzése egy másik dugás ára volt. De most már itt vagyok.

A tökéletesség elérése önmagad elvesztéséhez vezet.

Ezt látom felpingálva a Gasfabriek bejárati épületének oldalára, mikor odaérek. Az apró fehér betűk már jó ideje marhatják a vörös téglákat, és végre sikerül nekik. Vajon mi lehet a túlélés titka?

Az épület mellett több tucat anakondányi kerítés siklik tovább a hatalmas terület oldalbordájaként, de engem csak a bejáratról számított 5745. rács érdekel. Ezt a rácsot kell kissé megrángatni ahhoz, hogy az ellenállók észleljék jöttömet, és beengedjenek. Fel sem merem idézni, hogy ezt az információt milyen áron szereztem meg. Kezemmel a rácsokat simogatva haladok tovább, hogy

Remélem nem rontottam el a számolást, mert egyenlőre nem történik semmi. Megrángatom ismét. Akkor hallom meg a

lépteket. Megfordulok és megpillantom a fekete ruhás férfit. Nem értem hogyan csöppent oda a nagy semmiből, de nincs időm ezen gondolkodni, mert már ott is van mellettem. Most veszem észre, hogy még fiatal. Felém nyúl és magával ránt vissza a Waterpark felé.

- Gyere innen, ez csapda! – közli nyersen és tovább húz. Önkéntelenül követem, nem tudom, hirtelen mit mondjak. Kezdeti ellenállásom megmagyarázhatatlan nyugalomba csap át, és tudom, hogy így rendben lesz. Most már elengedi a kezem, és látom, hogy futunk. Lihegünk egymás mellett a parkig, miközben lépteink együgyű dallammá devalválódnak az utca klaviatúráján. A sarkon nyers szél fogad, mire megtorpanunk.

- Most már jó lesz.– mondja a fiú és nagyon mélyen a szemembe néz, pedig le se lát. – Ne aggódj, nem bántalak. – folytatja – A nevem Díjf.

- Felső vagy. – reflektálok, mintha ez bármire is jó lenne.

- Már csak a ruhám és a testem szerint. A fejemben már máshol járok.

- Na és merre jársz?

- Még csak most indulok. Te miért jöttél ide? Mit ígérték neked?

- Az ellenállást. – felelem, mire elmosolyogja magát

- Nincs semmilyen ellenállás. Azok odabent mind Felsők. A perverzebb fajtából. Azon élvezkednek, hogy kifogják az olyanokat, mint te. Akik mernek hinni az ellenállásban. Mert még mindig akadnak, akik nem annyira lojálisak a rendszerhez. A roncsvárosokban és a peremhelyeken élők annyira nem izgatják őket, mert évről évre kevesebben vannak. A mobilszkennerek hónapok óta nem találtak semmit.

- A mobilszkennereket simán ki lehet játszani – vágok közbe, és az otthoniakra gondolok, akiket már hetek óta nem láttam. Szívem kissé szorosabbra húzódik. Díjf eközben megnyugvással vegyes elégedettséget áraszt magából.

- Bizonyára. De akkor is hiába jöttél. Odabent csak egy eufória-injekciót kapnál, aztán meg végig menne rajtad fél tucat prozelita. És még élveznéd is.

- Jól hangzik. – sóhajtok fel és lehet, hogy életemben először vonzalmat érzek egy – De akkor miért segítesz?

Szemének erezettsége neonzöldre vált.

- Felső családból származom. Az apám ott ül a Testület helyi kirendeltségében. Egyszer elmaradt a szokásos délutánra kiutalt alvásórám, mert szerelték az alvószobát, így hát hazamentem. Az előszobában véletlenül kihallgattam apám beszélgetését az egyik tudós barátjával. Arról

beszéltek, hogy a kutatók végre ráleltek a hallhatatlanság titkára. Génmanipulációs eljárással képesek lassítani az öregedést.

A zsebemben lévő felvételre gondolok, és ki kell, hogy ábrándítsam:

- Ez a hír sajnos nekem nem új. A beavatkozást csak a Testület kiváltságosain alkalmaznák, igen. Ellenkező esetben ismét megindulna a népesedés.

- Jó füled van. Itt nem sokan élünk, akik másként gondolkodunk. Távolabbról vagy, igaz?

- Koppenhága.

- Nem rossz.

Az állandósult hóhullámok átsüvítenek a lábaink közt, és a járda felragyog. A közeli vasútsínek megremegnek a fényárban, és érzem, hogy mennünk kéne.

- Mennünk kéne. - mondja

- Nem nagyon van mit enni odakint. - mondom én

- Akkor mire jó nekünk a hallhatatlanság?

- Meg kellene hallgatnod a felvételt, ami nálam van.

- Valami nem stimmel azzal, amit a vírusról tanítanak történelemórán, igaz?

- Bizony, hogy nem.

- Akkor tehát te sem hiszed el, hogy idegen civilizációk mérgezték meg minket?

- Nem egészen.
- Te ott voltál.
- Nekem szerencsém volt. Dániában, a hegyek közt...
- Peremterületen maradtál.
- Valahogy túléltem.
- Tudsz valamit?
- Többet, mint hinnéd. – felelem sejtelmesen
- Te mire jutottál?

Feláll a szőr a hátán, de folytatja:

- Olykor katatóniássá válok, mert nem tudom már mi igaz.

Elnézem, ahogy a nap narancsszínbe mártózik a feje felett és mosolygok. Lehet, hogy az ellenállást nem találtam meg, de itt van egy Felsőivadék, aki talán az én oldalamon áll. Hány évnek kellett eltelnie ahhoz, hogy idáig eljussak? Most én fogom meg a kezét és húzom tovább a Haarlem negyede felé, át a rozsdásodó síneken, közben pedig elmesélem neki az én történetemet. Beszélek a hangfelvételtől, amit egy régi barátom, Saroyan küldött a vírus kitörésének napján. Izgatottan mondja fel a rögzítőre, hogy hamarosan meg fog halni. Egy tetováló szalonból küldi az üzenetet, és elmagyarázza, hogy mi is történt valójában. Azokhoz a túlélőkhöz beszél, akik talán majd elég okosak

lesznek ahhoz, hogy felfogják mondandója jelentőségét. Hogy a vírust elvakult vallási fanatisták szabadították a világra, hogy csökkentsék a népességet és ezzel helyreállítsák a bolygó ökológiai rendjét.

- De hát nem történt semmiféle változás! - szakít félbe, miközben megállunk a Spaarndammerstraaton, én meg mintha

- Úgy látszik lassabban állnak helyre a dolgok, mint hitték. - válaszolom

- Nem volt semmiféle idegen civilizáció.

- Létezik egy fejlettebb civilizáció. Az ő technikájukat használják a fosszilis energiahordozók kiváltására.

- De miért kellett kiírtani mindenkit, ha megvolt az új energia? Szükségük volt arra, hogy eladhassák.

- Már nem volt szükségük semmire. Ez a technika az elektromágneses gravitáción alapul. Megtanulták kezelni, és most már nincs szükségük szolgákra.

- De ha léteznek más civilizációk, akkor miért nem jönnek és tesznek rendet?

- Nem tudok minden választ. - válaszolom hidegen és lehajtom a fejem. - Azt hittem az ellenállók majd segítenek eljutni a CE-5-höz. Azt mondták, az Amszterdami ellenállás tudja, hol bujkálnak. Ezért jöttem.

- Mi az a CE-5?

- Egy csoport, még a vírus előttről. Ők érték el a leglátványosabb eredményeket az idegenekkel való kapcsolatfelvételben. Rengeteg hitelesen bizonyított felvételük van, és állítólag kidolgoztak valamiféle meditációs módszert, amivel az energiáikat összesűrítik. Azt mondják, az idegenek megérzik ezt az energiasűrűsödést és jönnek.

- Ez valóság?

- Már nem tudom, mi a az. De ha van esély felvenni a kapcsolatot bárkivel, aki segíteni tud abban, hogy a dolgok megváltozzanak, akkor én megyek tovább.

Úgy látom, elhiszi amit mondok neki, és talán most peregnek le előtte élete feltekert filmkockái

- Gondolod, hogy ez a csoport nem tudja már, hogy mi történt?

- Be akarok állni közéjük. Nincs már sehol otthonom.

- Mi vár otthon?

- Otthon? – kérdezem, és megszagolom a kezét - Egy barlangrendszerben élünk kéttucatnyian, és éhezünk. A peremhelyeken élőket nem tekintik a társadalom részeként.

- Tudom.

- Még csak Alsó sem vagyok. A központokban mindent a gépek végeznek,

miközben a többi üres városban már kifosztani sincs mit. Nincs víz és áram, csak ha lopod valahonnan, de az túl kockázatos. Levadásznak, mert nem vagy a rendszer része.

- Mert nem vagy közülük való.
- Azt tanítják a gyerekeknek, hogy a kint élők vírusfertőzöttek lehetnek, ami nevetséges.

Tudja, hogy miről beszélek. Arcára elszántság ömlik a szeméből, hogy alig bírja letörölni.

- A vírus gyorsan öl. – konstatálja és elhúzza a száját.

A nyugati dokkok felől sűrű szélhab kerekedik, és érezzük, hogy jobb lenne behúzódni valahova.

- Segítek neked kijutni a városból. – mondja és megindulna. Nem tudom hova tegyem a józan eszem. Azt hiszem, csak le akar velem feküdni, azért ilyen megértő, de végül is nem bánom. Eggyel több vagy kevesebb húscső a vaginámban, már mit számít. Vajon az idegenek hogy szaporodnak?

A Tasmanstraat felé sétálunk a ránk boruló nyári sárgaságban, amikor a sarkon befordul egy

VERSEK

Kibír

Még mindig itt vagyok: vegyétek kataszterbe, hogy ismét rendelkezésre állok - munkára készen az életgyárban elvegetálok, és most az egyszer nem sajnálom magam /

Ne tagadjátok: azt hittétek elkophatok, mint a zongorazaj, ahogy lassan telnek a robotnapok - pedig én vagyok a tavalyról megmaradt gyomorszentimentalizmus, meg az acsargó kitartás /

Kispajtás ezt lesd meg: olyan vagyok, mint a gipszhashajtó, ami helyre hoz, és nem csak mendemonda, hogy Problémamegoldó Wolf is tőlem tanulta a szakmát - nálam a tettek nem tespednek oda/

Én vagyok a beton, ami megtart, én nem baszlak át: lelkem titánból facsart elszántsággal fiháncol - mit rikácsoltok: az ellenméreg vagyok én, a kígyó, ha megmart /

A pokolban tőlem idézgetnek: indolens lettem minden fájdalomra, s ha lomhán arra vágyom, hogy csak szitázzon a félelem - integetek az impotens pelenkavitézeknek /

Mentális terrort idéz szavam: olyan inakt a kontúrom, hogy a minap is belerontom magam valami pszilicsaré ügybe azzal a whiskey-s csávóval berügyezve- hidd el, nem túlzom /

Olvasztárkesztyű az akaratom: az időt lárvatürelemmel vakargatom háton és hason – én vagyok a fortyogó láva és mondhatom bármikor kibaszok minden fafaragóval /

Testem, mint egy gránitszikla: megvetemült ellenállás tol minden nappal előbbre, hogy a legmegfelelőbbre csiszoljam a tettem - bármit lehet rám bízni ma /

Nincs pánikszikra: a fémvázra tapadt élő szövet vagyok húszszoros túlerővel is szemben, véznán, de egyre derűsebben lötyögve le heti három maratont - egy hétköznapi húsrobot /

Idegeim acélsodronyok: s habár barbár vagyok én is,
mint egy kasztrált enouch –azért a képességek még képessé
tesznek bevonulni a köztudatba - te meg csak mormold a
mantrád /

Ez száz százalék: minden nap elbukom, és újra felkelek a
sárból, mindenki helyett elvégzem a dolgát jópofából – s ha a
föld megállna, a végzetem akkor is tovább mászna még /

Ha rajtam múlik, én leszek az utószó: addig még atom hull,
és minden gyilok fontossá puhul, mint rajkónak a
hegedűhúrozó -de mint a krokodilok, én akkor is kihúzom, s
leszek a lehelet: az utolsó.

***/Kataszter:** Nyilvántartás

***/Indolens:** Közönyös

***/Inakt:** Sérthetetlen

***/Rajkó:** Cigány

Exprementum

Rücskös fákról hűvös berkenyeesszencia csöpög
rám – peckesen fűjtat sértődött zsinárdiámon a közöny:
egy túrkálóban vettem tán rubáskás bálaruha hektitán,
hol nem marad kő kövön, ha néhány ál-anyuka
zsenírozza magát proszcéniumpáholyán balusztrált
rongyokból

~ az előre hozott pillanatok elillannak gyorsan:
amuzikális életem kihűlt kásájából penészes kanál
kerül elő holtan – hamuzok egyet türelmemnek hordszékes
zsávályából, mintha csak nem is én lennék a magamra
felügyelő / kis vacak másodpercek beleznek ormótlan
toprongyokból.

~ nincs harag: erre oktrojál az utolsó nemzedék,
az idő cikákolva haldoklik / szemünket viháncolva
szedte szét, mint anyóka a baromfit a telázsín,
mely kisáncolva exhumál a parázson szerte szét:
én még csak kis srác voltam, életem vette kezdetét
e szócsonkoktól.

/***Rubáska**_Hímzett, lenvászón ing
//***Hektita**_Sorvadás
///***Zseníroz**_Idegesít, zavar
////***Balusztrád**_Építészeti jelleg, minta
///// ***Zsáva**_Ülőideg
////////***Oktrojál**_Kényszerít
////////***Cikákol**_Félrenyel

Határtalan

Megrekedt az alkonypír már elnászpángolt múltunkon,
egy szekreternyi szégyenszivaccsal törölöm az arcomat –
s bár moccanatlan büszkeségem fűti rezonanszomat,
kis körvonalazatlansággal az égre kujtorgom, hogy

kipomádézva bár, de azért áll még itt a parasztbarokk,
mi pocsétás szívem lekoptathatatlan trikotázsa – lásd:
a bitófán ma kint lóg ám a represszív üdvösség: titkos táncra
hív, de én már senkit sem marasztalok.

Még egy sklukk a smokkból aztán lazúrfényben lubickoló
irhámom feszül a szétkentség - de hét szentség,
hogy túlfacsarok minden álmodat
a fogpasztahegy tetején kínálódva

enyhe sértődöttségsszimpptomámmal nap, mint nap birkózva
veszem észre, hogy tüdőcsúcshurutomból kényszeresen furcsa
zajok törnek fel hazámról – a nyelvet blézeresebbre
suvickolva.

/* **Szekreter**_általában óra berakással ellátott szekrényszerű
bútordarab

/* **Pocséta**_pocsolya

/* **Trikotázs**_kötött ruha jelzője, kötésfajta

/* **Represszió**_elnyomás, elfojtás, megtorlás

/* **Smokk**: Gúnyos kifejezés azokra az egyénekre, aki
valamely művészeti ághoz való jártasságukat fitogtatják

/* **Lazúr**_Favédőszer, fényező

Négylépcsős

Lépten - nyomon San José vagy Bélapátfalva,
dobrokolt lornyonomon át nézem - belapátolva száz
kordé másképpen megtöltött virágmézes bödönt
a szubretták hajnalán: tapad rám a garatra
felöntött ammóniumboldogság.

A sarokban másnapos sláfrokok öklendeznek,
fel vagyok stuccolva én is ötletesen a máról
a holnapra- egyre többen lesznek a kárárhuszárok:
vállról indítható szófutárokkal kufárkodnak,
aztán elteszik magukat láb alól bólogatva.

Egy olcsó szajha még a reptérre is követni kész -
négy lépcsőfokonként látszik rajta, hogy hol
van kinyalva: elvétele tudom csak, mikor
hagytam el életemből egy fülszövegnyi részt,
repülünk tovább a fajtalankodva a zsigerzivarba.

/*Dobrokol_Nyihog, visítozik - gyerekzsivaj
//*Lornyon_Nyeles szemüveg
///*Szubrett_Szolgárolány
////*Sláfrok_Ruhaszelet
/////Stucc_Átmeneti kötés

Optimum Trajectory

Kérubesküvön rizsszórás helyett gyilkos méhek-
a háttérben meg egy vattacukoráros friss, pólyás
eper-retteneteket tekerget fel árgus szemmel:
egy hely, ahol átéled kanászos ál-éned, bár
csak vacak lélek-túszdráma: de én leszek
fondorlatos féregnyúlványa, mialatt bizsereg
a tér: csak néhány kimiskárolt másodperctöredék
pulzál ma / tükörsámolyom előtt meg egy sátort
vert ölelés fűge kése vágja hozzám magát féltávnál-
hogymár az egész varangycirkusz deprimál,
s karomat széttárván, életem dékártján
omlok össze.

/***Kérub**: Isten trónját hordozó személy

//****Deprimál**: Lehangol, csüggeszt

Táncoló cirkusz

Császárbajszú tamarinok sóhajfalva közepén
lézengenek, a sátor csalafintos főterén meg beruár
kecskék kergetik a légtornászok közül a vénebbeket
_ a sarokban egy csíkos bengáli köpül, pedig elmúlt
már február, s a nepáli fakír, mint bélpoklászok a torta
kurta habján: lepipál, s netán bérgyilkoshűvösséggel
néz be majd egy orángután - vagy egy tapír sután
himbálódzó végtagjai lesznek az időközben odaverődött,
kámzsásan kiáltozó sövényleguánok végnapjai
/ párzásban jó vagyok /
kvaterkálják a betintázott bohócok, míg odafönt
a dangobáló vonósok húzzák a skalp alá valót:
valami nyomós ok lehet csak, amiért Szergej Goncharov
ma este nem jól csomózott a köteleknél - a nőstények
mancsa hamarba lecsap: elvérzik egy dinasztia, vajákos
zsonglőrök zsírpapírral rohangálnak itatni a fősvény
rend halott királyát - sajátos felfogás, de végül a fő fogás
is ugyanolyan cafrangos, mint az életben az oldallátszat,
amit ananász szörp bájolgással szétcincáltak már a piranhák.

Szúnyogtánc

Hígderesen megpányvázott hajnalokon csipős
kucsmagomba-kedvességgel húzd elő a butykost,
Bátyja! – pálinkaszámba megy mindenestre a foszlott
üdítő flakonból feslett késsel a pecába sulykot vető
etetőkösárka – rajta porgomolyag a vénába oltott
szúnyogerdő.

Hol van a nyár? - kérdik, s mondok olyat, hogy
míg az újhoid eljő, olvad anyád lédig légycsapóm
súlya alatt – vagy jól jön egy királpáfrány, míg
hazug pókfonalak felett szúrós felhőkben gyűlik
a bocskorcsippentyűs szárnyasok armadája
dunsztkötéses vérbarázdán.

Egy vaskos disznóöleléssel pimaszló nőtény
csápja nyomán áll a bál: bátyánk megpaskolt
tarkóján dicsőségpálma - sorsunk súlya előző
életeinken át zsandármerevséggel ragadt ránk,
s bitang volt fősvény bőrszánk most vérszívók
vad románca.

Tömegversgyár

wéwéwé pont dokumentum pont hu per
pontosvessző - pont annyi a rojtosra pennált
sukermomentum szómegfejtő, hogy a lehetősége is
fenn áll annak – ez a madmazell csak egy erőtlen rímgerjesztő
a netről - olvad rád ukmukfukk felelőssége, míg sort lefejtő
öntudatnak adhat el otthont - süss verbáltúzókecsenyét, ha
már csak te maradtál a meddőn tátongó kurvarudaknak
a víg napokból

/ontják szájba:

fülbe, májgaluska sűrűségűre egymást taszigálva

/’asszed jó vagy:

én meg látom, hogyan olvad rád a képmutatás mekkája
maholnap

kiszakad sorban száz önámítás-patyolatkelengye:

elfásult szavakkal magad, mint csecsemőhintőport

kened be az ötkarikás kenetet - már az egész

megkucsmásodott fórum várja, hogy soraidat kaptatva, mint

móringolt tintaleletet szipkázza, köpülje, aszalja -

csobánkázva mindenek felett:

’asszed szóvicc volt a Hardcore Heavyweight Champion? – az
arabok, meg Lara Croft is tudják már,

hogy olvadó basszusklarinétok árkádján átvágván

árvalányhaj-selymességgel karistolva nekiveselkedek:

s ha kell, én megírom.

/***Móringol_Összehord**

/***Csobánka_Juhász**

Farkasmorál

Kelj fel, hallod: engem sem druzsinák
üldöztek idáig
/RATTATAT!V`#&}<¹¹ Ä®™€Í
főlszavakkal géppuskázlak le, mert te
nézel semmibe se - kilátszik a szemedből,
hogy egy buzibár mellett laksz: szép ultrában
mész az aszfalton szombatunként, de valakinek
mindig buknia kellett haszonért, vagyonért -
így tartják a kontinensen, úgyhogy mifelénk
szétturkált könyvtárakban esztenáznak a
kiscsírák: huzibálva iktatják magukat
türelmetlenkedve, de te csak maradj csendben a bojárkontroll
árnyékában – este fáznak, míg
velük százak szemei kisírnak a múltat sopánkodva:
hazug isteneik ágyékában a friss tévhit
/mert a legnagyobb hazugságokat itt mérik
Körülöttes ólálkodnak a betyárok, életed
pamutgombolyagként csavarintják kuszára
azt a kis kísit!-
mondhatnád, de mondani itt nem szabad, csak
pisilj át a szomszédba, s még ha fél Vietnám
költözik is az utcánkba Budára: minden ugyanúgy
marad –nem ér egy darab petákot se az ország, mert
hát ki látott ilyet már? – az egészet elbaszarintják a sumákok,
hiába üvöltözik mindenki, hogy mit
nincs enni – míg az utolsót is kisodrom az összes
paklincset tessék megbilincselni, mert tele a
ceigvászhas hippodrom puplinblúzos tetvekkal:
de csak kacsintok – mert ellentétet ellentétekkel rostálsz
össze, csak, hogy vért láthass.

/***Druzšina**_Az Orosz hadseregkorabeli elnevezése (1210 körül)

/***Esztena**_Juhászfedél

/***Bojár**_Kormánytisztviselő

/***Paklincs**_Lapostetű

Tíz, tíz, tiszta víz, ha nem tiszta,
 premissza:
 hat vak statiszta egy bábkormány
 élén/k vitában arról, hogy mifelénk
 mi félék lehetnek a felcaplatott
 indokok a sztrájkra: lám cicomás hutta-
 palotádra a fél nép fintorgott rá -
 tiltott botrány pirosított minden
 kurírpionírt ott az utcákra, mert
 az ukrán gáz rücskös és síkosított
 de ezt már mindenki tudván ma tudta..

most bátran mutogatod magad hű, de
 HD adásban, csöpög a plazmapropaganda
 rám szilíciumfoszfátban _ leölnek halomra:
 csak fektesd magad széttárt lábakkal,
 az asztalomra hányva az egész bürokrata
 Himalája: a tömeg az utcán meg remegve
 kiabálja, hogy váltsd le és tipord el - érezd,
 hogy mikor kell neked ülnöd mások
 helyébe / a jövő előtt megmenekülnöd,
 ha vesznek a kilátások.

/*Premissza_Előzmény

Előre

Zord szordinópédál szólít most Nepálból,
a tudat lepárológ – mindent berámolok
egy táskába és megyek világga ma /
anyám megáll I a
Sarkamban I szilkinsapkás Aparatcsik
botorkál, na mondd már: ha torkodon
kolonc hippokrízis kolindál, a rokonoknál
alhatsz mindig bajtárs /
szabadon
Születni, holt szavakon felügyelni de
ritka már –vállamon cifrálkodó gelitkabát,
amikor arra vagyok hajlamodva:
az ütközetek feláztattak, de emlékszem még
a faggyús hajnalokra – nem nézted ki belőlem,
de hiszed vagy nem, mindenki pisze lett
mifelénk, amióta itt nem jártál – felőlem
üldözhetnek tovább, úgyhogy ne játszd
meg magad az istenért /
mint egy idegen, akkor jövök,
ha nem vártál: kis szívemben kis kerék hajt
előre.

/***Aparatcsik**_Hivatalnok
//***Kolindál**_Zenél

3kívánság

Először egy csájt a dzsinntől:
elpovedált jókedvet hozza csak
kintről bentre – kedden még teokrata
dromedárok tituláltak donatistának,
de eltekintek a közröhejtől: hogy rebben szét
a második bárcsak, ahogy önjelölt
szerepeink tetten ért kasztanyettáknak
csörtető antréján át önmaguktól
retirálnak – a hármast már ki sem merem
mondani csak spirálban: mosolygok, míg
kitervelem a jövőmet konspiránsan
/de

Minden hiába: sürgető arcátlanság somolyog
fel ifjú páva lábikrákban, óhatatlanul üres
mosolyok kinőtt rabságuk ügyesen viszolygó
pánikjában - Sms-ben küldött félmeddő
playboyok irtó jókedve érthető okokból,
majd füstölgő pisztolyok az iskola tanáriójában:
felfelé a pokolból hiszik szilárdan, hogy ez már
a cél - szemem remeg: a hibátlan napfényben csak kétkedő
ziháltsággal tébolygó arcélem látszik,
meg hogy egykor vidám voltam / de most
felengedve tusolok a vidámsággal, ahogy a dolgok
megtörténnek nélkülem kussolva kúszok
a kizártsággal – de azt hiszem, ma végre
belehugyozok a puncsos tálba és megsütöm
estére az aranyhalat a három kívánsággal,
aztán magamat megtűröm.

***/Povedál_Fecseg**

***/Donatista_Eretnék**

***/Retirál_Pottyantós WC-ben ürít**

Kerteljes

Ereje teljében a kert, az öregember
alabástromgipsz nyugalommal
beljebb tessékel – szokmányos hagyaték
a szemében / kontemplatív buzgalom
van kiszáradt asztalán, 'azt vagy három
kis laskasíritő: egyébként süvítő
az unalom a kifáradt szalmalikek
prizmáján át az udvaron: cibálom
balga hitem

/de azért

Idekint odateszi magát néhány madár
se látta madársaláta az almák halmán át
kajmánbarbársággal, falra hordott
napraforgók fészkelődnek / a ház tövében
arra gondoltunk: megsarabolt borsónk
sem utolsó.

Hálaképpen add körbe a vadkörte, vagy
gyújts rá – lazsaló padlizsánok csálnak
egy kört megint, a tökök döntöttek: úrrá
lesz a természet, de ettől eltekint, s fröccsen
szét a cékla, mint a vér a szőlőt őrző
karók tövében délben

Szerencsére a lencsére sem lehet panasz,
s ahogy reped ez eper fel a nyár derekán:
révbe ért a répa is, meg egy szakasz veterán
retek fergeteg – drukkol a rukkola, s fölkapott
zöldbabok hírneve fakul /
legeld fel bánatod: már csak az eláztatott
szezámragok kergetőznek, lucskosra
kárhoztatott káposztasors puffed úgy szólván
a levegőben – tán csak a gyásznak kapálgat erőtlen.

/***Kontemplatív**_Szemlélődő, elmélkedő

//***Sarabol**_Kapál

Út/Szeli

Hirtelen újraéled bennem a kackiás
diadalmámor: az út szélén dobálva
szét, szép fiatal lányok roppant
makrazitbross üdvösséggel vállalják
magukat garanciásra – már csak az a biztos,
hogy disznóbélsikamlósságom továbbra
sem tonzúrázzák, meg hogy majd
válófélben lévő sonkarózsaszín klitoriszaik
fájlalják, ha kiszorítok magamból valami
harcias kis szuszpenzol oldatot – hadonászva
a frivol őszi böjtben majd újra eljövök érted,
mint egy enyészthetetlen másvilág
úgy sem volt szobra: vágyamon zsigórás
plazmagránát kuporog a ködben csőre
töltve - póre özvegyek kis rozsdás múltjaik
szántatják ágyamon átszítálván

Viktória

Kolbászból kerítést, aranyból serleget
ígér a győztes: püspökujjas kezében cukorka
gőze peng, mint orkabűzös rettenet

terít, és arrafelé terelget, hol mézes csuporba
lógatván kezét, unottan szórakozhat:
itt sarjadó hipokraták, mint csillaggúllák szuszognak

fel – látom, mocskos a házam tája, roskadozva
áll a bál, ha belépek egy kancsukás armadával:
trappolnak szét gomba módra

becéznek okos esszéket lekornyadt nagykabátban:
falsra váltva ordítanak, mint szakállas sakálok
felolvadt arccal, nekem háttal

macskarágta rózsaszín pamutgombolyagot találok
megcserzett lelkük alatt, s néhány felcibált tercinából
pár példány jövőt preparálok.

Botormányszájúság

Utópikus októberrel rezeget a rézfű
vérem alatt ma reggel: tipikus repríz
a tegnapi estére, mint kételtű kasucokor
rühes mindennapjaim felolvadt ízére,
híznának rajtam az acélpávajércék maguktól:
kacsapihére simított viszonylagosság.

Itthon tapossák az álmokat, és felpirított
a behaviorizmus, látom a kenyérfalégy is
megfagy az izmos szuszékfedelek alatt:
kivagdossák perceinkből az elnémított
boldogságpillanatok, aztán a földre
dobják: én meg itt maradok teveled.

Kubéaborssal kevered az igazságtalanságot,
három portás vigyáz az erkölcsökre, pedig
üresek, mint egy levesporsivatag- de erre
még telik: fáradt megszokással kurkászok
benned, míg végül lecsókolom a szádról
az ingatag lecsókolbászt.

Tetán

Kotord elő a legjobb kedved, kedves:
rendelj rongyokat sikerekben gazdag
életed fess turkálójában - különben meg
cserfes álmaid elapadnak, mint Krisztina
körúton a kis pinák: de valójában csak
pitlikelt inakba szállt a bátorság lent
a hátszágban

/ vágyaink miszlikelt darabra
kirakva - és már szórják is szét a kerti önzést,
míg felcsilingelt indiántáncmorzsák lógnak
elkoptatott dicsőségünk lampionjain,
töltést adva szabókrétaporos időnknek:
ma még csak firmányos szél fúj a múltból,
de holnapra soros fáink cudarul kidőlnek,
s ki lesz addig odakint az irományost
zengő - kinek alulról rézgálicpengőket
szór e botorka nép:

Te tán?

Hisz azt sem tudod mi fán terem Tután /
Come On! – nógat majd egy *szerzs*,
én meg jókat mosolygom otthon
most az egyszer, s azon gondolkodom:
ember?

/vagy csak húskivonat vagyok, de
nem kell hezitálnom: ez itt álom
nem HELL□

Prím

én ezért élek, mint a holdszellem nője
/Angnak adjatok egy bambit:
Életünk megunt glaszécipője megint vállvetve
kibicsaklott – a sarki fűszeresbe John Playerként
tévedek be, sem mint átverve elévülők: kicsi harcok
nap, mint nap, én meg tülözkengéses szégyenként
élem meg mindenkori bukásaimat:

_várj még:

Inkább eléd ülök, csak szánj még sikarcnyi
időt bakszakállas félelmeidre, hogy tudd,
ki, vagy mi fog a jövő héten rendeltetésszerűen
szívatni, ebben a sorsodnak nevezett
cselszövőgépben / szívem szarkalábasŰ
hisz nem ezt beszéltük meg

_jobb, ha felállok:

Kajlán priapizmált kedvemmel darálom neked,
hogy légy te is tekintettel halott isteneid
kvietizmált vallására

*---mert ez az évszázadok véleménytartó magatartása,
hozzáállása---*

nézd: ez itt precíz rendszer,
habár a tündöklésed elázottán halott
invesztúrák közt turkálva telefonálok fel majd

÷-06 hathatvanhat vagy ilyesmi – és nem árt
sietni, botorkálva felemás boldogságok
hátdalán át: s megváltást már tán csak
ördögcsemege vagy egy kurva adhatna

‡

de nem fogtok irigyelni:

köldöklégzésként borul rám a spazmus,
vikszelt sifonfátyol minden szavamra - báboskorlátos
eltökéltséget mutogatva, hogy orgazmusból
külön képzést tartanak mifelénk az összes
rímvadkannak: és itthon mától jössz egy
korhatáros cigivel, ha ezzel viccelsz.

**Az első én vagyok-
és aztán minden más
csak szétszórt fény,**

lehetne semmi, majd
egy szép napon hat
felé szabdalt mindenség
Ω
vagy másodlagos
elsőbbség lenni

/* **Priapizmus**: reggeli merevedés

/* **Kviteizmus**: tévtanítás

/* **Invesztúra**: hatalom

Imperatívusz

Kemény idők ezek, mint a nefrit:
tejhalkásás elhagyatottság rugdal fültövön
ohne zsenír / mindenkit

ripityomra tört a büszkeség, hát ügynököm
felhívom, hogy szállítson töretlen
boldogságot: de csak magamat üldözöm,

mintha még lehetne belőlem valaki, vén ütközetben
a levélszotyorgós mozdulatlansággal-
jó lenne olvasni legalább a fülszövegben

valami értelmet, hogy meggyűrt tudatossággal
készüljek, bár meddő feleslegesség
borít be reggel - szükséges udvariaskodással

lépek tovább: hitem makrélakedvesség,
gyöntölődve ma is tovább viszem, csak hogy
az ördögök el ne siessék---

kelj fel zsarátnok lelke, s állj a falhoz,
ha már a tömegben csak cirpeg szavam:
s az élet vaskovandos testvériesség.

Melizma

A bábuk is felkunkorodtak a kirakatban:
azt mesélték, a jóslat szerint az egész élet
utánuk szemantikai csapda csak: kiragadva
egy egész szép pillanatot valaki villantott
egy merészséget kacsatojáshéjszín takarókák
tövében - perverz gyertyaláng égett fejük
felett a sátorban, tarka rókák fülére feltett
sötétségben.

/Mert hát

reggel fürjpiláf-omlett, estére pár sercli
küszködéstojás, meg a szokásos merevedés,
hogyműtudatom lett: szemernyi kétséget
zabnyákolás, hogy én voltam a híd, ami
hazug kavicsokká omlott össze
azóta minden kornetten egy újabb víg durian
ver bilincsbe, hogy nyugi van:
ez csak egy görbe matuzsálempillanat.

Kifog

Két légy ül a párkányon: hétszélű
szögben köpködnek angyalfröccsben
pácolt szavakat-/pók/fonalakkal láncolt
percek meg vannak számlálva, s míg eltelik:
felvikszelik az utolsó kenetet, hisz nem viccel itt
a nyolclábú közöny- mehettek, mint országúton
a felhasított illúziók
tönkre.

Pörölycsapás a böglyökre: nem ölök ma mást,
csak prémcsákós vadállatokat, acélhálós
barbáriasságom olyan alpárias /**hogy**/
kiszakad, mint Sirk ünnepen imalapnak
álcázott dévadászi vásár- nos,
az már igaz, hogy a halál vár rátok
hogy a halál vár rátok

Kannibálmárok ezek a Keresztesek: banditák,
de csak ha feszenge nek / miközben felcsapnak
néhány kopasz kroaszont reggelire, s ebéd tájt
megütköznek két léggel egy csapásra - üvöltve
ellazsnakolnak otrombán, klaccsanósat
zsabókolva szenesputtonyuk potrohán, s ha jósolnak
csak puhán: mintha semmi nem volna való tovább
semmi nem volna való tovább

Egyre mostohább a sors, hogyan most tovább?
Sohesem volt szemfényvesztő boldogságunk odalett, hogy
málladozó valóság csupán a maradék - jönnek a
fáklyahozók:
már temetnek minket, turbolyaágon árvereznek el
*Felezd meg velem az utolsó réteg jó ízt az életből – 'mer
ebben
lesz itt egy kis presztizsvesztés,, nem hitted: itt
inognak meg csápjaink végül – a tivornyának vége :
kifogtak
a tivornyának vége:
kifogtak.*

Játszó/Tér

Nézd: olyanok most még, mint szelíd
jerkék a pázsiton – veretlen boldogságsseregnek
álcázott jövőnyi szemfényvesztés

Kezük apró zsúpszalmahéj-idom, szájukon
öklömnyi keretbe ráspolyázott játékszótagok
dobbantanak valódibbat, mint sem képzeléd

Ha már unod, takarózz ki magadból: amolyan explicit
légy most egy picit - de azért vedd komolyan, hisz
posírozott sumákságuk ott bugyog fel minden este alulról.

Elsőként sifírozott nyelvbeszédség: fogukra tapadt
elhagyatottságuk mindenestül indul egy utolsó
banzájrohamra – vedd fel a telefont apu ! _____a
valóságon túlról

Halomra cikált a brancs a kapualjban ma, kint meg
minden szabály rigorózus, csak olykor a fanyar
szupraszegmenzus szaga érint meg, vagy csak csap

Vacaknak hitt életüket korpuszként lóbálják maguktól
a kanyarban, s mint kacagójancsik szédelegnek
szenzibilisen – bevesznek mindent, s egyszeriben maradnak.

Mennyi mindent lerágtál – pár fasárkány ugyan még
a sarokba pisál árván, de már csak ímmel-ámmal
acsarkodik veled meg a világgal, ami totál üres

Mi már a murénákkal sodródunk hazafelé csalárdan,
a családdal miriádok elenyésző csücskeivé mállottan
vesszük észre, hogy felettünk az opálüveg

Bar/ Átok

Túl vagyunk az első sápadtságon - valahol persze felsarjadnak a belső szimpátiacsepppecskék, rozsdás óvodakerítések tövében jólesően elveszve százfokos szemeiddel tekintve rám egyet még sóhajtasz / tán egye fene:
Te és Én

Mondjad csak téns – aztán lekókadtt gyermekkorunk vonatán a bőrülésbe lángszín lendülettel véd be magad mellé a nevem, hiszen egyek voltunk, hajszolva egymást felesleges becsületességbe: soha már el nem feledem, hogy élek

Karcol vagy vág az eszed ? - zanzásított egyetemek marcona múltján már vacak jövőnk sem segíthet, s ha mások ő-s-sejtpadlóját mossák fel veled, engedj menni: had' ásítok, mit sem törődve azzal, vagyok-e vagy nem

Nehogy eladd ezt a boldogságot, mondtad – egyszerre mégis olyan lettél, mint a halványodó kézzrátétel, én meg pár ételhordót szorongatva rendeltem a ház minden sarkához négy Darth Vadert-t, hiszen ezentúl úgy lesz, hogy:
Mi meg Ti

Ki fog megfizetni el nem követett bűneinkért? – vagy ha már semmit sem látunk egymásból, csak mosolyt a felszínen, akkor miért vesszük félvállról, mint nagykabátot felváltva: talán már nem érdekel senkit sem, hiszen az emberek több körben önzőznek.

Öltözz fel –: jobb, ha nem hozzuk zavarba egymást, mint egykoron, mikor még melózus kapkodással ragaszkodtam hozzád egy korom sötét szakaszomban: de hogy megmásítsd magad, már akkor tudtam, ennél több kell, s araszoltam feléd évekig, most meg már hiába

Diadém

Épp arra eszméltem Karácsonykor, hogy már
nincsenek is barátaim, csal néhány arc, amely
időnként incelegve szavakat hajt ki a száján – rég odakozmált
érelklődésük nyilvánvalóan csak arra kell,
hogy alkalomadtán elmondhassák valakinek
slendrián gondjaikat / semmi gáz: van, amire
legalább még jó vagyok.

Bónuszpályán keringek már egy ideje ügyis, 'asszem,
hogy ide be valami iszonyat kellemetlen kanül kell,
különben szétdurran a fejemben a csaválpálma – így is
majdnem
túlfitogtattam már magam / vágyam halkán ül fel,
aztán szervilis tudomással a létnek nevezett
undormányról: végleg megfeledkezem
magamról.

Kalandos volt eddig, az biztos, csak szomorú
leszek, ha most már nem érezhetem sohasem
ugyanazt, mint pár év előtt – befújom nyakam egy többtónusú
parfümmel régebből, ami feldob dél előtt, hogy oda ne
rohanjak / de minek is erőlködöm ezzel, hisz olyan
üres maradok megint, hogy mit szemem folyat
is csak: konzervkönnyek.

Dobálom hát a csikkeket, és közben felcsípek egy kis közönyt
még, ha már évekig úgyis csak lelkesedtem, de ki fog ennyi
keresztet elbírní – minden nap lebonthatatlan falakba
ütközöm,
és kezdem elhinni, hogy a bárányok bundája, mikor esik
összemegy / egyre több leszek, és mégis olyan semmisség
az egész, hogy tán halnom kell, hogy elhiggyék:
az életem.

/***Slendrián**: Felületes

//***Kanül**: Orvosi műszer

Beteg

Mikor megpróbálom elhinni, hogy talán most már
kezdek jól lenni, és végre meglátom a napot még
ma este – összegörnyedve a lángoknál, ahonnét
néztem eddig a tüzet egyre tüzetesebben:
vajon miért történik pont velem ez?

Na akkor tör ki megint rajtam a tigrisláz, bár
módszeresen kevergetem arclevesem tovább,
nincs itt már **türelmi zóna** – félek, ismét tüzet
iszom ma, s mintha ez a tumultuózus **barbárság**
csiszolna szét: mások bennem is csak azt látják,
hogy túlontúl is kikészülök a bekészüléstől,

Ha épp ez kell_ olyan konfabuláns az egész, mintha
Eric Lassard hívta volna életre - belenéztem az **izzadó**
tükörbe véletlenül és rájöttem, hogy ma muszáj hasznot
húznom ebből: ez itt a baj, meg hogy eléggé visszaestem
az **izgalomban**, és nincs ma egyetlen jó percem sem.

De azért irányíts öntudat, legalább legyen nyoma_ gőgös
vegyitesók magánszállásán ostoba mód tombol a kémia,
a **doromboló** szőrös barátok meg nem értik a viccet,
_____pedig **szakállas**
vagy csak pont azt – kipúderezett kontraszt van kettőnk
között, meg egy paksamétányi nekivetkőzött rímvadállat,

És itt bent már semmi nem olyan, mint régebben, nem
érted te, hogy miről beszélek, szerinted ez kinyújtózott
handabanda – kigúnyolsz ott, ahol csakráim térdelnek el,
és csak rám mersz nézni idegen tekintettel: idővel élek
majd nélkülöd, de most hagyj magamra, mert a bosszúm
csak hidegen tálalva épülhet fel.

/***Kulminál:**Tetőpontjára ér

Kövérhölgy

Néhányan áthajolnak a drótkerítésen, meg olyan is akad, hogy hintáznak az elektromos vezetéken, de nálunk a családban mindig is a mértékletességen volt a hangsúly.

Én nem mászom meg a lángot csak diszkréten, nem olyan nagy ügy léket vágni egy szüfrazsetten, csak itt éppen eléggé diszlokált már a lét ahhoz, hogy higgyél nekem: soha nem nyertem.

Mert túlélni tanít e morál, de közben olyan, mintha meggyesett tizracserjék közt kóborolnál, ahol végtelenre festik a fíngot, és farkasszőlőt zabálva arra gondolnál: már a zene sem kell.

Ha akarod megharcolok ezért itt, csak olyan fárasztó, hogy minden nap fahrtolok is egy kicsit az élvezettel, és ahogy az idő elszáll felettem: acsarkodok az étellel, míg a Kövérhölgy énekel.

Falusít

Semmisnek érzem szavam köztük, pedig tényleg összeerőlködöm magam, hogy valami olyasmi legyen terítéken az életemben, mint amikor összeütköztünk atlaszfényeinket egymásba folytatni kurta kávézóban, ahol szirmaikon ficáncolnak az egeriák fűrtjei: ma este nem vártalak. de majd ha kitáncoltad magad, akkor söpörd le a szivárványtörmelékét, és ne siesd el megvenni az utolsó jegyet, mert a traktor is padlót fog, ha lejössz hozzánk ebédelni.

Azt meg kell mondanom, hogy ez nem Aspen: Fred Astaire sem járt errefelé mostanában, és 'asszem, hogy jó volna, ha most talán a világ valami eredeti ötlettel rukkolna elő – ennél mostohábban már nem is gördülhetnék át a körülményeken s tán még te is örülnél nekem, hiszen fejőlelő szeretet bujkál bennem, amióta megrekedt a félelem, bár már nincs mitől, csak az elkallódó időtől meg a haszontalanul bajlódó ürességtől, amit kell, hogy kitöltsék.

De azért sutyi-mutyiban letolhatsz egy kis levest, míg messze párolog az ezüstszegélyű sivatag_figyeld zsíros szavam, mely megolvaszt, hogy játszhasd tovább a hitelest: pikkelyes gatyapóccok lógnak megerőszakolt tűtük helyett a kirakatban / ezek mennyire együgyűk - a földre köpsz, én meg belefonom a kacsamájba a telefonom, fölöntözve minden elektronikus rokonom_ megint hitesd el velem, hogy előttem mész az aszályban, én meg veled majd, hogy minden bornírtságom ellenére esőcsepp vagyok ebben az önelégült zivatarban: fejetek csak fel fordítsátok.

Matt

Jakhec ébresztőórám fröcsköli a csendet szét,
a fejemben még sávolt repkényenként forog
a csendesség, s mellett épp, hogy megindulok,
máris magamra húzom a pillanatot, ami egy emberként
mindig jó rám.

A fürdőben indigóvágyas lampionárnyak kúraszír
mód kavarognak: az ikercsend korán szúr hason,
inkább hagyom is - mandulaszappanszín mosolyomnak
a tükör sem vethet gátat: babonás zavarral nézem
indulás előtt a lárvákat

A gyerekszobában farkasfognyakláncként remény
lóg; apró arcokon alvó csavarvonalak derékból
tépett álmokon vonaglanak, én meg útra kelek
a pikkelyeszájúakkal - de rég volt, hogy hittem
valamiben.

Hisz átmulattam a nagy részét, ködös kábulatban
röhögtem az egészen, veszttemre: örökös lesből
támad rám az élet, mivel nullából és egyből
áll az egész világ - de azért tépjed csak szét
a belépőjegyed a temetésemre.

Itt vagyok még: s habár kissé berzenkedve, de
berendezkedtem minden kurta klisé ellen, amit
a kispadon széthagytok – álmaim épp csak hogy
túlélnek magukat az időn át vesztegelve: más meg
a gyönyörtől szibilál.

Közönyöm magvai mára kicsíráztak, rakok is
annyit, hogy egy egész focicsapat beáll, és a
kispadon is önkívületből mordul rám az edző – elhagyott
mindenki, a testek irritálnak: drágám vedd ki
az elemeket a gyerekből

/*Szibilál_sziszeg

Moksávok

Fix, hogy felhúzom a boxerem a nyelvemre, mer”
nem fogsz velem te kibabrálni- eltúlzom magam hízott
hangosversekbe, a sírodra meg seprűzanótot szedek
majd elernyedve, hisz tudod: velem ihat bárki,
de a csúcson már túl vagyok, mint Stallone - bírom, ha
hülyének nézel, pedig te bújtatod magad lebernyegbe:
meghűlt a szód most, úgyhogy dönts el neked való-e
a zseníliapomponos áltatás, amit az élet lefejtene - de hiába is
hatol be neked, hiszen a lényeket te is félsz kicsajkázni, csak
a gracióz külsín hoz lázba, mint hajcihőzött tömegek százait:
amikor a mappa odaér a kezemhez.

Mindent kirág belőlem is ez az illúzióvilág, nem is
értem, hogy a szemöldökfák alatt mi ez a sürgés-
forgás, mint pávák párzásánál venyigétlen dürgés,
meddő keserűségbe oltott erőfitogtatás: reggel megint
málhás könnyelműség mindenek felett, meg aztán
gerebelyezett igazságszolgáltatás napnyugtakor,
ha engedik az istenek helyett - asztrahánkabátba
göngyölt ázalék csak a tehetség, minden megasztár
arcán megdermedt vakolatpor, és lám az esetlegesség
merre vitt: nem maradt már csak felgőzölt sátánnektár,
mely vacsorára rekedt itt neked.

Talán csak túl sokáig hittem: midőn már annyi mürmidón
a lábam alá hullott falánkságból,

*(mifelénk is tűkön ül, vagy tyúkon áll a zsinórdíszes
barbárság az*

*út porában, és csak húzom át a jelesekert rojtosra élt
ellenőrzőmben)*

közben meg zsírosra fenték a határsávot / és hát isten is csak
keveseknek osztotta szét a kiegyensúlyozottságot / így
szerintem

nézz hátra: többen is döbbsenten markolnának a
varázskorpából itten,

csak félnek, hogy életük kicserélik a csapszélnek eresztett
sekélyesség jóvoltából, és nem marad más formában csak a
jöttmentre bandázsolt öntudat. melynek éle kilátszik a
felvikszelt moksából.

/***Moksa**_Megvilágosodás

//***Seprűzanót**_Virág

///***Lebernyeg**_köpeny

////***Gracióz**_Bájos, kecses

///// ***Mürmidónok**_Görög mitológiai népcsoport. Nevüket egy hőstől származtatták, kinek anyjához a szerelmes Zeusz csak hangya alakjában tudott közel férkőzni. Később Zeusz a pestisjárványban hulló embereket is hangyává változtatja, hogy túléljék a kórt.

Nász

ma nem ébred szívükben renyheség felkelni,
szóbeszédhozta menyegző az eltévedt kocsmasarkon –
a fél város már hajnalban a fodrászhoz telepedni

siet, tapadni a búrák alá, hogy estére jól ragadjon
arcukra a miegymásosság, meg az átdauerolt luxushóbort-
kényszerű rizsszórás a templom előtt, s bár a hit ócska karton,

csak betakargatják egymás lelkét vele búcsúzóból,
hogy az öregek is megkapják a magukét - aztán hadanásznak
rögt' a zenészek, hogy csak pirul minden bukszusbokor,

mintha rőzse lenne, és az anyakönyvet hiába magyarázza
erősen az a reklis kis lármás lányka tundrabugyis anyukája-
mi úgy vagyunk itt, mint vendégek: csonka családok forognak
kacsalábra

menyasszonytánc közben, a puzonosok huzamosat szalutálva
vágódnak, mint manézsra fel az ifjú pár – bokkrétakötött
jókedv tombol,
ahogy szakad szét a csipkedrűftin, a zene meg csak kamu
lárma:

a kurva anyád Palikám, már megint túlzásba vitted
lakodalomból,
s mintha a vőfély is túl lenne már egy aszfaltselyemes
bódulaton –
mondtam is az arának, hogy majd küldj egy lapot a
paradicsomból

és akkor aránylag megérte ez a béna nász a talajon

/*Rekli:blúz

Nászka

ma nem ébred szívükben renyheség felkelni, hiszen
szóbeszédhozta menyegző liheg az eltévedt kocsmasarkon,
a fél város már hajnalban a fodrászhoz siet telepedni le /
tapadni búrák alá, hogy estére jól ragadjon arcukra
a miegymátság, meg az átdauerolt luxushóbort - ezernyi
kényszerű rizsszórás a templom előtt, s bár a hit ócska karton
csak takargatják ki egymást hát vele búcsúzóból, hogy
az öregek is megkapják a magukét, aztán hadonásznak
rögt' a zenészek- pirul is minden bukszusbokor,
mintha rözse lenne, és az anyakönyveket meg hiába
magyarázza

a kamu népnek az a reklis kis lármás lányka tundrabugyis
anyukája:

mi úgy vagyunk itt, mint vendégek - csonka családok
kacsalábra

forognak menyasszonytánc közben, a puzonosok huzamosat
szalutálva vágódnak a manézsra fel, mint az ifjú pár---na,
már bokkrétakötött jókedv tombol, pedig a zene csak kamu
láрма,

s a vőfély is csak pénzt csal el

*-A kurva anyád Palikám, megint túlzásba vitted
lakodalomból!*

aszfaltsejyemes bódulaton át szakítom farát az arának fel, és
akkor aránylag már meg is érte ez a béna nász a talajon:
szakad szét a csipkedrüftin a negligés izgalomtól, ahogy
hórihorgas jókedvem felszínén a vőlegény szót csikorgat
valahol a menyecskeketánc küszöbén el, hogy:

- Majd küldj egy lapot a paradicsomból!

/*Rekli:blúz

Könnyen emészthető

Már régóta figyelem azt a gerontofil postást, az utcából
sok srác tapadókorongot lövöldöz rá *kutyafuttából*-----
beront kintről:
EGYNYÁRI ribizlirománc a pázsiton_ma viszont kárpitbőr
kezeslábasban jött, hiába minden bombázóoffenzíva,
ásítok EGYet, és HÁZlőrizetbe veszem magam, mert
kollektívan
nem ezt vártam ma.

Felöltözöm, és vattasapkát húzok a farkamra, hiszen a
padlizsánpuha
fűrétegen ott merevedik a rotim sztúpaként *aligátorba* -----
Kassandra:
RESSRE SÜLVE vérmesebb, mint egy masamód
barrakuda_drasztika
kornyadozik az arcán, és akkor már inkább lézerbaleset érje
a postást,
MEGTESTESÜLVE minden vágyam most már így
vonatkozik rá.

Kezemben vén pisztonként piszmozg a reves *kriptonágyú*,
de azért szikrázik velem, *mikor rágyújtok*-----akció sikeres:
a FILAGÓRIA mellett kifogy a szuszából a rihogya
levélszóró_almásderes
epicentrika küszködik a kertben, és megérkezik a fehér
nyúl
egy NIGGA' ORGIÁRÓL, feltépett fültövét felém nyújtva
zár karjaiba az eupeptika.

/*Gerontofil: idősök iránti beteges nemi vágy
/*Eupeptikus: könnyen emészthető

Könnyebben

Már régóta figyelem azt a gerontofil postást, az utcából
sok srác tapadókorongot lövöldöz rá kutyaftábol-----
beront kintről:

egynyári ribizlirománc a pázsiton_ma viszont kárpitbőr
kezeslábasban jött, hiába minden bombázóoffenzíva,
ásítok egyet, és háziőrizetbe veszem magam, mert kollektívan
nem ezt vártam ma.

Felöltözöm, és vattasapkát húzok a farkamra, hiszen a
padlízsanpuha
fűrétegen ott merevedik a rotim sztúpaként aligátorba -----

Kassandra:

ressre sülve vérmesebb, mint egy masamód
barrakuda_drasztika
kornyadozik az arcán, és akkor már inkább lézerbaleset érje a
postást,
megtestesülve minden vágyam most már így
vonatkozik rá.

Kezemben vén pisztonként pizmog a reves kriptonagyú,
de azért szikrázik velem, mikor rágyújtok-----akció sikeres:
a filagória mellett kifogy a szuszából a rihogya
levélszóró_almásderes
epicentrika küszködik a kertben, és megérkezik a fehér nyúl
egy nigga' orgiáról, feltépett fültövét felém nyújtva
zár karjaiba az eupeptika.

/*Gerontofil: idősök iránti beteges nemi vágy

/*Eupeptikus: könnyen emészthető

Szövevény

Ma reggel befellegzett a gyárban a méterárúknak:
jöttek a vietnámiak, mert már végleg ráuntak, hogy
a szorsetteket hetek óta csak a por lepte be_ tátong
a kaszsa, úgyhogy most felakassza magát minden szárong,
meg dzsellabba, különben rárontunk a szövőszékekre,
és húsz bála géprongy megy jövő héten le a kínaiba:
ott felvarrva minden ruhára a márkajelzés, és az a mázli,
hogy mindig divatban van a szaténsalavári meg az
ábtaszejtés úgy igaziba' / már elszabva guggol az összes
hívatlan sábeszdekli a sarokban, mikor belép egy *suit*
-Hát ez meg ki?

-kérdézi egy újonc cérnagomolyag, de a közöny
egyhangúsít:
csak a csapodár jött vissza egy úri lakomából, s lám kissé
deres tekintettel veti le magát a varrógépsor elé – miként ámul
a sok simléderes, Szabóné most lép be pont hátul - ma korán
érkezett felmosni:

*-De ha már itt van Erzsike, legyen olyan szíves hozni
azt a serzst-t ide, úgy látom, fel kell pofozni, hogy magához
térjen sebtibe'.*

Néhány olcsó zokni megint rumlit rendez a polc alatt, és
remeg az egész varroda, ahogy a kávészünetből megjönnek a
konténerek- el kell kobozni mindenkitől az aranyfonalat, és
csak oda rakni válltömést, ahová muszáj, ez már nem a '80-s
évek apukám: most felvágott nyelvű blézerek hízelegnek, s a
kurvák ilyen randa tangát hordanak, hogy csak úgy pfűjol
minden macskanadrág- mocskos kinézetek meg barbár
erkölcsök jöttek divatba s bár a kimonók
vigyázban állnak egész nap, mégsem kapnak kimenőt: csak a
vasalók szorgoskodnak tovább túlórázva, hogy küldhessük
már Irakba a sok terepszinű ruhát, melyben a gyilkosok majd
bújócskázhatnak.

***/Zsorzett:** szövet
//Szárong: szoknya
/// Dzsellabba: nyári ruha
//// Szaténsalavári: nadrág
///// Sábészdekli: fejfedő
//////// Simléderes :sapka
//////// Serzs: szövet

Délután

Erre délután fölkelt Faulkner, a bolond postás, hogy azonnal menjek hozzájuk át a szalonba egy meg két újságot hallani: megy már a bolondozás a vén főszerek közt – gondolom, s mintegy hozzájárulásként egy üveg vodkával felszerelkezve én leszek a következő főszereplő, mostanában úgy sem irt senki semmi jót - előre látom, ahogy a kopasz Borroughs húzza ki az injekciót, s fönt a tékozló nap végfokán még a felszínen lóg a megváltás, úgyhogy ma este ivartalanított macskatáp reklámsávbán helyszínelők helyett legalább barátok közt lehetek: belátok most majd a lapok közé, s nagy elánnal vetem magam azok mögé, akikre egykor felnéztem.

A bejáratnál Keruac szív egy jointot lezseren, s hogy mibe kerülnek ezek a megrontott éjszakák, már nem figyelem, csak megtérek, mint Tolsztoj – az oszlopoktól nem messze Mark Twain megint alhasi vicceket szónokol, én meg welcome drinknek kapok egy konyakot a közben osztrigát zabáló Jack Londontól – elhörpintek mindenkivel párt szótagot, majd kérek egy kis meszkalint Sartre-tól, aki éppen most bontja ki a második csomag Boyard-ot, és elkacsint a fejem felett az egyik Bronté irányába: lassan átpártol a szerencse Dickensékhez a rulett asztalon, miközben Wells azt mondja, hogy nem mersz versenyezni azon, ki lesz készebb – vagy legalább ki lesz kész nagyon.

Egy Balzac-os bronzszobor előtt valaki így is kávéét okádik, talán Joyce lesz az, úgy látom, a kislánynak öltözött Hemingway meg mégis rám néz annyi év után, de tán csak nem Lord Byron az ott, akit épp Oscar Wilde csókol szájon?- a mindenit, bár nem zsánerem az osztályzás, de Edgar Allen ma nagyon padlón van: most is Salingerrel kerülgetnek egy ormóttan hányingert, aztán megisszák egymás vizeletét, így inkább elvonulok a kertbe statisztának, ahol egy fapadon hagyva teszi tiszteletét a megcsoffadt Kafka, és itt van Whitman is még - de mintha

tyúkhúrosabbra szabdalták volna Vonnegut fejét a múlt hét
óta, vagy az ott csak Kilgore Trout? –bohóckodva nyitok
kaput a garázson át, és Ginsbergéket
találom a varázsgombák helyén.

Hunnium***** All Inclusive

Valami katalógusból nézed ki egy habos kapucsínót nyalogatva, ultrahangos kedvcsinálás gyanánt magadnak a semmiből szombat délután - fémhuzalos majom jazzt hajtogatva pirul már a nap a lokál belső fokán és most már minden porcikád azon lesz, hogy kiutáljanak a jármos babakórusból: holnap elnézést kérsz mindenkitől, és ide utazol, mint alulírott csórikám.

Ügyes beszivárgás, de úgy se hiszed el majd, amit látsz, olyan szuvas intarzia van a vidék szívéen, hogy már csak néhány mátyásmadár döglődik a lugasban, és itt alszik a tespedés a horhosban— puncitapaszos diáklányok hánytak csoportosan ízlést az imént is, ámbár, ha már alakot öltött pár uncia laza rost a pipakupakok takarásában: legalább látható a repedés a paraszt-rózsaszín ábránd falán.

Hisz vonakodva, de kvázi tocsogunk a megszokásban, peckesen rójuk csonkabonka köreinket a vízgyöngypázsiton, hiún bojtárkodva tunkolunk a kvászban nyolc havonta- az 1SN rósejblit zabáltatunk a fehér nyúllal, és elvonásban is csak szomolyai cseresznyés hurkát vacsorálunk, majd arra unszolunk, hogy ha már a munka el van gereblyélve itt a hagyományunk alatt: hagyd is úgy.

Itt mindent el kell viselni: felrepedt sublódokba préselni a maradék józanész gyutacsát, mázsányi megvetett szerepet cipelni fel a hatodikra - aztán ha törik, ha szakad irigyelni álmosvölgy szóra kész legendáját: portikuszt emelni félelemből majd átállni a másik oldalra-bordából szakadó gyűlöletből, és az utódokra hagyni a felelősséget a sorsszerűség ujjbegyein megmart események ritmusán.

Ebből azt gondoltad, rosszabb már nem jön: de a lavórnyi kiábrándultság még csak a reggeli móka- kétdekás itókák közt kivénhedt nihil ragad rád búsasan a dohányfüst-gombolyagon át: hosszan tartó fásultság szaladgál jégcsapos krespedinruhákban, és vigécen fröcsög a szívószálöröm a

mutánsok arcán, meg az Ádám húsán felnőtt érzelempiócák
bódulatán át – csak tudnám, ki az,
aki a gyönyörtől repdes itt.

Aztán fel lehet állni 78 kudarc után is: hatalomkatedrálisok
fedélrozsnoke alatt totális bérabszolgaságot titulálni valónak,
meg vélt sérelmeknek állított ovális megtorlást csupasszá
farigcsálni, de ne légy ostoba – nevesincs kalóz vagy csak a
kiszámíthatatlanság ösvényén, annyi sütnivalóval, mi elég
ahhoz, hogy kibírd egy darabig, és elnézd, ki meddig marad
itt, aztán magadra szabadítsd, amit nem írt le
a valahol megállított útikönyv.

***/Intarzia**_Díszítés

***/Portikusz**_Szobor

Fabrik

Szívd fel begyem az utolsó kört is a józanság
faggyúfarkáról - mostanság úgyis csak kiszáradt kortársak
makognak maguknak megszokásból, egyébként holt fáradt
az egész bagázs: arcukon ótvar flázst

majszol az elrojtolódott kiábrándultság, penderített
sóhajtást hallat a spagettipántolt fásultság, és megviseltem
hömpölyög az önmegvalósítás tovább – de a sipisták
regimentje visszahököl, ahogy a felismerés ostobán felnyerít,
mert

egy medieralista barbár vagyok: pedig csak karistolom a
világot a megbundázott tűzijátékfröccsben, s egy, már alig
szoros grottából figyelem a gőgös remizek bukását, miközben
senkinek

nem hiszek: kár a papnak a rák - már most az opálos város
megfizet, ahogy az igazság ütközőcsörömpölése felsziszeg
széthulló kottámról: a tejút pázsitján zongorázok és a
rózsákból ördögszekérszirmot fabrikálok.

***/Flázs:Álca**

Kikapcs

Két végén égetjük a gyertyát: anyám a konyhában
ártánykodva én meg a kisszobában, mert persze megint
hétvégén van áramszünet,
mint mindig, mikor átgázolva a potyadék városi tömegen
felugrok hozzá maradék körúti garzonjára - piszmog már a
tűzzel és huszadjára hisztizik itt velem, hogy nincs TV: már
rájöttem, nagy kincs ez neki, de
nekem csak ócska lék az ótvarék valóságon – tudom, hogy
már nincs ki mind a négy, de még hagyom, hogy üszögös
toldalékként brazil szappanoperákra lazulva vacsorázzon, ha
ez az óhaja - veszem magam toleránsra, és máris küszöbön
van Kázmérváros összes legendája
*/eltanácsolták Tamás atyát, mert Bettynek nem jött meg, ma
más nem is lehet porondon, max Miklós , aki meg amúgy
senkinek sem akar ártani, de mégis miben mesterkedik
megint?*

Fiam, hozzád be aprítóst!

*Mi van Richárd, máris mellényúltál? Ez kínos. Nem hiszem el,
hogy a saját fiad is be akartad mártani, nem vagy normális,
így is eléggé utál, a végén még kilapít a Csillagvirág
Klinikán./*

legyint, és mindent megkritizál, ahogy illúziónylon-án
keresztül visít és rúgkapál a színapszis, aztán furcsa párként
cirkamálunk el egymás mellett: ő marad, hogy a közönséggel
együtt stúdiózzon, én meg kitalálok egyedül is öröm nélkül:
minden hiúságomon túl maradok papíron, hangszalagon,
vásznon, s talán csak akkor biflázzom néha, mikor a halakat
skubizom ott az akváriumon túlról.

Desencajonada*

A szabadság elázott kürtőkalapján át süllyed az ország,
tovább vonulnak lám győztesen kastélyuk felé a
farkascsorták:
felkoncolt birkák cefréznek be, s várják a szép tavaszt.

A város főterén övön aluli szökőkút áll, mint bálvány,
az aranyjárdán kartácsok közt felhízott gőg járkál: bár
csukolyát húznak ránk, de végül mégis a nép szavaz.

Hisz guttapercsa arcukat sztornírozva már reggel hazudnak,
tetteik montírozva sopánkodnak el, a botrány, ha duzzad:
életünk kilazult fafurdancs, és mindig végszavaz.

A pendelyített negédesség az ünnepeken, mint gyenge
Shivaratri,
határokon átráncigált képmutatást szeretne itt tartani:
üzemel hát a siffentyűs pázsitlocsoló.

Néhányan megveszik, mások kisujjból kirázzák a kiskirályt,
utcák és csíkok mentén jár nekik a full extrás Szitigájd:
arcukra esténként kiírják, hogy „This is my shit” - olesón jó

a gazdagság itt, a szegénység meg csupán Laissez Faire,
ezek után nem tudod, hogy Jézus jön, vagy Lucifer:
csak egy kósza penészfuvallat kísér el.

S ha nem marad más, magamat súrolom meztelenre,
az igazságot már úgyis a por belepte:
elgöbolyözöm az agyamat az esti széllel.

***/Desencajonada:** Bikák felvezetése, a közönségnek való
megmutatása Fiesta előtt

***/Shivaratri:** Shiva Isten Nagy Éjszakája

***/Guttapercsa:** Gumiszerű anyag

***/Siffentyűs:** Szélhámos:

Via/dal

Az arenerók ma korán a porba köptek - feszül az aréna
bikaszűrös hajnalok emlékeit felhasítva, költve pengetnek már
odalent az utcán: ríva ropog a pasodoble, s néhány vérszemet
kapott turista lóg le a közeli bárpultnál megvadulva.

Stószot veszek a mámorból én is, ahogy gyullad fel a városon
átoszló indulat – rábukom egy szervedzára félig, s már a
ringbe vonul a felkent torreádorhadsereg : nevetek
skandálgatnak a népek, míg nem a matador a tribün felé
andalogva minden zavart kiakolbolíttat.

Kiváló capotéjával a térből kivágott darabot mutogatja, mialatt
fehér lepel hull a madzagnyakkendős védnök úr kezéből –
fölötte már lüktet egy pulya konokul, redős arcára szorul az
istállószag: hát félreáll a mögébe toppanni kívánó picador
helyéről.

Ez már lármás: a tömeg hőzöng a közelgő vértől, síkra sercen
a pengeél (hogy riad meg az ökörnál) - kifröccsen az első
vágás szembeszélben: most látom, hogy hátközépen jelölték,
hogy leöljék, meg hogy véget érjen az örök nyár.

Kerge banderillerók ülepkivágott ütemekben dobják a
késhegyet leginkább csak hátra fel, a nép már sváda, mert az
állat, embert próbáló türelemmel küzd és szenved – és olyan
bukolikus, hogy mindig az elbukó típus válik kedvenc
védjegyemmé.

De most elő már a muletát! A hős fakarddal díszít és bőszt
fel, majd vásra dermed a kikészült hús az inakban - a tér felett
elsuhan egy vak angyal, a gyilkos meghajol még gögösen a
tapsviharban: Matador Vs Bull - 1:0

Az asszonyokról lekerül a sanzán is a páholyban, úgy lobog
pajzánra pezsdült ösztönük a viadalban – a tanács összeül,
hogy az állat sorsáról döntsön mihamar: ma este
megmenekül a velejéig bátor bika mar.

- *//**Arenero:** Bikaviadalon az Aréna tisztaságáért felelős személy
- *//**Stósz:** Fürdő
- *///**Torreádorok:** 1 Matador, 3 Banderillero, 3 Picador
- *////**Kiakolbolít:** Erélyesen eltávolít
- *//// **Capote:** A matador köpenye
- *///// **Picador:** Lovas matador „pulya” elnevezésű lándzsájával
- *////////**Banderillero:** A matador segédei
- */////////**Sváda:** Felvágott nyelv
- */////////**Bukolikus:** Falusias
- */////////**Muleta:** Fa, pálcára erősített vörös szövettel
- */////////**Sanzán:** Női ruha

Piszkos 12

Január

Petárdahamutól megbolydulva indul el újra az év,
hangtalan lassúsággal vánszorog a sűrű nap - a halak
megfagytak, s a bogármúmiák Oresztészt hegedülnék
az ablak alatt, ha a fúriák hagynák: a kisasztalon
karácsonyról megmaradt gyertyaleves ég.

Február

Muszkaelszántsággal éld bele magad a jégmerek
reggelekbe, szuszogó türelemmel buszozd a telet át a
megferdült didergésen, a fene bánja! – trappolsz tovább
a még kóvályogva alarmírozó medvéken,
mígnem ócska hazárdír szivárogo: a fehérre cserzett
megbékélésen vágyaidd ultramarinná hengerled le.

Március

Saras hópehelyvirgácsok haldoklanak a délelőtti
fényben, forradalmat rügyezik a hórihorgas közöny
Petőfi avas sírjánál, s a 7.b-ben most valami végleg
elszakadt - a kikelet itt lehet mindjárt már,
ne siess: ez élet felolvad, és csak most kezdődik el, hát
bíráld már magaddal, ha te vagy terítéken.

Április

De nézd, már virágoznak is a tigriscsigák az erdő
nyakán, és az ipogafán nyílik tán egy régen kihalt varázs
szirompár, ez jópofa! – ülj fel a musztángodra, látom, a
szélvihart itt alig bírod már, és nem emlékszel arra sem
igazán, hogy tavaly ki voltál: szabadságot majszolnál,
amit olcsón adott egy sarlatán.

Május

Már nem olyan ijedősen kel fel a nap, reccsen és ropog a rarettalma, egy tucat hazug pap a sekrestyésben fellángolva sétálgat - én meg csapokat, papokat magam mögött hagyva, bénán hullok tovább az idővel, mint a vakolat:de néhány szép pillanat azért még egy kis aszpikozott habot ad lagymatagul, mielőtt aszottan meghalna.

Június

A serpenyőn felmagasztalt rósejbli sütkérezik maga alá ropogva,miközben a verandán egész délután szivárog a megkergült szilvalé, a nyár kákáján csomót csak elvértve találok, de pár ostoba turista még időnként behatárol: a képeslapokról integet egy elszabadult iniciálé somolyogva.

Július

Kicsordul a számból egy ujjongó meggyajak a fesztiválon, pár ravasz csíkon túl az üdvöskék arcán ragyog a megkoptatott illúzió, közízlésük magából kifordulva zokogja, mi már rég elmondatott: fiúzni jó- na meg a zöld pardon lóg ki az összes gyerekaszájon, miközben én rímfúziót adok be magamnak, amikor megkívánom.

Augusztus

Ereje teljében perzsel az aranylamé, hencseve tejel,
mielőtt végleg elnyel a fortyogó aszfaltdarab, ami az
államalapítás alatt odakozmált -
ha nem vigyázol, a kertben megégeti egy vérig sértett
grillázs a szád, hovatovább zokogó papírmasék
könnyörögnek átalakításért ablakaink alatt: csoda, hogy
ránk nem szakadnak a kis semmisségek.

Szeptember

De már elfáradni látszanak a napsugarak- arany
bogaram, holnaptól a menetrend megváltozik, az óra
meg átáll, és úgy általában alkoholfilc-mámorra
áhítatozik minden nyárból feltépett iskolapad
ráadásban, s a megfakult levelek sem átallnak
megjátszást mutatni a Pillangók mosolyában:
holnap megint Óvoda van.

Október

Újra halnak a holtak, miként emlékekbe csurgatott
szemeitekkel azok az elhasznált testek fölējük hajolnak-
a rozsda kikezdte a fák homlokát
és a porhintett nyári szerelem is megolvadt már, a
mozikban játsszák az ostobát és óva intenek a
továbbgondolástól - csak a fekete tölgyfazongorák
zajongják tovább, hogy: gyere hitetlen!

November

Késsel kivágott vigyorral a bejárathoz lopózik egy tucat
gyerek, és a nagy culák arcán is kérődzik a bejáratott
szokásjog - de randák is a cukorkafóbiás nénikék:
arcukon bogáncsok, és csak visítoznak a verandán,
beázott farmereikkel olyanok, mint egy óriás
síkosítócsalád, meg aztán dül a töklámpáshadsereg.

December

Hófal remeg: feltámadt hóemberek korcsolyáznak a
fövényen, s a varjak a szántókon piknikeznek a
patkányokkal felváltva: azt álmodom, hogy a Télapó
idén lekési a rénszarvasbuszt, ezért
ereit felvágva: fekszik fent északon – utolsó
reményeimet mártom részegen kevlárba,
ahogy elbúcsúzik az év öregén.

**/Muszka_Orosz népcsoport*

**/Ultramarin_Közet*

Éxerek*

A szigeten pontyszájú angolok ténferegnek, arrébb fentebb meg pogácsafejű skótokat tenyésztnek, de ez semmi ahhoz képest, hogy nálunk meg pravasztút meregetnek a hátunkba, vagy mérget – jönnek a férgek a díványkirályságunkba, a parasztok és néhány félvér gyerek egy spanglit elnászpángol a strandon, aztán kéreget: ez jó lesz védjegynek, csak ragasszátok ki az ország szétszedett szélére, vagy álljatok vircsaftos császárvadászatok élére réveteg – kifent csoroszlyákba lépkedek minden reggel, aztán kicsapongok a csinos rímképletekkel, s bár divatjamúlt ének ez, engem újfent érdekel.

Masszív erőt képeznek a csontsárga valóságcafatok, ahogy botrányba fulladok, miközben mindent szétnyerek

Semmit nem érsz te meg!

– mondták húsz éve meg / azt hitték, hogy energiát feccölni nem érte meg belém, hát íme, nézzetek: Ez olyan Donátos, kis csapodáros, részletes, ahogy kikacsint a közmorálból: a polcomon már évek óta halmozódnak készletek az út porából-de most is arra késztetek, hogy élvezd ki a falra hányt életet, már ezerszer megkértelek, de itt a lényeg tényleg ez: ha bent rend terem meztelen, teremts még tényeket, köpd le az erényeket, és néhány fészket égess meg.

Itt kéz meleg a korrupció, bárhonnan is nézve meg, létezett egy olyan lista, hozzákapcsolódó szép nevekkal, meg anarchista Elvis-ekkel - csak tömik az erszényeket, s épp ezen a WC ülőkén húzódnak csíkokban a szép szerek: Egy képkeret, és benne néhány fénykép, épp, hogy érted ezt, egy véglegesnek tűnő állapotból most már ébredezz:

Ne révedezz! - de egyébként nem szép szerep, ha állandóan tudnod kell, hogy a világ most miért kerek, ha tévedek - hát bocsássatok meg, engem ne vétsetek, ne bántsanak meg két kezek, öklömnyi létem féltelek: egy félteleknyi tudás van a fejemben meg ész hegyek, így észreveszed, hogyan lesznek szavaimból ékszer.

*Egyedileg készített briliánsok-
Minden mondattal a karátok száma nő:
Tükör simára csiszolt gyémántok-
Minden szavamból újabb drágakő.*

* A vers Tribe: Éxerek című dalából átdolgozva (2007, Stáció című lemez, Greenhome Rekordz)

Nyekergő

Nyomban nyávogd el, mint Bilinát egy nyáron
át, hogy nyakadon feketenadálytőkrémes pakolás-
kipárolgás az élet csak / egy bilin át lásd a valóságot
kürtrojtos hangulatban, elkurvult nyámnyilasággal
nyúzz még jobban, s fedezz fel bárgyú hasonlóságot
a fehér nyúllal önmagadban, ha

árnyalatnyi csend nyúlik el, bácsolt nyűggé roskadt
panyírrögös reményekkel pár falatnyi száanalom nyögdéssel
nyákosan még / kovácsoltvas blazírtság
nyikkan a válladon, téve nyílegyenessé a köpött
nyált a szádból felém, s romokban hevernek itt a
az ürmös Kaprikornok, kik

hozzám igazícsák' nyűveik kiszakadt belét, míg
nyírom a deklasszált füvet, vagy egy favágótönk tetején
szívom el nyomokban / nem ajánlom önnek az igazat,
mert még felsérül a meglepetés, mint nyüszőgő szappankéreg
varacskos napalmok nyelén – de engem ne félts: megvagyok a
mocsokban boldogan.

/***Bilina**_Középkori hősének

//***Bácsol**_Terel

///***Blazírtság**_Egykedvűség

////***Deklasszál**_Elzüllik

Skatulya

Nem kell a rajtszámotok, én csak úgy Hors concours vagyok itt, és a végén dicső koszorúk helyett is babérbogyót szórjatok elem – elmém alvázmosott, míg ti megszokásból beszéltek, mert nem érzed te sem, amit mondasz: vidd ki a megszáradt disznókenyeret a népnek, jobb ha látszólag koplalsz, amíg műanyagemberek tipornak el csordástól – megfőtt erényem csak harmatkása a tejfeles ködben, Így hát tovább dicsekszem Szicsekkel arra várva, hogy időm a feleslegességet majd felőrli kifogásból – értéket irtó lehetetek áradnak ki a szátokból lassan, miközben azt mondogod: „azt gondolom, hogy...” / küldjél SMS-t és ne tarts bikavérmértéket semmiben sem, csak hidd el, hogy a szíved a hasadban magasan van – fogadásból tedd tönkre mások életét /kis pénz, kis ember/, aludj a dzsippedben karácsonykor, hogy azért megmaradjanak a szokások, mert aztán hiába fogadsz istennel imákban, hogy többé nem teszed: Bibliákra alszol el, de aztán inadba száll a bátorság lenn a hátországban☺

Én vagyok az ügyeletes balek: a sorsom lócitrom egy marékka, lelkemen fêkevesztett pásztortrágya fêszkel, figyelj kedves: én itt ördöglepény maradékkal üzekedek, s ha marad egy kis odalett csacsigané a mennyhordó abroncsán, adaléknak kecskesöréttel szórlak meg tán –Hé, ki látott már ilyet? Erre sôtét van, és ez volt az utolsó gyufánk, ami a fênyt adta volna, meg reményt egy karéjjal, míg te vigyorogsz a maszkodban egy ló hátán Ascott-ban – öregem, megint nekünk pózolsz, mert megúsztad valahogy a medúzakalapot, és inkább fôsvény lettél: gané mohóság szagod van, és mindig akkor szólsz közbe, amikor a legjobb rész jön, így hát gyűjtöm tovább alamizsnám a lehulló életcseppekből ôcsémnek még, és ezt egyből puhán viselem túl minden skatulyán.

***// Hors concours:** Versenyen kívül

szabad

az a baj, hogy nincs mit már mondani: az utcán kispicsák pózolnak bágyadt mohósággal, tini klónok állnak kötélnek és egyre otrombább az összkép, meg én is csak öregszem bohókásan, mint Cliff Richard - amíg övük lett a kihipózott dicsőség, mit kiástunk: nekik oltás meg lájk van, nekem meg enerváltan lapul a sporttáskámban

egy kortárs dráma: a szavak magukévá tesznek, és süllyednek, mint pompás bombácskák egyre lejjebb benned - ortáj, s lárma támad a rovátkákban, ezzel periodizállak ki egy paródiában téged meg Mengyelejevet, ahogy megölitek az összes elemet, és beszippan mindenkit a virtualitás: kis csordácskákból élvezitek a mindent akarást, meg hogy szabad a gazda

/ pedig valami nem stimmel itt – mindenki mindenkit kúr, akit lát, és a préda nyakában a PRADA: a világ szeme rajtad, most te lehetsz az, vagy elmehetsz haza, mert: azt hiszed szabad vagy.

szolga

meg az a baj, hogy jövőre is ez lesz, látom előre, de azért most még plédereznek a rakéták, meg a retardált petárdák is előkerülnek egy-kettőre – néhányan már elszórtan kidőlnek éjfél előtt, aztán meg mondvacsinált barátságok értékelődnek fel, de idővel megszoktam a kötelező jókedvet ennyi év alatt, meg, hogy előre iszunk egy esztendőre – mondjuk az se lenne baj, csak legyen vastag a medve bőre, vagy legyen asztrál-keddd, mert egyenlőre még nem látok kiutat a cellámból sem, nemhogy azon túl: isten nem rám gondol, és amit magam mögött hagytam az már csak egy alulmunkált vakondtúrás, az igazság meg még mindig annyit ér, mint kopasznak a hajcsat – aki gazdag, ötletgazda: neki jár a tepidárium, te meg főzöl, mosol, takarítasz, és a reklámok közt gyereket nevelsz fel rosszul, mert annyi itt az elvárás, hogy látástól Mikulásig futószalagot alakítasz, és a szerencse is gonoszul elpártol tőled: soha nem nyersz a lottón, és a gyárban csak egység vagy, míg odafönt az irodákban a nyakkendős serkék sertepertélnek – a tested, mint egy cyprea, de hogy mire az egész már nem is fontos, mert a történet behúzz, mint a Bakterházban Bendegúzt a vidék: lomposan a szobádba vonulsz, és látod, ahogyan két megvadult szilveszteri pribék Katicát húz ki egy bankkártyával helyetted is: te a magadét már megetted rég - elég volt, elég.

akik még örülnek a semminek, amiről mindent elhisznek / akiknek még jár a jókedv, mert a szív, muszáj, hogy jól lakjon, és érezzen egyedinek, miközben átlátszó álmokba kergetitek: siker, fény csillogás – vár a holnap, hogy még ma becsapjon.

11-12-31

*/*tepidárium**langyos melegedő gőzfürdő
*//cyprea**csigaféle

Hallójáratán át csak csodát kezel, pupillája medrében
akarni vágyás lépdél, s ahogy végtelen lelkeségében
megmerítkezel: minden más csak hazugság és
mondvacsinálás.

Őszinte mozdulatok a kezében, a száján meg mosolygós
szófordulatok, ha nem éppen a játék a tét- rám néz: ma még
isten vagyok, aztán meg kifakult kellék az időben, miközben
azért jól mulatok.

Ha meghalni kéne, csak őt sajnálnám, egyébként minden
csak túljátszott feleslegesség - nekem sincs értékem, de őt
értem: pedig csak az egyhangú térben vagyok egy
esetlegesség.

Ha nem leszek, ő lesz az, ki viszi tovább szememből a fényt,
minden elrohad –de ő tovább él a szeretetből, meg a
kisiskolás emlékekből, és nem veszti el a reményt, csak
benne felolvad.

Most már semmi vagyok: a stafétát átadtam bágyadtan
már félig – azok meg, kik perceim megítélik, vessenek
csak bátran számot: adok nekik ferde írást,
aztán kiszáradok.

Si Vis Tacem

A kedvenc törzshelyeden ülünk, mint minden szerda hajnalban, és egymásba folyva éled a pillanat pofázmányát, ahogy kisiskolás módjára merítkezel meg a kisüstidben – torkunkon csorog a polyva, én meg önmagamat felderítem a Pázmányon át, és csak grépfrúthúsú szótagok lógnak ferde ívben mártva szeladonba, aztán kecskerímbe meséled el, hogy addig ígérgettél, míg Peti rád unt a tepidáriumban - én meg pendlizek benned, meg egy kis dehidro oxi-kodeinben.

Snúrozzuk meg a játékot: kerüljük ki a szánt szándékot, és ábránd nélkül túlozzunk, amikor halántékból verselve majd felállok – hiába kacsingat az összes kordovános kurva, hogy meg vagyok lazulva és nekem kicsengettek: veled a padló alatt is önmagamra talállok.

Szememen eszpartófű - eddig ez tartott ülte, de ez is adott éleslátást egy életen át, meg a nemezis, amivel nemrég kezelték, hiszen élve temettem az emlékezetemet néhány mohairpulóverben odaírt futó verssel, és hát megvagyok a csürhe nélkül - szavamon csigolyalob ugyan, de legalább nem vagyunk egyhangúan (úgyhogy nem tudom mi bajotok): meggyújtom a cigidet függelékül, ahogy a felkelő nap deklamál parasztosan.

Si Vis Tacem ! – hortyogok bölcsen a füledbe, de közben azt is lesem, hogy az utolsó cigimet ki szívta el és mikor, aztán fejemet felemelem: a városban szirénák kárognak üresben, és vijjogva ráront az alvókra a nappal, mi meg telve megtiport haraggal a maradás és indulás közt optálunk.

Aztán felkel a nap, s vele a vadak tovább angazsálnak a mámorban pávatag - lassan magukhoz térnek a színek újra, mégis magamtól vonakodva kísérlek a kertetekig, ahol apu meg anyu csak arra várnak, hogy szűz maradj és mindig rend legyen itt - kehesen viszonyulva köpöm fel véleményem rólatok, de nincs harag: nektek az élet csak egy színekúra.

- *//**Si Vis Tacem:** Ha békét akarsz, készülj a háborúra (Latin)
- *//**Polyva:** Takarmány
- *///**Szeladon:** Szürkés-zöld kerámiamáz
- *////**Pendlizés:** Ingázás
- */////Kordován: Cserzett juhbőr
- *////////**Deklamál:** Szónokol.
- */////////**Optál:** Két lehetőség közül a választás jogával él
- */////////**Angazsál:** Elkötelezi magát
- */////////**Szinekúra:** Állás, amelyben nem kell tényleges munkát végezni

Paszkvill

Milyet sisteregtek már az előbb az istenek
odalent a téren, hogy olyan ánuszkópmélységgel
illant tova az élet a pillanatban, mi meg adogatjuk
egymásnak a félig elszívott örökségünket, élen a
cserépkemencék kevés ösztönösségével, de még
rólatok is lekopott a fírnájsz, mindegy mit firkálsz
magadnak a tablet-edre fel: megtébolyult életed
kehes – hiába sikeres: csak derékban eltört plajbász
meg golyvás megingathatatlanság, hát
Abajgass, te szipirtyó – itt a falaknak füle van,
mégis süket ármánykodás az egész lét egészében
~Kuzin, mi változunk! Ez Tetra-Szürrea, hol
rapittyákkal összerosott átváltozás bűne vagyunk, és
ez csak Séjour –
a tetten ért megvilágosodás előtti sóhaj, egy meszelynyi
faggyús mogyoróvaj – szerelem: sóval behintett
keretekben az utolsó jogos szóval pofán vert
alkotó-zaj.

***/Paszkvill:** Gúnyvers

****// Fírnájsz:** Régi ház vakolata

***** Plajbász:** Ceruza

****** Rapittya:** világítóeszköz

******* Séjour:** (Szezsűr~) Átmeneti tartózkodás

******* Meszely:** 0,35 liter

******* Plörőz:** Strucctollas kalapdíz

Tarka Orgia

Vak város. Vak vágány.

Egy kasszírñő karpál a szívem mellett
a bárpultnál, pedig ma sármos is vagyok,
erre mégis azt kérdi, honnan a francból
strabancoltam el?

Ilyen nézéssel? Ilyen fejfel?

Nem érti. De nekem derogál, hogy
pont itt a drekkben magyarázzam el,
ezért legyintek, fordítva minden percben
a sorsomon: nehogy már ne én legyek
ma is az alap állat.

Egy az egyben bazsalygok rá. Akar is
meg nem is – látom, még nem tette túl
magát a tegnapi katakombás álmon,
de a fájdalom olyan, mint a fáklyalomb:
lám megtalált engem is a rengetegben.

Üvölt. Süvít.

Mégis burjános vagyok ma. Lehet, hogy
pont tőle. Hozza kifele belőlem a sarat,
hogy már nem kell a szasszón haj
csak a póre szaga, meg egy falat abajgatás,
mint népviselet.

Befogom ma. Nem kell ócska barkarólia
vagy a számba vérző vörös fóliarózsa: ez is csak
egy némbér. Személyi számmal, névvel.

Könnyű szerrel gördülnek el
a könnyeim helyére ültetett ezüst cseppek-
szememben tarka orgia.

*/**Karpál:** Ócsárol, szid

*/**Strabancol:** Kószál

*/**Drekk:** Mocsok, piszok

*/**Bazsalyog:** Bárgyún vigyorog

*/**Barkarólia:** Gondolások éneke

manapság

megperzselt szivárványok lógnak a város tövében,
az utcákon hömpölyög a szaggatott szmogpüré -
hangzatos kiáltványokat szórnak az ürgék elé:
töménytelen ótvar a tükörparadicsomban.

kese húsperselyek keresztül, de inkább kasul futnak,
fejükre szétloccsantott égpehely csordogál –
útreesztettekét ültettek szemükre korrodálónak:
nyúlt agyuk megrokknva menekül.

lóg a csábfürt is a kirakatban, minden ribanc arca bájos-
aztán elfekszik az időnek az átélt fejadaggal,
vagy ráül egy pica-gazdag primórnek a páncélfenevadban:
homályossága irdatlan.

mások mókusvörösre reszelik a pillanatot:
mozdul a sok megvedlett fezőr a szitán át,
esküsznek bosszút örökre, mint a paraziták -
ám villan ott a mestervaku, s a reménytelenség beterít.

nincs már sok abból se, ami megmaradt ígéretnek,
szemedbe hazudják a jövőt, de csak könnyed úszik fáradtan
ott - a király mohón pakol be aranypruszlikába: ha
kivénhedten is, de kiköp néhány rend-szavat.

én meg csak úgy nekirontok szikla közönyödnek,
élvezd csak: de már meg sem lepődöm, hogy
az sem érdekel, mit mondok, s felőrl, hogy
ösztonömbe lettél ittasan beletaszítva.

de el fog múlni a dörzsölt idővel mindenem,
és én akkor is nekimegyek a fálnak –
felpöckölt irgalmamból aljas debattét aszalnak:
nincstelen voltam mindig is ebben a meddő hajcihőben.

*/ **Fezőr:** Kétes üzletekből meggazdagodott személy

*/**Pruszlik:** Mellény

*/**Debatte:**Vita

aggasztó

lassan

arra jutok én is, hogy zaklat
az élet, hogy élve vagy halva, már csak-csak
mindegy, hogy én sem akartam – rám tapad
a kétely és aggaszt,
hogya a gazdag lopja a szegényt,
hogya minden pacsmag, és én vagyok
a fallabda:

/pics-pacs/

ott tartasz,

hogya magadnak vallasz színt végre:
rím-fallosz lehetsz, de mivégre, ha csak
ballaszt vagy?

Mást se hallasz, csak, hogya a törvény
rajtakap, Pallas Athéné vagy komposzt maradhatsz
amíg altat a jólét, hogya tovább még, jó éjt,
hogya a számlát dagaszd, vagy csak
legyél a csámcsogó hörcsög és
nézzed a Dallast

a kirakatban_

hogya azt mondjad *Wassup?*

vagy akaszd fel magad

vagy tapaszt le az agyad,

de hagyd csak: ezek már döntöttek

helyetted, ha csak nem hoztál csaraszt,

különben meg minden kiömlött

parasztvakítás -

és az fákaszt könnyekre,

hogya ennél már csak könnyebben lehet:

a túlélés büszkesége marasztal, aztán

majd csak elérek ezt vagy azt, mint Esmeralda:

rivaldafényben dagasztott öntudat jajgat,

és abban is mindenki egyetért,

hogya csak zavar, aki faggat.

Én vagy Ok

én vagyok a hajnali ébredés,
gyűrött ágyon mitugrász óraciripelés,
a felcihelődve bejáró hátmerevség,
meg a tegnapi részegség előfutára is– én vagyok
a mindennapi kötelesség, a reggel ötre beérés (előbb),
utána meg az elkenődött fogmosásnélküliség, nehogy a gyerek
még

felébredjen / mert végeredményben ő is én vagyok:
a sötétben vezetés, főleg télen, az élvezetes,
én vagyok a tucatnyi elütött mezei nyúl
a hátsó úton túlról - én vagyok az a két karambol,
mely azóta is homlokon csókol és dörömböl - én vagyok
a körömpörkölt, vagy épp, amit aznap főzők:
az összes alapanyag vagyok, meg a japán késsem pengéje,
amivel falatokat kaszabolok - megsárgult ebédjegyek királya
/ ezúton üdvözlöm Galapagost!

délután én vagyok a pelenkában a szar, de néha
kicsérélem magam is, hogy bírjam: a nyerőgépen
vagyok a kar, s én vagyok a toll, amellyel fél kell írjam
verőfényes véleményem, amely senkit nem érdekel:
én vagyok a blickfang a reklám végén, meg Nóri haja
az időhúzás szélén - az vagyok, akinek egy biz-basz
kistraktor volt a jele, lám ezeknek meg X-Faktor:
én vagyok a fél nyolcas fürdetés, a fél órás altatás,
a lábujjhegyen szobából kijövés (puhábban rakd a lábad):
én vagyok a késő esti belövással való vénaszaggatás
AZ vagyok
és az utolsó feltett lemez leszek
vagy agyhalott.

Közrima

Erre készültem egész életemben! - sírja el magát a lány,
miután utcahosszal kiesik a válogatásnál vagy a mentorháznál
~ne pofázzál, még csak tizenennyolc vagy, mond, mit láttál?
Nincs, aki óva int, hogy az élet majd rászalad a torkodra,
meg hogy ne kapj be minden rózsaszínt, zsebrákolva
/ Nesze neked hustensaft – mint egy kapcarongy, megint
az akarsz lenni, aki már úgysem vagy, de ez legalább
jól jön néhány vadbaromnak - csak toljad a mega-lájkot
meg a szmájlit Christiano Ronaldónak:

{vigyorogjál}

ledarált vacakok a fejedben {az kell-nagy pacsi!},
frissítsd a borítóképed és szombat este szívd fél azt a csíkot:
meg figyelj csak kiskondás, rámolj ki a flaszterre!

A proszpekt vékony, de neked a túlélés piciny bliktri-
nemigen van senkid, úgyhogy mindenki akarsz lenni,
meg általában véve a Boldogság-sugárúton biciklizni
/ persze ezzel elkéstél: a TV-ben halál, baleset, halál:
számold meg hányan ülnek annál az asztalnál, ahol a tortát
osztják, és vágd fel az élet aortáját - ez hatásos, mint
a gördülő kung-fu, és legalább van zsüzséje:

{lelőtte, kirabolta, felrobbant, leszakadt, ráomlott}

legyél a katasztrófa-Híradó legújabb hülyéje
/ legyél barbár, és beszéljél másféle nyelvet is,
vagy ekecseld ki magadat és legyél te a Festetics
{jó ötlet volt felvenni azt a hitelt} - adj még két hetet,
hogy helyrehozzál mindent, aztán:

álmodj szépeket.

*/ **Zsebrák:** Koldus

*// **Proszpekt:** Kilátás

*/// **Bliktri:** Semmisség

*//// **Szüzsé:** Valamely mű cselekménye

*///// **Ekecsel:** Saját kezűleg javít

Kemikum

Pötytyözve izzanak a gép hasán a szilíciumlapocskák:
ahogy termelik a függőseget, izgalomba hozzák
magukat, meg a fél világot – megmarnak, mint a klór,
és kirángatnak a neonfénybe éjfélnél, amikor
elmém még krómozott, és szikrázok, mint a ródium,
meg szavakkal bohóckodom, mert az életem egy filmvászon,
előtte kopottkék pódiumon kobaltkemény kobakkal,
meg némi alu-tasakkal dobálom fel a hangulatot,
mert az vagyok, mint nyomdásznak az antimon:
előretolt helyőrség a kén-büdös szófrontokon.

Soraim arzénkapszulák, s ha nem bírod a szuflát,
váltás át!- nyelj be még oxigént, és tegyél bróm-sót a jacuzziba:
kadmium-sárga másnapossággal ébredj sunyi ígéretek közt,
és oszd ki még az utolsó gondolatod, mielőtt szénné égetnek
a megváltás kapuiban az olcsó papok – a hit csak műgyémánt,
gyenge cirkórium-bizsu, úgyhogy dobjál be pár deka lítiumot
kírázsozva: mert most én leszek Cink-osod.

Hasadból kiszakadt nióbbium-morzsákkal etetjük a napot,
aztán futunk egy kört Helios-al, aki mindent egybegyűr:
radioaktív banánfalatok sütkéreznek káliumtölcsárban
előttünk az ágyon, ahogy fél doboz kakaóvajjas szerelmet
játszunk el puhányon: arcunkon sugárzik a technécium:
örömünk ritka, mint a tellúr.

Felülről volfrám-izzók násza fürdet, néhány mikrohullámú
sütőben galliumpatakok folynak szét- az idő tovább robban,
mint a berillium, én meg eltűnődőben vagyok a holnapokkal:
avatott fájdalommal jóllakottan lüktet, és kemény, mint a bőr –
nem rázza le senki, csak én, ha akarom magamról.

{vagy te tán?}

Vár még ma rám egy kis gadolínium befecskendezés
a titánok hegyén – addig a boltot vedd át és legyél
az utolsó megmaradt diszprózium boldogan –
hiábavaló berendezkedés a fémbirodalomban.

ABCDE

<az örömkönnyek: az arcodon a boldogság
az apádnak kisszütyőben minizokni
a szomszédoknak újságolás, munkahelyen vigyorgás
>a havonta vizsgálatra járkálás, az autópálya, a büfé szaga,
a kórház alagsorában – a betegfelvétel – a tízezres felváltás
_az alulejocsempe, a szűrővizsgálat, az élve megszült,
halott magzata annak a kislánynak ott melletted,
isten, ahogy adtad, úgy elvetted {rohadjál meg}
_a fájdalom, az altatás, a fél hetes ébresztő, a depresszió
meg az összevérzett fehér lepedő
>a kellékek: hogy kell még egy, hogy élsz ettől,
hogy ébredj fel, hogy felébredj
>a törzshellyé váló gyógyszertár,
a vattapamacs, ami sok lesz már:
az üvöltés, a felsírás, a nyöszörgés,
hogy bepisál, hogy kidobja, hogy megeszi,
hogy kiköpi a földre, hogy lehet megint áztatni
>a ragacsfoltok a parkettán, hogy most már az lesz tán
mindig, amit ő diktál - a mosogatás naponta háromszor
a körhintán >az eltüntetett távkapcsoló, a kanapé alá berejtő
betoló, befosó, beszaró, a kötőhártya gyulladást kapkodó,
az egyszerre megfázó, egytucat receptes, pénztárcagyilkoló
>a kipakolt edényes fiók, az eltört vázahamu- a megszáradt
ragasztó-egyházak a kisasztalon, és a szétnyomorított
ceruzatárlat alul
_a falra fröccsent vízfestéknymok, a megkövült temperás
tubus,
az összefilcezett térdnadrág és darabokra hulló játékluxus:
>az elásott Gormiti-k, a legyilkolt kislegők, mind a száznyclo
Gogo az első sorozatból – a csillagközi porfogók:
az elveszett ereklyék, a megtalált gyermekkor,
az önfeláldozás hiánya
a végső menetkor.

Azt mondom, nincs miért

Másnap hívtak egy exorcistát, de nem volt, mit lásson:
nincs bennem semmi, a folytonosság mindent eltakarít,
seper hálásan – csak a szívemre szikkadt vágypanír savasít,
és próbál úrrá lenni a kilátástalanságon .

Anyám még aggódik értem módszeres függvényütemben:
a kijelölt időpontban körbedorombol a blezúrból,
csekély elégtétel ez - üzenet a félholtra éheztetett múltból,
de nem hatol át a lelkekre ült szilfakérgeken.

Apám már aggódik értem, mert neki ez csak téboly:
lepergett emlékfoszlányok tövében ő is szubaltern,
míg az élboly zabál – az arcára utat nyert
megfogalmazhatatlanság hártója meg újra vékony.

Az a dütőcafka is aggódik, nézd, aki a szívemet vitte:
ott lohol otthonosan, önző vágyait szaldírozva,
míg végül kinevet – a fájdalom a hátamat maszírozza,
és már nem számít, hogy vesztettem el hitemet itt bent.

Mert múltam gyűrött fóliás, és szememen az írisz ég:
megkurtított karmámat a zodiákus tétován
körülmetéli még - aztán azt mondta, élj tovább,
erre

- */ **Szubaltern:** Alárendelt
- */ **Dütőcafka:** Tolvajnö
- */ **Szaldíroz:** Kiegyenlít
- */ **Fóliás:** Vastag könyv

Korreláns

Egyre nagyobb szemekben
hull alá az elmúlás: tizenhét
év a katlanban, mögöttünk rút tudás
liheg még, de már rühesebben
zörögnek perceink, mint törekeny
porceláncellák a szívünk alatt - kissé
meg is fakultunk a küzdésben, jól bevált
klisékkel dobálódzunk a kitaposott ösvényen.

Olyanokká lettünk, mint ocsmány
molylepkék a fény körül: levedlett
tablóképünkre tapad ékkövből milliárd
feledett pillanatfoszlány, hisz volt pár
jó évünk a megbolygatott rezgésben,
meg cinkos mosollyal leszelt érdek -
emlékrudacskáidat lassanként elmorzsolva
érted ezt meg gyakorlásképpen.

A képed a sorok között ott feszül
az évkönyvben: megnyúlt időkavalkád,
hogyan még könnyebben menjen a múlt
pajkosságának akasztása- messze vagyok legbelül,
most friss kedve fröccsen újonnan tovaszúrt
nemzedékeknek a falakon: hol tervezett
elavulás vagyunk, valami végleg és valahol
elveszett, s már nem lesz soha úgy.

***/ Korreláns :** Két érték közti különbség nagysága és iránya

idelent

nyugaton napkelteaknák a felhők sövényén
kipattant fényvetésaknék, a habok mint
turnűrös krinolinszoknyák,
alattuk sötétkéek ködfüggönyszmegmákon
darabos kín vergődik rajtunk rózsaszín gímhörgéssel,
ahogy utolsó bánatunk is vért nyögdécsel,
és óva int:

minden reményünket süvölvények kapták-//
fogaink közt felszakadt üvöltéscsörték tüntetnek
míg arcunkra eufemisztikus masszázst
ültet a rezgés:

a tündérfürtökben lógó megszokás
meg a gombalégiónyi teher " még jó,
hogy itt üldögélünk a fűzlombfátyol alján
mert nem tudunk tenni mást:
levágott sorsunk rajtunk térdepel,
szívünkön pár sóhajnyi repedésszilánk

*/ **Süvölvény** : Csirkefogó

*/ **Eufemisztikus** : Szépítő

önvédelem

még jó, hogy alig élek:
még mozgok és beszélek
és jó vagyok még töltelékek,
így rezgéselem lukratív-
a számszára utasít, hogy
háborúm magammal buta frigy,
mint szélmelyasszonyok tánca
az ördöggel – a pokol kanalába
fogadok, hogy nem számít,
hogy értékünk oly szilfid,
és csak az illúzió kábít el:
vidrabarna hányinger az élet,
de néha hív a hajnal, mert
egyszer már hittem a napnak,
a mindet termő ébenfa alaknak,
mielőtt a fezőrök fényt arattak le /
a maradék meg csak mezaliansz köpete
a népnek: reggeli kofás nemtörődömség,
mert elfogyott a Haza-viasz,
szikkadt szívnek öblögetés egy suszterdikics felett-
slussz, ennyi, nincs tovább:
előáll egy ekvipázs, rohanj hát,
vedelj Coca-Colát, szíjjál nátrium-glutamát:
hovatovább ez egy deregulált álomvilág,
egyszerre kapsz három pinát meg,
ha van steksz – másnak vak szex
a hitvesi ágyon, neked MMA
meg kokainmámor, és nem fázol
esténként egy kartondoboz táborban,
mielőtt a következő nap rád ront.

@

de ki falja fel a cafatokra hullott világot?
az elköltözött teremtmény hiányában készülés
arra, hogy már az aranyhaladtól kívánsz most,
mert két szülés meg ezer rendelő után
a nagy halaknak marad a nagy falat,

te meg forradalomszilánkokba fojtod
lelkesedésed, amivel a megváltás végét
késed le – zilálva ficáncol az utolsó reményed.

§

önvédelemből aztán többé nem merj élni:
szedd fel az elhasznált töltényeket magad mellől
és kullogj
az önsajnálátodat kísérd ki,
hogy eldöntsd, mit is érezz – [Full Strong™]
olyan a fokozat, hogy a haláltól már
nem is félek, mert kellek még kelléknek
a tornán, s ha már magadból mindent kipakoltál,
a család torkán nyomod le a kérdőre vonást,
aztán feldíszítéd év végén az erdőből lopott
karácsonyfát – a hangulat már évek óta szénné égve
lapít a sarokban, de azért éjszakákat zabáltok át
mert úgy illik, hogy harácsolás legyen,
s egy pillanatra ez élet talán csodás

©

azt mondod kishitűség, de ez csak tapasztalat,
hiszen a végső kisülésnél úgysem csak magad maradsz -
mint akit több darabban raktak el emlékebe,
és nem értve meg száll fel, mert a szerepét nem látja,
nem érzi, csak azt, hogy nincs semmi esélye:
szívében a küzdelmet a megadás váltja fel
és megbánja.

***/ Lukratív : jövedelmező**

****// Szilfid : Karcsú, légies**

***/// Mezaliansz: Rangon aluli**

***//// Ekvipázs : könnyű fogas hintó**

bohózat

minden csak rezgés
az atomok sem léteznek
szemed vasrostélyán át amit látsz:
a nem létezés – ha most széttárnád egy hanggal
zurrogva fékeznék meg
hogya tiszta lappal ne kezd újra

itt ma basztardok járőröznek
truppok a gőgös rabbiadsereg
hatalomuk cserzőgubacs, s míg a hóhérok
átöltöznek – eltört unalommal
az utolsó szikrát gyújtva meg
felettük szavammal dorbézolok

és bitang egy angyal az én bosszúm
ahogy félig betépve is mindet kihüvelyez,
mert ha csak egy bőrcsöbolyóra is, de írni
kell - most szűrnak a szavak, mint bölcs golyók
a szívem alatt, s egy eltévedt bronzrepesz
veri vissza csak, hogy: Can you hear me?

van ki vak lehet, nekem csak vak lelet itt
minden perc – olcsó sorozat, de már láttam
az e hetit, unottat, koszosat, felvágтам
a szalagot előre, és csak egy bohózat az egész-
néhol penészes, máshol érényesen negédes és eláztat,
de végül nem képes úrrá lenni önmagán,
s mikor a gyöngyhalász is elbukik a csónakban,
már tudod, hogy minden egyes hátralévő perccel
jó napod van.

Geneológia

Hidrogén	63%
Oxigén	26%
Szén	9%
Nitrogén	1,25 %
Kalcium	0,25%
Foszfor	0,19%
Nátrium	0,04%
Vas	0,00004%
	99,73404%
+Lélek	0,26596%
	100%

***/ Geneológia : származástan**

Félénken

Felénk nem forog a szerencsekerék
és aranyból sem faragom ki magam,
a menzán ma is töltött unikornis az ebéd
- rajta, csillámpóni a feltét- látod:
fantazmagória minden 1es szavam

de azért is felvágom az aszkézist,
halott zsebkendőkkkel integetek a tegnapnak,
az utolsó pálinkásüveg nyitófülén is
ideosont paralelopipedonok zaklatnak:
félénken.

* A vers 2013.április 11.-én a kecskeméti Táncsics Mihály
Kollégiumban
15 perc alatt íródott a Katapult Kortárs Alkotók
költészet napi felolvasóestjén
a közönség által megadott 11 felhasználásával.

szerenád

régen tankok jöttek ma meg bankok
[végül] az idő szélén az embert utoléri az élet
viharvert rothadó suhancok
ferdülnek az utcán el és dülöngélnek
[még] az álnok hold is egyet kurjant most:
az is kész van, amelyik nem is szív

ványolt arcukról foszlik az unalom
[testükön] a feledés fénylik mint elixír
aztán odaadják magukat csupaszon
az eszméknek, mint mindenki más
[cafrangos] elméjük felfut most furfangost:
kifakad a mérgezett identitás

a kapu előtt az utolsó kurrogó bohóc
megtébolyultsággal szökell fel az égig
szemére szikkad az est, szíven homokgombóc
sírnak a csillagok ahogyan végignézik

Szillogizmus

ki ez a fősvény aki a szétmállott tükörből
néz rám megszállott mosollyal
szájában véres zárpecsek szemében ütődött
elszántságöntvény hátul szól egy gonosz dal
[állj csak meg egy percre] magamban tűnődök
hogyan mégiscsak egy pallérozott elme

hisz őkelme fejéből a szó ropogva füstölög
és minden ríme acélsodrony penge
rittyem-rötty kóficok kifent ripőkök
ragadnak bent lelki tusban
amikor valami arbitrázst kikölt itt
magából [felsúrolt detritusban]

és ha úgy van amit látok már csak egy töltőtoll kell
hogy felnyissa a rezgés mögött az igazából nem létezőt
és eljátssza betűnként a dzsollidzsókert
mint az utolsó felhatalmazott emlékezőt

***/ Szillogizmus:** _Feltételezésen alapuló következtetés

****// Arbitrázs** _Csökevény

*****// Detritus** _Kockázat nélküli haszonszerzés

Underground

apám mindig mondta hogy menjek fel
Pestre ha már kitalálnom ilyeneket kell
hogy vers meg rap
mondta hogy vidéken a versenynek
nincs tétje hát ilyenformán úgysem nyerhetek
én meg mondtam hogy nem baj
hiszen nem is versenyzek
mert már régen beértem
ezek meg csak
egymásnak adogatják a nyalókapántot
felőlem hetvenkedhetnek
én tényleg megértem
meg hát az az igazság hogy elég jók is
[sírok amíg kásás síroltáron íjas vadász pionizál]
bár gyöngyszemeket csak aprókat látok
[pávatag lézerben rugdalt csíkmászás terel okos
mámort]
azért biztos jó barátom lehetnénk ha
állnának velem vagy szóba
csak hát ők tiszták én meg koszolok
úgyhogy nagyívben kerülnek
az undeground sznobok
szóval maradok az asztalfiókba
zárt önundor

Múlik

soha el nem kopunk - azt mondtad rég
 és a mandzsettavégek felsarjadtak előre -
 most meg újra itt ragyogunk a nyár nyála
mentén:
mustársárga mezők olajozott útjait szelvén
 egy ökörszemcsés kappanhajtáson
 kólicálunk delelőre -
 kedvünk kutyatejbolyhos könnyedség:
a lányokon zománc tekintet pőreség mázolódik szét
 még a nyárfarügyes lugasban ahol
muslincaglóriák
 tívornyáznak a fejünk felett egy Kusturica film alatt:
ilyenkor őszibarackpihéket baszogatnék úgy igazán egy
orgián -
 s tán fogaim közt a gyönyört markolva lobogna
a bíborkas tollazat
 míg az öregségből elszenvedett csalódás utol nem
ér:
mert ó vigyázz - a szemeim vacognak és egy strófa had
 ad sorfalat hisz én vagyok a feledés
 háborújának utolsó túlélője
 maholnap elmegyek de addig még szavaimból
egyél:
lehet hogy áldozat vagy szünet nélkül és az idő már
gyapjas - meglehet
 hogy keményre szikkadt arcod a megszokástól
UV zöldbe
 fordul és rád ömlik konokul a múlt hogy te
maradhass:
vérző pipacsmezőkön a lerogyott identitás - de inkább
legyél mint senki más
 átbogarazgasd a maradékot és szélbe mártott
arccal
 mondhasd hogy szabadnak lenni más hogy
szabadnak lenni más

Gátak

átmegyek Dijf-el a grachton, alattunk hömpölyög
a földmoslék, a folyó vére ragyog, ahogy egy
dézsatündér
ösztönösen veti magát bele, és akkor arra gondolok:
otthon már hogy tocsoghat az izzadság minden
öltönyösre,
akik a Dunát meglátják duzzadtan, a gátakra
felcsavarva,
meggyötörve a krétafirkált rakpartot

holnap kádban, vagy az utcán fürdünk – attól függ
merre
toccsan az árvízkampány lucskos nyelve meg a lapátban
az adagnyi homok, ahogy kötelező maszkarádjában
olyan
otthonosan mozog - de a szemében kappanhájas a
törekvés,
hogy meglegyen a majordóm: hát pertraktál egy sort,
amíg
bírja a svejtfolt, aztán hagyja, hogy más bajlódjon

a homokzsákokra lassan kagylódarát hordanak az eltelt
napok
és békazöldre vált az ijedtség a kárhiénák homlokán,
ahogy ostobán
röfögnek arrébb, ha megint egy centit emelkedett az
ártér meg
a hangulat – szájukon kéjtej csordogál, felveszik
koporsókosztümüket
és nem kímélik magukat, mert a természet most
mészáros Madonnát játszik:
a szélen csak kuncognak a vadonárnyak és ömlik ránk a
rohadtvázaszag

poshadt jácint mossza fel a reggeleket, most, hogy a
kiskocsmá odavan - marad a kamrából a nyerscukor,
meg
az a néhány üveg Vylyan, azzal majd Belzebúbra iszom
magam
nyilván, mert ez még csak a nyitány: a lényeg a meder
alján mindig mélyen rejtve van

***/Pertraktál:** alaposan megebeszél

***/// Svejtfolt:** Szoros ing

3 másodpercek

a fény szívódik
tüdőnkre felépített
boldogság-oxid

biológia
hatol át a csontokon
túl a csúcsponton

eltűnő tér
és idő felettünk szét
cserepesedtünk

kiesett érzékelés
sétálunk a semmiben
nem kell lenni sem

hiperventilláció
ismételt megszületés
nyihogó kutyák

megfolyó palack
isten ma csak egy falat
eszcin glikozid

visszhangzó rezgés
a síkba lyukat vágva
elpalántáztat

tipródó percek
a gázban elhenyélek
ki a legmerszebb?

az idő lejár
szétesett szenvedélyek
távolodnak már

a fém elhalkul
csak a katapult sikít
hogy nézünk mi ki?

Amerikás

elrabolt földön
meglopott történelem
mossa kezeit

mellettem fekvő
legyilkolt bennszülöttek
már nem remélnek

csillagra lépve
antikvár indiánszar
lűktet a fényben

kelmepalánták
tetszelegnek feljebb a
kirakatrésen

elvesztettél egy
kukoricamérgezést:
hitelre újat

kezembe került
döglött szabadságszobor
szuvenírrészeg

az utcán futó
hamburgererőmű egy
lopakodószörny

rendelésre dőlt
csonkított ikertornyok
beszkennelt sikoly

elreppelt képek
mint rabszolgafestmények
szívhez tapadnak

gettóhordótűz
a paneldoboz tövéen
kérőn sistereg

wincsesztermámor
amit nagyapa ápol
fakó préríken

rendőrfánkíllat
a kék metropoliszban
őrzöngve terjed

reflektorváros
korpás unottságán
limuzinfésű

rockabillyszív-
szólna Elvis ha élne
zselén henyélve

Indul

ma olyan vagyok
hogy senki sem ússza meg:
Rambóba ideg

karakéler szemek
de a becstelenséget
mind ti kezditek

hazudtok össze
illúziókat nekünk-
hatalommámor

sugarán köptök
szembe minden erkölcsöt
belesüppedünk

takaróznátok
hogy nem is tietek a
kakaótábor

meg hogy valahol
máshol van az igazság -
permeábilis

a tudatosság
amivel elcicázol
Kondor Ica Rice

a vidék rizse
meríts a tálból, figyeld
a nép kontrahál

'Cause you dont live twice
igazán elkophatnál
kislányos kissrác

mondhatnátok hogy
előre nem tervezett
eseményfaktor

lakonikusan
de csak a hézag piszkál
hogy miért az alapoktól

loptok ha kell még
istenek irigyelnék
ha felnégyelném

őket -választok
tér/időket és rezgést:
adom a kezdést

***/ Krakéler:** Kötekedő, izgága

****// Permeábilis:** Áteresztő, áthatolható

***/// Kontrahál:** Szerződést megköt

***//// Lakonikus:** Tömör, velős

éden

gondoltam nagyon rossz lesz ha már semmire sem
megyek
semmivel
mintha az élet csak pár decibel nyomás lenne a fejemben
ami aztán megszűnik
én meg állok üresen
és hallom a motiválást az idős szomszéd bácsitól
hogyan az isten majd rendet tesz
és érjem be ennyivel

de bácsika
mondom aztán mégsem sértem meg azzal
hogyan a hite csak beépített biológiai drog
a lelken még egy kicsit kormolok
mielőtt kitörlöm a vigasszal
s bár a fájdalom átmeneti
és nemkülönben másodlagos
azt hiszem végeztem ezzel a szakasszal

nap mint nap áramlunk
ahogyan a pillanatok pontozódnak
és a reggeli műzli storm után
vörhenyes gondolatok tobzódnak rám
a nőm újrakiáltja hogyan fogjam be a pofám
azután beleszédülök a tehetetlenségbe
ma holnap és holnapután

Hullámtörés

A múltkor leugrottam a tengerhez
pecázni egyet Hemingway-el
gondoltam mennyire rendben lesz
hogy egy ilyen nagy tekintéllyel osztozok
az időn amit amúgy hazug apostolok hirdetnek

A posztófüggöny a parton felgördül
a sós levegő szétmar ahogy leszűrünk pár calvadost
míg a túlsó szigeten néhány fúria megőrül
és mellettem az öreg tenyészkos magamtól óva int
mielőtt csókot hint a szüzeknek

S máris pörölycápaszívóssággal evezünk
roppant víztömegek felett a nap lehajló karéján
és szünetet is csak akkor ütemezünk
kopott csónakunk görbült fahéján amikor szomjazva
tapasztjuk magunkat a holnapra nem számítva

Torkunkon olajozott bor csordogál most
ahogy a hullámok egy csapat repülőhal ívét nyaldossák
s mi csak bámulunk előre mint fakó délibábok
még sóhajunk is amolyan haldoklást hordozó
hogy döglött pelikánok sisteregnek tőle a fodrokon
beállítva

Délben csupangómártást eszünk hal nélkül mereven
mert gyomrunkon egyre sápadtabbra erjed a lőré
aztán egy húrhiányos benzsdó is előkerül hirtelen
és már tudjuk hogy lelkünk az időé lett már megint
de persze Hemingway csak legyint hogy türelem

Murénaakarattal küszködünk tovább egészen reggelig
néhány szárnyascsigafagyöngy az utunkba szegődik
amíg ki nem kötünk a sziréneknél ha engedik
bennünk meg üres hálónkat nézve felvetődik váratlanul

hogy szívünk bűnbánatra hull a hajnali ködflotillán át
üresen

Faddon a strandon

Random leruccanás a nyolcvanas évekbe,
az asszony gyermekkorát feltépegetve osonunk
az üdülőtelep párkányán át a múltba
és a felbőszült nyár ábrándján koszolunk:

Már a bekötőút pár sávján szagoljuk a gázolajgőzt,
amit a helyiek a vigyázban álló zombiszúnyoghadsereg
ellen fújnak-
üdvrialgás a kemping szájánál, majd könnyed túszharc a
receptiós bácsival
és visítanak hátul a nők.

Itt minden úgy van, ahogy régen volt: a fövényen
fakó kisiúcsontvázak meg féláras
fahéjaspalacsintahéjak,
és öregem háromnyolcvan a két nagyfröccs, meg még a
két tejfölöslángos a sarki vendéglátó insitue-ban,
és minden jól van.

A kisbódénál ragacsos vattacukor pókháló feszül,
amit fél óránként jól öblít a tablettás Krudy fröccs –
a szélben kanárisárga főtt kukorica repeszek szállnak
türelmetlenül,
mellettük zsírban tocsogó lángosszökevények:
tátong ránk ez a létező időn túli föld.

S egyszerre felébred a szúnyogkas -
lerohanva mind a kertoázisok,
a vérző turisták üvöltenek a fájdalomtól,
és egy horrorlepke is megtámad ----- *nem várat magára*
a bosszúm, mert megéri:
lángszórómm magvától
fog a mocsok megégni

A libikóka azúrkék rojtjai estére lecsüngve ásítóznak, s
már

lelkemen is csak sárkánymag meg rókafű korhad,
a szomszéd sátorban bőszén kurjongat néhány túlfeszült
alfahím-

áhított a nyár / mert ilyen a nagybetűs élet: későn érő
csalfa szív

és a lelkem a múlt hajnalán poshad.

Maláj

két kurvakoptató lép be a gyöngyfüzés
függönyön át a kuplerájba, s bár marginális,
de a harmadik kint mariskázik miközben absztrahál
– a madam itt meg kacsingat és kicsalinkázik a pult
mögül ,
szájában puncsnyalóka üdvözülni, ahogy a lányok
kicsit még koloratúrázik, s bár az elhasznátság rajtuk
még alig látszik, az idevezető sárkánylábnyomokon
azért rájuk talált már más is

/ szóval a kést meg a löfegyvert a sublóton hagyjuk

a kitetovált fáziskésésben van, míg a bugris egy
tűzbokáját választ, [segge, mint két narancsgerezd]

/ reggelre így is úgy is lefáraszt

amaz meg egy jó kis fulminánssal gördül el,
s a ficamfaragó lépcső felső fokán a két
kurtizánnal a kutyák vére felhördül:
alattuk kimért üdvösséggel hasítanak
a spermák, mint vágótázó banánhalak,
míg a méhsötétség száján át a kívülrekesztett
hősök halnak el.

Szókelány

Szőke lány a rózsaszín bogárhátúban Red Bull-t iszik reggelire a piros lámpánál. Az I-phone-ba hisztizik még egy kicsit Ancsinak, aztán lemészárol egy nénikét vágva a sávján át. Húrozott kéjvágy feszül egész álló nap
a combjánál, bentebb meg szőrös moncsicsik kurjongatnak,
akik még Batmantól se rettenek meg.

Felnyalt műkörmére építési engedélyt tart,
otthon meg egy kopasz gorillát, aki eleinte minden héten fitneszbérletet szart, de aztán mindent áthatott a bedurrantott szikárság,
meg, hogy vaddisznókkal spinningelünk reggel,
és a zabpehely után már csak három kívánság marad:
bráner, lé, kóla – estére szó lesz rólunk a Híradóban,
és mindenki ránk ver.

Naplemente sugárúton hajt a lány már, s tán észre sem veszi a mögötte csörtető óriásbivajt abban a fekete Corvette-ben, amely az olajpálmáknál végül utol is éri. Oly vidáman ajtót nyit, amíg a fél Hill felhűlve a kiskertekben narkózik, mert csórikám pinaszörgyűjtő, aki hihetetlenül jól mártózik alulról, és minden megszerzett szálát egy használt rágógumiba tuszkol.

Felsikolt a szőke lány – gondolatban bepisál,
aztán kergetőznek a hullámok a homlokán,
mert a grizzli a kikaput döngeti már fél kézzel,
a pólóján Dusty Fingers / meg hát attól függ, ki min nőtt fel,
de a helyzet már így is túl zsenáns.

Hófehér pamacstáskából siet a bicskapenge
a sellő jobbjáról vesébe illő tanulsággal –

hogy jól szituált ribancot az utcán ne teperj le
ha egy mód van rá, mert a gőzölgő vérnarancsliget
nem mutat jól a buszsávban.

*/*Zsenáns:* Bizalmasan zavarba ejtő

Kultúrszalon Cut

Tegnap este felszántott eufóriák toporzékoltak
a kultúrszalon közepén, de a lázadás persze most is,
mint a Tiszavirág csak addig élt, míg Madam Edam
körbe nem kurjantotta azt az óvári sajtót,
s mi megküzdvén a berögzült vágyakozás mentén
minden ákombákomnak fordítottunk hátra arcot,
és ahogy a megcsonkított kentaurok is megérkeztek
egy perzsaszőnyeg medrén, hogy: *Pardon, késtiünk!*
egy tetovált kutya felvakkantott:
most már elég!

* A vers 2013.augusztus 24.-én a nyíregyházi Bencs
Villában 15 perc alatt íródott a Katapult Kortárs Alkotók
költészet napi felolvasóestjéne közönség által megadott
11 szó felhasználásával.

Homo Hungaricus

a fejfájást meg a folyamatos szédülést elviselem
csak nyomás ne legyen egész jól elleszünk majd
szenvedünk ha kell vagy amikor a vágy hajt csak
ne legyen hazugság amely eddig is csendben takart
be mindent ne legyen arcátlanul elosztás meg a
felvakart aránytalanság mondom megleszünk itt bent
ami meg kint meg nem érdekel mert dögevők
lettek mind egy csipet boldogság már rég nem ez
a cél csak médiakurvák meg egy csapat oszlásnak
indult szabadkőműves ne legyen grillázs a tortán
se fakó szénhidrát meg aktmodellből lett Dj lány
ne legyen közönybe áztatott lustaság különben meg
öltönyökbe húzott köcsögök se kellenek és szlovák
rendszámú Mercedes dzsippek se legyenek minden
termálforrásnál és ha megszűnne néhány videoportál
én azt se bánám ne legyen műkaja meg aszpartám
se nátrium-glutamát a szívem ne verjen ha egy olyan
angyalarcú egyetemistát meglát verjen meg az isten
inkább ha már úgylis elbaszott mindent de az ember
erősebb a csodaráknál csak ne legyen népcirkusszá
fajuló fesztivál meg szépségkirálynő verseny a magyar
Bahamáknál és legyen már vége a barátok köztnek
meg a sztárok se jelenjenek meg a válogatáson többet
vagy hogy valaki verje már be a semmidolga celebek
pofáját a műsorszerkesztőnek meg a kurva anyját
és hogy a parlamenti hiénák megint mennyit vadásztak
le tőlem nem érdekel csak ne legyen katasztrófhíradó
a reggel hogy a múltamra már ne is emlékeztessen
semmi ne legyen kőolajkartell és kereskedelmi
egyezmény csak hogy egyeseknek ne legyen mit enni
ne legyen programozott népirtás a direkt fertőzött
vakcináknál ne legyen vallás ami a kezdetektől
fundamentalizál ne legyen reklám hogy csak zabáljak
vegyek és védekezzem és túl okos vagy jól informált
se legyek csak bárány és egyek reménypasztillákat mert

tudom hogy az élet egyébként csak árthat felcicomáltság
se legyen a meleg sztájlisztok nyálán és túlfizetett
focimajmok sem kellenek ide szerintem ahol a
reményvesztettség utolsó morzsája a minden
és a simogatós telefonommal a világot nyitom
mégis olyan egyedül vagyok mert igazából már csak
magamat nem irányítom és az indiánkeserű életíz
a számban már nem kell csak eddig bírtam mert nem
nem vagyok hibátlan de az sem kell hogy kilábaljak
ebből hiszen már úgyis minden az elején eldőlt
nem kell hogy behazudd a csodát amit mindig is
vártam hogy ne kelljen mindezzel szembenéznem
de ne legyen igazam és ez legyen a vétkem

legyen túlerő a szomszéd sasfészekben kémlelő
mítosz romboló tizenéves elmékben a szoft pornó
lelket élve árulók legyenek megkövült nyárutókon
a legkelendőbb cikkek legyenek arcomon elnyomva
a mindennapi fájdalomcsikkek legyenek falpenész
a váradon legyenek a mindig második árnyékban vetemült
Homo Hungaricus kényelmesen ülsz?

Tartalom

Próza

<i>Ismerősök</i>	6
<i>Tompítás</i>	17
<i>Szinkronban</i>	30
<i>Megoldások világvégére</i>	48
<i>Útmutató</i>	61
<i>Begyűjtők</i>	65
<i>Átlátó</i>	71
<i>Aratás</i>	82
<i>A nem ülő</i>	94
<i>Ötödik Világ</i>	107
<i>Átkelés</i>	132
<i>Pótlás</i>	137
<i>5K</i>	147
<i>Gyökerek (Dráma)</i>	191
<i>Peremhelyzet</i>	230

Versek:

<i>Kibír</i>	246
<i>Exprementum</i>	248
<i>Határtalan</i>	249
<i>Négylépcsős</i>	250
<i>Optimum Trajectory</i>	251
<i>Táncoló Cirkusz</i>	252

<i>Szúnyogtánc</i>	253
<i>Tömegversgyár</i>	254
<i>Farkasmorál</i>	255
<i>10</i>	256
<i>Előre</i>	257
<i>3Kívánság</i>	258
<i>Kerteljes</i>	259
<i>Útszeli</i>	260
<i>Viktória</i>	261
<i>Botormányszájúság</i>	262
<i>Tetán</i>	263
<i>Prím</i>	264
<i>Imperatívusz</i>	266
<i>Melizma</i>	267
<i>Kifog</i>	268
<i>Játszótér</i>	269
<i>Barátok</i>	270
<i>Diadém</i>	271
<i>Beteg</i>	272
<i>Kövérhölgy</i>	273
<i>Falusi</i>	274
<i>Matt</i>	275
<i>Moksávok</i>	276
<i>Nász</i>	278
<i>Nászka</i>	279
<i>Könnyen emészthető</i>	280
<i>Könnyebben</i>	281
<i>Szövettan</i>	282

<i>Délután</i>	284
<i>Hunnum All Inclusive</i>	286
<i>Fabrik</i>	288
<i>Kikapcs</i>	289
<i>Desennojada</i>	290
<i>Viadal</i>	291
<i>Piszkos 12</i>	293
<i>Éxerek</i>	297
<i>Nyekergő</i>	299
<i>Skatulya</i>	300
<i>Szabad</i>	301
<i>Szolga</i>	302
<i>K</i>	303
<i>Si Vis Tacem</i>	304
<i>Paszkvill</i>	306
<i>Tarka Orgia</i>	307
<i>Manapság</i>	308
<i>Aggasztó</i>	309
<i>Én vagy OK</i>	310
<i>Közrima</i>	311
<i>Kemikum</i>	312
<i>ABCDE</i>	313
<i>Azt mondom, nincs miért</i>	314
<i>Korreláns</i>	315
<i>Idelent</i>	316
<i>Önvédelem</i>	317
<i>Bohózat</i>	319
<i>Geneológia</i>	320

<i>Félénken</i>	321
<i>Szerenád</i>	322
<i>Szillogizmus</i>	323
<i>Underground</i>	324
<i>Múlik</i>	325
<i>Gátak</i>	326
<i>3 másodpercek</i>	328
<i>Amerikás</i>	330
<i>Indul</i>	332
<i>Éden</i>	334
<i>Hullámtörés</i>	335
<i>Faddon a strandon</i>	337
<i>Maláj</i>	339
<i>Szőkelány</i>	340
<i>Kultúrszalón cut</i>	342
<i>Homo Hungaricus</i>	343

Tépő Donát*Erudíció

2013

ISBN

Felelős Kiadó: White Rabbit Books / Grafilux Kft

Dabas, 2370 Zlinszky Major

Tel: 06-29-560-440

Fax: 06-29-360-069

Borítóterv: Tépő Donát

Fotó: Bese Zoltán (www.fotobese.com)

Partnereim:

www.4dimenzio.ning.com

www.katapult.web44.net

Ígyhát:

tribe@dabasnet.hu

www.tepodonat.hu

www.kortarsvers.hu

